

NO.6 #2

ASANO ATSUKO

Diệu Hiền dịch
Hằng Nguyễn hiệu đính

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Tập 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Lời Bạt

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Tập 2

Năm 2017.

Được Nezumi giúp đỡ, Shion trốn thoát khỏi con đường vào Trại Cải tạo và bắt đầu sống cuộc sống lưu vong ở West Block. Tại đây, cậu phải làm quen với một xã hội mà sự liều lĩnh và bạo lực đồng hành với nhịp thở hằng ngày. Cũng là bước đầu cậu lùì ra xa để có cái nhìn bao quát về thành phố Thánh, về những bí mật nó đang ôm ấp đã góp phần đào thải cậu.

Nezumi luôn ở bên, tích cực trợ giúp Shion, nhưng giữa họ vẫn tồn tại một mâu thuẫn, đó chính là sự tồn tại của No.6.

Cậu yêu nó, còn tôi lại căm hận, cho nên một ngày kia, hai chúng ta rất có thể sẽ thành kẻ thù.

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hãy tiếp tục sống! Và kể chân tướng cho những ai chưa biết, để họ hiểu rõ hơn về sự thật!

- Hamlet, William Shakespeare

Shion gấp sách lại.

Có tiếng mưa rơi.

Trong căn phòng dưới lòng đất này, lẽ ra không thể nghe thấy âm thanh phía ngoài, nhưng chẳng hiểu sao bên tai vẫn văng vẳng tiếng gió mưa.

Con chuột nhắt bò lên gối Shion, râu rung rung, hai chân trước chắp vào như đang nài ni.

"Muốn tao đọc quyển này à?"

Chít chít.

"Mày thích các vở bi kịch quá nhỉ! Sao không chọn vở nào vui vẻ hơn?"

Con chuột ngẩng mặt lên, đôi mắt màu nho hấp háy. Shion tựa vào ghế, bắt chéo chân. Con chuột vẫn bám trên đầu gối cậu.

Kiểu dáng sang trọng và hoa văn chạm trổ tinh xảo trên lưng tựa cho thấy chiếc ghế này là hàng đắt tiền, nhưng hiện tại nó đã rất cũ kỹ, sơn bong

tróc lỗ chỗ, đệm ghế cũng bạc màu. Dù vậy, nó vẫn là một trong số ít đồ nội thất ở đây. Một tuần trước, Shion đã lôi chiếc ghế này ra khỏi đồng sách đồ sộ chiếm cứ hai phần ba diện tích căn phòng.

"Nói không chừng dọn dẹp hết đồng sách sẽ bởi thêm được nhiều món quý giá khác."

Shion nói nửa thật nửa đùa. Nghe vậy, Nezumi cười nhạt.

"Nếu có thời gian nghĩ mấy chuyện vô bổ đó thì lo mà rèn luyện thể lực đi. Nhìn bộ dạng xanh xao của cậu biết ngay là loại công tử bột chưa từng lao động chân tay."

"Trước đây tôi phụ trách quét dọn công viên, ngày nào cũng lao động chân tay cả mà."

Nezumi nhún vai, giọng chế nhạo, "Quét dọn công viên? Dọn sạch cái công viên đó mà là lao động chân tay à? Cậu chỉ điều khiển mấy con robot thôi chứ gì? Này cậu công tử bột, lao động chân tay ấy mà..."

Nezumi nhíu mày, vươn đôi tay mảnh khảnh nhưng rắn rỏi, tóm lấy tay Shion.

"Là phải dùng cả tay, chân và thắt lưng để thực hiện phải vận dụng sức lực toàn thân! Cậu nhớ cho kĩ vào."

Shion đã quen với lối nói châm chọc gay gắt của Nezumi nên chẳng để bụng. Trái lại, cậu nhận ra đằng sau những lời mỉa mai ấy là sự thật không thể chối cãi. Trước khi kịp tự ái cậu đã đồng tình với điều Nezumi nói rồi. Quả thật, khi còn sống ở thành phố Thánh No.6, công việc chủ yếu của cậu là ấn các nút điều khiển bọn robot chứ chẳng phải làm công việc tay chân nào. Cậu chưa từng nếm trải cảm giác lưng đấm mồ hôi, bàn tay xây xước phồng rộp, toàn thân rệu rã, bụng đói cồn cào, sau một ngày làm việc, đặt lưng xuống là ngủ say như chết.

"Bởi vậy nên tôi mới muốn làm việc này."

Cậu chỉ vào đống sách chất cao như núi.

"Dọn dẹp đống sách ấy, phân loại, rồi sắp xếp chúng cho gọn gàng, như vậy là lao động chân tay đích thực, đúng không?"

"Cậu sẽ mất một trăm năm để hoàn thành việc đó."

"Một tuần là đủ rồi."

Nezumi lại nhún vai, làu bàu.

"Tùy cậu! Cậu muốn làm gì thì làm, nhưng đừng có động vào những thứ khác ngoài sách và kệ sách."

"Hình như ở đây ngoài sách và kệ ra cũng đâu còn thứ gì khác?"

"Chưa biết chừng sẽ xuất hiện vài món đồ quý. Nói thật, ngay cả tôi cũng không biết có gì bên dưới."

Bọn chuột nhắt lúi trong khe hở giữa các chồng sách kêu chít chít. Shion cầm lấy một quyển sách nhỏ màu xanh lá nhạt.

"Nezumi."

"Hử?"

"Cậu bắt đầu sống ở đây từ khi nào?"

Vách tường bong tróc xi măng, cả nghìn quyển sách chất đống trong căn phòng dưới lòng đất, hoàn toàn không phù hợp cho con người sinh sống.

"Chắc không phải từ nhỏ chứ? Quê cậu ở đâu?"

Shion chợt im bật, vì cậu nhận ra đôi mắt xám sẫm của Nezumi lóe lên tia sắc lạnh.

"À... Xin lỗi."

Nezumi giật quyển sách trên tay Shion, ném sang bên cạnh.

"Nếu còn định ở lại đây..."

Khoác tấm vải dệt bằng siêu sợi lên, nó thở dài, "Thì hãy bớt tò mò đi. Chuyện gì cậu cũng muốn nhúng tay vào, tôi không chịu nổi đâu."

"Không phải tò mò, tôi chỉ muốn biết thôi."

"Bạ đâu hỏi đó, đào bới những chuyện mình muốn biết chính là tò mò. Cậu phải nhớ cả điều này nữa."

Những lời của Nezumi khiến Shion thấy tức giận, một cơn giận vô duyên vô cớ. Không phải là tò mò, Shion kéo Nezumi đang định ra ngoài lại.

"Mà vì tôi chẳng biết gì hết nên mới muốn tìm hiểu."

"Cho nên, tôi mới nói đó là..."

"Nếu không cần thiết, tôi đã chẳng buồn để tâm. Nhưng tôi muốn biết... Ồi!"

Cắn phải lưỡi rồi.

Shion bụm miệng, ngồi phịch xuống sàn. Cậu đau đến mức khóe mắt rưng rưng.

Nezumi bật cười.

"Cậu đúng là đồ ngốc bẩm sinh, hết sự cố nọ tới rủi ro kia. Mà này, cậu không sao chứ?"

"Không sao, hóa ra căn phải lưỡi lại đau đến vậy."

Khi còn sống tại No.6, tức là từ thuở lọt lòng cho đến năm mười sáu tuổi, Shion chưa từng nói năng hấp tấp đến mức căn phải lưỡi, cũng chẳng có chuyện lòng như lửa đốt nói không nên lời rồi bất giác níu lấy người ta.

"Rồi sao?"

Nezumi ngồi xuống, chăm chăm nhìn Shion. Đôi mắt lấp lánh như lụa bóng thượng hạng giờ đã hiền hòa trở lại.

"Cậu muốn biết chuyện gì?"

"Chuyện của cậu... Tôi muốn biết mọi chuyện về cậu."

Nezumi ngẩn người, há hốc mồm, chớp mắt liên hồi.

"Shion, có phải gần đây cậu đã đọc những quyển sách kì quặc không?"

"Sách kì quặc?"

"Thì mấy quyển tiểu thuyết tình yêu dày cộp kể chuyện chàng hoàng tử đột ngột xuất hiện trước mặt nữ chính có số phận trắc trở, đôi tình nhân bị hắt hủi, trải qua bao sóng gió, cuối cùng cũng được hạnh phúc bên nhau, đại loại vậy."

"Tôi chưa đọc thể loại đó bao giờ cả."

"Vậy cậu học đâu ra câu thoại 'tôi muốn biết mọi chuyện về cậu' thế hả?"

"Tự tôi nói chứ cần gì học đâu ra."

"Cậu nói thật à?"

"Đương nhiên rồi, Nezumi."

Shion liếm môi, nhìn thẳng vào đôi mắt xám sẫm.

"Vì tôi chẳng biết gì hết nên mới muốn tìm hiểu. Tôi chỉ biết cậu đã cứu tôi, còn tên cậu, quá khứ của cậu, tại sao cậu lại sống ở đây một mình, tôi không biết tí gì cả, hoàn toàn mù tịt."

Nezumi nắm lấy tay Shion. Ngón tay Nezumi vẫn lạnh và cứng như băng.

"Vậy tôi sẽ nói cho cậu biết. Đặt tay cậu lên đây."

Shion làm theo, đặt tay lên ngực Nezumi.

"Có cảm giác gì?"

"Cảm giác gì á? Thì là ngực của đàn ông, vừa cứng vừa phẳng."

"Phải, phải, phải, xin lỗi vì tôi không có bộ ngực to mềm mại. Thế còn gì nữa?"

"Còn..."

Cách lớp áo thô ráp của Nezumi, bàn tay Shion cảm nhận được nhịp đập, thân nhiệt, cơ thể săn chắc.

Chẳng hiểu sao Shion lại thấy nghẹn lời, chỉ rút tay lại rồi nắm chặt.

Nezumi phì cười.

"Tim đập theo nhịp và thân thể ấm áp, đúng không?"

"Cậu còn sống nên tim sẽ đập, sẽ có thân nhiệt, đó là điều hiển nhiên mà?"

"Đúng vậy, tôi còn sống, hiện đứng trước mặt cậu, vậy là đủ, cậu còn muốn biết gì nữa?"

"Ý tôi không phải vậy..."

Nezumi đứng dậy, cúi nhìn Shion, ánh mắt lạnh lẽo hết như những ngón tay của nó.

"Cậu muốn biết những thông tin có thể quy đổi thành số liệu như ngày tháng năm sinh, quá trình trưởng thành, chiều cao, cân nặng, chỉ số IQ, DNA chứ gì? Cậu chỉ biết dùng các số liệu vô tri để cân đong đo đếm một con người, nên chẳng thể thấu hiểu một người còn sống sờ sờ đang đứng ngay trước mặt cậu."

Shion cũng đứng dậy, nắm tay siết chặt hơn.

"Cậu thích châm chọc, mỉa mai người khác, ghét ăn cá, tương ngữ thì xấu tệ hại."

"Hả?"

"Tuy cậu hiểu biết nhiều nhưng kiến thức lộn xộn chẳng đâu vào đâu. Tôi cứ tưởng tính khí cậu chỉ thất thường thôi, chẳng ngờ cậu còn lười biếng và bừa bộn. Cậu thích ăn xúp nóng bỏng lười, nhưng chỉ cần nêm nếm gia vị thừa thiếu tí ti là cậu liền nổi cáu. Đêm qua trong lúc ngủ say, cậu đã đập tôi xuống giường ba lần."

"Shion, khoan đã..."

"Sau khi đến đây sống, tôi đã biết được những điều đó, chúng không phải là số liệu. Tôi không hề và cũng không muốn dùng số liệu cân đong đo

đếm cậu."

Nezumi nhìn sang hướng khác.

"Đối với cậu, tôi chỉ là người xa lạ. Tốt hơn hết, cậu đừng nên dành sự quan tâm cho người lạ. Bốn năm trước, cậu đã cứu tôi, tôi nợ cậu một món nợ lớn, nên lần này tôi muốn trả ơn. Chỉ cần cậu thích, muốn sống ở đây bao lâu, muốn làm gì cũng được, nhưng hãy bỏ ý định tìm hiểu chuyện của người khác đi."

"Vì sao?"

"Sẽ khiến mọi việc trở nên rắc rối."

"Rắc rối? Tìm hiểu người khác sao lại là rắc rối được?"

"Đối với loại người như cậu sẽ là rắc rối to. Tuy cậu năng tìm tòi và tiếp thu kiến thức, nhưng lại quá yếu đuối, cậu dễ dàng tin tưởng và chấp nhận người xa lạ. Tôi từng bảo cậu phải vứt hết những thứ vô bổ rồi còn gì?"

"Ừ thì..."

"Nhưng bây giờ cậu lại bỏ ngoài tai điều tôi nói, bắt đầu dành sự quan tâm cho tôi, muốn tìm hiểu tôi, định ôm đồm thêm nhiều thứ dư thừa khác. Đúng là tên ngốc hết thuốc chữa!"

Shion không sao tiêu hóa được những lời Nezumi nói, chúng khó hiểu và khiến cậu bối rối hơn bất kì quyển sách chuyên ngành nào cậu từng đọc.

"Nezumi, tôi không hiểu."

Shion thành thực nói.

Nezumi khẽ nhún vai.

"Càng thấu hiểu thì càng nảy sinh nhiều tình cảm, khi đó cậu không thể xem đối phương như người xa lạ, thế là rắc rối to rồi còn gì?"

"Tại sao lại là rắc rối to?"

"Nếu một mai chúng ta phải đối đầu với nhau, cậu sẽ không thể xuống tay giết tôi được."

Nezumi nói, giọng điệu như đang cười. Shion ra sức giảm mạnh xuống tầm tầm cũ kĩ.

"Trong lúc cậu còn đang do dự trù trừ vì bị tình cảm ràng buộc thì con dao trên tay tôi đã đâm vào tim cậu rồi. Tuy dao là một vũ khí lạc hậu, nhưng vẫn rất hữu dụng."

"Chúng ta mà phải đối đầu ư? Ý nghĩ đó thật kì quặc! Cậu không thấy nực cười à?"

"Thế à? Tôi lại cho rằng rất có khả năng."

"Nezumi!"

Một tiếng động lớn đột ngột vang lên, chông sách đổ sập xuống sàn. Một con chuột nhắt nhảy lên vai Nezumi.

"Được rồi, nếu cậu muốn dọn dẹp thì bắt tay vào làm đi, một tuần trôi qua nhanh lắm đấy. Tôi phải ra ngoài làm việc đây."

Nezumi nhanh chóng xoay người bước ra cửa.

Shion cảm thấy toàn thân bại hoại, mồ hôi lạnh dính nhớp. Trò chuyện với Nezumi, đôi lúc khiến cậu căng thẳng đến mức mồ hôi đầm đìa. Shion liếm đôi môi khô khốc, lẩm bẫm.

"Thậm chí tôi còn không biết cậu làm công việc gì. Tôi chỉ muốn biết thôi mà, nhưng cậu lại... Ai mới là người quá đáng ở đây chứ?!"

Cậu bắt đầu thu dọn các chồng sách.

"Shion..."

Cửa mở, tiếng Nezumi vọng vào. Một đôi găng tay bảo hộ bay về phía cậu.

"Để tay trần làm việc, cẩn thận kéo gãy móng tay đấy."

Shion chưa kịp nói "cảm ơn" thì cánh cửa đã đóng sập, bốn bề lại rơi vào tĩnh lặng.

Hành động quan tâm này và những lời nói lạnh lùng ban nãy, nên tin vào đâu đây? Shion cảm thấy hoang mang, mơ hồ, chính vì thế cậu càng muốn tìm hiểu đến cùng.

Shion đeo găng tay vào, bắt đầu gom nhặt sách dưới sàn.

Khi làm việc nặng nhọc, tốt nhất nên đeo găng tay. Ngay cả chuyện này cậu cũng không biết.

Cậu muốn biết những thông tin có thể quy đổi thành số liệu. Cậu chỉ biết dùng các số liệu vô tri để cân đong đo đếm một con người.

Những lời nói vài phút trước hãy còn văng vẳng bên tai.

Khi được đào tạo trong môi trường giáo dục cao cấp nhất ở No.6, các thầy cô đã dạy cậu phương pháp phân tích con người thông qua số liệu.

Cơ thể người trưởng thành được cấu tạo từ sáu mươi triệu tế bào, chia làm 274 chủng loại. Shion nhớ rõ tên gọi, hình dạng và chức năng của từng chủng loại đó. Cậu còn nắm tường tận vị trí và chức năng của từng cơ quan

nội tạng, cũng đã học về cách thức chuyển tiếp thông tin giữa hạch hạnh nhân hoặc vùng khứu giác với hồi hải mã.

Nhưng những điều này hoàn toàn không thể áp dụng với Nezumi. Dù vận dụng bao nhiêu kiến thức cậu cũng không tài nào hiểu được người mà cậu cùng chung sống suốt một tháng qua.

Nezumi thật sự cho rằng một ngày kia họ sẽ trở thành kẻ địch, sẽ tàn sát lẫn nhau ư? Tại sao lại thế? Lời nói và hành động của Nezumi cứ như những câu đố hóc búa, làm đầu óc Shion rối loạn.

Không thể nắm bắt nên càng muốn tìm hiểu đến cùng, Shion muốn tìm hiểu mọi thứ về Nezumi, về những điều không thể quy đổi thành số liệu.

Shion lắc lắc đầu. Mấy con chuột nhắt bò qua bò lại bên chân cậu.

Không nghĩ nữa. Cứ ở đây suy nghĩ miên man cũng chẳng được gì. Bây giờ cậu phải chiến đấu với đồng sách vở này trước đã.

Chẳng mấy chốc, toàn thân Shion đã ướt đầm mồ hôi, thắt lưng ê ẩm, tay mỏi rã rời. Nhưng nguyên nhân khiến công việc bị gián đoạn hết lần này đến lần khác chẳng phải do cơ thể đau nhức và mệt nhọc, mà là những quyển sách. Hễ vô tình lật giở quyển sách nào đó, cậu lại bị nội dung của nó thu hút, thế là cứ ngồi đọc mê mải, không tài nào dứt ra được. Mỗi lần như thế, con chuột nhắt đều nhảy lên bề mặt sách.

"Chờ một lát, tao xem thêm chút nữa rồi dọn tiếp."

Chít chít.

"Biết rồi, tao làm, tao làm ngay đây."

Ngày thứ ba, Shion phát hiện một vật bên dưới đồng tạp chí khoa học cũ, một chiếc hộp nhỏ màu bạc - hộp đựng dụng cụ cứu thương. Đó là

chiếc hộp của Shion.

Vào đêm giông bão của bốn năm trước, Nezumi, một kẻ đột nhập toàn thân ướt sũng, bất ngờ xuất hiện trước mặt Shion. Nhìn thấy bả vai Nezumi bê bết máu, tưởng như sắp ngất đi, Shion không kìm lòng được chìa tay cứu giúp. Lúc ấy, trong cậu dấy lên khát khao bảo vệ mãnh liệt, khiến cậu quên đi nỗi sợ hãi khi đối diện với kẻ đột nhập. Ngay cả khi đã biết thiếu niên đó là một VC, tội phạm nguy hiểm đối với No.6, ý định đó vẫn không hề suy suyển. Shion cho Nezumi nơi trú ẩn, sơ cứu vết thương cho nó, cũng để nó được nghỉ ngơi. Shion làm tất cả không chút do dự, đắn đo. Nhưng chính việc này đã khiến cậu đánh mất mọi đặc quyền cũng như cuộc sống an nhàn sung túc.

Đêm hôm ấy, Shion đã dùng những dụng cụ và thuốc trong chiếc hộp này, chữa trị vết thương do bị đạn bắn trên vai Nezumi. Sáng hôm sau, Shion tỉnh dậy, phát hiện trong phòng mất đi bốn vật. Sơ mi ca rô màu hồng cho Nezumi mượn, khăn tắm, hộp cứu thương, và bản thân Nezumi Hai trong số đó đã quay lại với cậu. Không, chiếc hộp cứu thương thì có thể nói vậy, nhưng Nezumi thì không. Người cứu Shion thoát khỏi cạm bẫy của Cục Trị an, đưa ra ngoại thành No.6, chính là Nezumi.

Không phải Nezumi đã quay lại, mà là tôi lưu lạc đến chỗ Nezumi.

Đây chính là hiện thực. Từ chốn yên bình của thành phố Thánh, Shion sa chân đến một căn phòng dưới lòng đất không thấy nổi ánh mặt trời, có lẽ cũng chẳng thể đường hoàng quay lại No.6 nữa.

Mẹ Karan vẫn còn ở đó, mẹ sẽ lo lắng đến nhường nào cho đứa con trai bị xem là tội phạm đào tẩu? Tuy Shion biết nghĩ nhiều cũng vô ích, nhưng cậu không khỏi buồn bã.

Cậu không thể vứt bỏ mọi thứ rồi cứ thế sống qua ngày như Nezumi nói. Nếu mất đi điểm tựa, cậu sẽ suy sụp. Nếu không nhớ về ai, cậu sẽ phát

điên lên mất.

Cậu mở hộp, dụng cụ sát trùng tự động có vẻ vẫn hoạt động bình thường. Dưới ánh đèn đỏ của thiết bị sát trùng, Shion nhìn thấy bộ dao phẫu thuật và băng gạc.

Trong lòng cậu dâng lên cảm giác hoài niệm, tựa như gặp lại người bạn cũ.

"Chít chít! Chít chít chít!"

"Chuyện gì? Tao biết rồi, tao đang dọn đây, mà khó tính thế!"

Shion cười nói.

Con chuột nhắt giơ chân lên, cất tiếng kêu khẽ, như muốn đáp lời cậu.

Cứ thế, trong vòng một tuần, một mình Shion gần như đã thu dọn gọn gàng đồng sách ngổn ngang la liệt trên sàn nhà.

Đương nhiên không thể sắp xếp tất cả lên kệ, trên sàn vẫn còn rất nhiều chồng sách chất cao như núi, nhưng không gian sinh hoạt đã rộng rãi hơn hẳn.

"Thế nào?"

Shion hỏi, giọng tự hào.

Nezumi ngồi ườn ra ghế, ngáp dài lười biếng.

"Cậu chỉ bới ra được hộp cứu thương, mấy tấm chăn, ly có quai, lò sưởi kiểu cũ thôi à?"

"Cũng khá nhiều mà."

"Chỉ đáng tiếc là cậu không tìm được giấy phép vào No.6."

Shion đứng trước mặt Nezumi, nhìn thẳng vào mắt nó. Nếu muốn nói chuyện nghiêm túc thì không được lảng tránh ánh mắt của đối phương. Đây là một trong những điều Shion học được sau một tháng sống cùng Nezumi.

Shion cúi người, vịn lấy tay ghế, xáp lại gần Nezumi.

"Gì vậy?"

Trước thái độ nghiêm túc của Shion, Nezumi không khỏi run lên.

"Nezumi, mẹ tôi ở No.6, bà là người thân duy nhất của tôi. Dù cậu chế nhạo tôi thế nào, tôi cũng không thể bỏ mặc mẹ mình được. Nhưng, tôi chẳng hề lưu luyến gì cuộc sống ở thành phố. Dù thời gian có thể đảo ngược, tôi cũng chưa từng nghĩ đến việc quay lại thời điểm khi còn là công dân No.6. Tôi nói thật đấy, chưa bao giờ tôi nghĩ tới việc đó."

Shion chăm chú nhìn vào đôi mắt xám sẫm, không chớp mắt lấy một cái.

"Cậu một mực khẳng định cuộc sống ở No.6 là giả tạo, chính tôi cũng tự nhận ra. Và tôi chẳng hề muốn quay lại với cuộc sống yên bình sung túc giả tạo ấy."

"Thế tức là cậu đã hạ quyết tâm sống bên ngoài thành phố Thánh?"

"Đúng vậy."

"Cậu đưa ra quyết định đó sau khi đã biết đây là một nơi như thế nào à?"

Shion không trả lời được.

Nezumi khẽ nhếch miệng cười nhạt.

"Cậu chẳng biết gì cả. Không biết thế nào là đói rét, thế nào là tái tê vì vết thương mưng mủ không ai cứu chữa, thế nào là đau đớn khi còn sống mà thịt da lên dòi thối rữa, thế nào là tuyệt vọng khi phải nhìn người khác chết đi mà mình lại chẳng làm được gì. Những cảnh ngộ đó, cậu đều chưa trải qua, lại liều lĩnh nói ra những lời hoa mỹ. Cậu thấy được cái gì chứ? Chẳng qua mới chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài, ngửi được chút hương vị của thành phố đó, đứng ra vẻ như mình biết tất cả nữa.

Bất kể là giả tạo hay là hào nhoáng, ở No.6 đích thực có chiếc giường ấm áp, đầy đủ thức ăn, nước sạch, hệ thống y tế và hệ thống giáo dục hoàn thiện, còn có cả các khu vui chơi giải trí. Đó đều là những thứ xa vời mà người dân nơi đây có năm mơ cũng không thấy được. Không ở đó? Thật ngạo mạn! Ngạo mạn đến mức khiến người ta chán ghét. Nếu không phải thế thì cậu chỉ là một kẻ khoác lác!"

Shion hít một hơi, tay bấu chặt hơn vào thành ghế.

"Có thể tôi ngạo mạn, nhưng tôi không nói dối. Bất kể đây là đâu, tôi cũng đã quyết định sẽ ở lại nơi này. Cũng chẳng phải vì tôi đã trở thành tội phạm bị No.6 truy nã. Cho dù không có nguyên nhân đó, tôi cũng sẽ ở lại đây, bất kể điều kiện, hoàn cảnh có thế nào đi chăng nữa."

"Lý do là, gì? Nếu cậu không nói dối, cũng chẳng rót lời bùi tai, vậy điều gì đã khiến cậu đưa ra quyết định này?"

"Là cậu, vì cậu đã hấp dẫn tôi."

"Cái gì?"

"Cậu biết những việc tôi không biết, dạy tôi những điều trước đây chưa từng có ai dạy tôi. Nói thế nào nhỉ, tóm lại là cậu hấp dẫn tôi, vô cùng cuốn hút. Nên tôi muốn được ở lại đây, nhìn những gì cậu nhìn, ăn những thứ cậu ăn, hít thở cùng một bầu không khí với cậu. Tôi muốn có được những thứ mà No.6 không thể nào cho tôi."

Nezumi khẽ chớp mắt hai lần, sau đó vỗ trán lắc đầu.

"Shion, tôi phát hiện một điểm ở cậu."

"Điểm gì cơ?"

"Khả năng ngôn ngữ của cậu còn thua một con tinh tinh nữa."

"Tôi nghe nói khi so sánh bộ gen người và tinh tinh, kết quả chỉ khác nhau có 1.32% thôi. Nên cậu đừng coi thường tinh tinh."

"Tôi đang coi thường cậu đó, đồ ngốc! Cậu không thể dùng từ ngữ phù hợp hơn hả?"

"Tôi nói gì kì quặc lắm à?"

"Câu 'cậu hấp dẫn tôi' không thể nói tùy tiện như vậy. Đây là câu nói rất quan trọng, chỉ có thể nói với người không thể thay thế trong đời cậu mà thôi."

"Vậy tôi nên nói thế nào? Nói tôi yêu cậu à?"

Nezumi thở dài thườn thượt, lẩm bẫm, "Thôi bỏ đi. Nói chuyện với cậu, tôi sờn gai ốc đến nơi rồi. Cầm lấy này."

Nezumi nhét một quyển sách khá dày vào tay Shion rồi đứng dậy.

"Đây là Hamlet, cậu cầm lấy mà đọc."

"Tôi đã đọc rồi."

"Vậy đọc lại lần nữa, tăng cường khả năng ngôn ngữ yếu kém của cậu! Nhân tiện, học thêm từ vựng."

"Cách dùng từ của tôi tệ đến thế ư?"

Nezumi nói, nhanh hơn bình thường.

"Cậu chỉ thích những điều mới lạ, giống một nhà khoa học tìm thấy loại vi khuẩn mới hay phát hiện hành tinh con người chưa biết tới. Cậu gặp một loại người mà trước đây cậu chưa từng tiếp xúc, nên cực kì tò mò và mong đợi, chỉ thế thôi. Cậu không bị tôi hấp dẫn, cũng chẳng hề yêu tôi, cậu chỉ hứng thú khi nhìn thấy của hiếm. Đến cả việc này cậu cũng không hiểu sao?"

Những lời gay gắt như biến thành gai nhọn sắc bén, đâm vào màng nhĩ của Shion.

"Tôi không tin cậu."

Nezumi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Shion đang cắn chặt môi dưới.

"Tôi không tin cậu. Cậu là người đã được bao bọc bởi cuộc sống sung túc và giả tạo từ thuở lọt lòng, là một người ngạo mạn đến mức có thể dễ dàng thốt ra câu muốn từ bỏ cuộc sống đó. Shion, từ lúc cậu làm công việc trong công viên, chẳng phải mỗi ngày đều phải thực hiện 'nghỉ thức' sao?"

Trước khi bắt đầu công việc phải thực hiện nghỉ thức đặt tay lên hình ảnh Tòa thị chính của No.6, hay còn gọi là "Giọt Trăng", xuất hiện trên màn hình hệ thống điều khiển và tuyên thệ trung thành với thành phố.

"Tôi xin thề vĩnh viễn trung thành với thành phố."

"Cảm ơn lòng trung thành của bạn. Hãy miệt mài với công việc trong ngày cùng niềm kiêu hãnh và trung thành ấy nhé."

Vậy đấy! Sáng nào cũng phải lặp lại nghỉ thức này, Shion rất khó chịu. Lời tuyên thệ vừa sáo rỗng vừa cường điệu kèm theo cử chỉ lỗ bịch, tất cả đều làm tổn thương lòng tự trọng của tuổi trẻ.

Đột nhiên Nezumi mỉm cười.

"Cậu chán ghét việc đó lắm hả?"

"Ừ."

"Bị ép buộc phải trung thành, cảm giác rất khó chịu?"

"Ừ... Đúng vậy."

"Nhưng cậu đã nhẫn nhịn. Cậu không hề phản kháng, mỗi sáng đều bình tĩnh đọc lời tuyên thệ. Shion, ngôn từ không nên sử dụng tùy tiện như vậy. Dưới ách áp bức không nên thản nhiên như vậy. Ngay điều này mà cậu còn không hiểu, bảo tôi làm sao tin cậu đây."

Đột nhiên, Nezumi vươn tay chạm vào má Shion.

"Tôi nói những lời gay gắt quá à?"

"Ừ."

"Tôi ấy mà, không hề oán trách cậu, cũng chẳng ghét bỏ cậu."

"Ừ. Tôi biết."

"Shion này..."

"Ừm?"

"Có muốn ra ngoài một chút không?"

Nezumi vò vò mái tóc Shion.

"Sức khỏe cậu chắc đã hoàn toàn hồi phục rồi. Có muốn tự mình nhìn xem nơi cậu đã quyết định sinh sống, là một nơi như thế nào không?"

Nezumi chậm rãi thu tay lại, trên ngón tay thon dài còn vương vài sợi tóc bạc. Tuy tóc Shion bạc trắng nhưng sáng bóng, càng nhìn càng thấy đẹp. Nhưng, vẻ đẹp này lại thật tàn khốc. Cả mái đầu bạc trắng chỉ trong một đêm, đường gân đỏ trên da như một con rắn quấn quanh cơ thể. Và cả tiếng thét hãi hùng của bọn trẻ khi nhìn thấy cậu. Shion không tài nào quên được ánh mắt đầy ắp nỗi sợ hãi và kinh ngạc như nhìn thấy quái vật dị dạng của chúng. Nhưng cậu nhất định phải ra ngoài, phải dùng đôi mắt để quan sát, dùng tai để nghe, dùng mũi để ngửi, dùng làn da để cảm nhận thế giới mà mình muốn sinh sống. Sau đó, cậu sẽ lại nói với Nezumi rằng.

"Dù nơi này có như thế nào, tôi vẫn muốn tiếp ở lại. So với việc bị giả dối bao vây, ngày ngày phải thốt lên những lời tuyên thệ sáo rỗng, tôi tình nguyện trụ lại đây..."

"Tôi có thể giúp cậu nhuộm tóc, cậu thích màu đen, nâu hay xanh lá cây đều được, thế nào?"

"Không, tôi không nhuộm đâu."

"Cứ để thế này à?"

"Ừ, cứ để nguyên thế này, tóc bạc có sao đâu, tốt hơn trọc đầu nhiều mà."

Nezumi cúi đầu, bả vai hơi run lên.

"Cậu quả thật rất thú vị, rất hài hước."

"Thật ư? Chưa có ai nói với tôi điều này."

"Cậu có thiên phú làm diễn viên hài đấy. So với việc đọc những quyển sách lý thuyết khó hiểu, tôi cho rằng cậu nên chuyển sang con đường diễn hài, bảo đảm tương lai vô cùng xán lạn."

"Tôi sẽ suy nghĩ."

"Cậu cứ suy nghĩ đi. Vậy ngày mai tôi đưa cậu ra ngoài đi dạo nhé."

"Ừ."

"Còn nữa, có một nơi nhất định cậu phải đến."

"Latch Build hả?"

LK, gần với 3000, Latch Build 3F, không chắc lắm, K

Mảnh giấy do Karan gửi đến, gần như là một ẩn số, không tài nào đoán được địa điểm ấy ở đâu và rốt cuộc có ai ở đó.

"Cậu tìm thấy Latch Build rồi à?"

"Chưa, ở đây không có số nhà hay địa chỉ đâu. Nhưng rất lâu về trước, chỗ này từng là khu phố được quy hoạch rõ ràng, tôi đã tìm được bản đồ hồi đó, trên bản đồ đích thực có một khu là LK-3000."

"Cậu tìm hiểu giúp tôi..."

"Giết thời gian thôi ấy mà."

"Chẳng ngờ cậu lại có thời gian rảnh, tôi cứ tưởng cậu rất bận rộn..."

Nezumi ngắt lời Shion.

"Còn nữa, cậu viết thư đi."

"Để làm gì?"

"Gửi cho mẹ cậu chứ gì. Nhưng chỉ được một tờ giấy nhỏ, giới hạn trong mười lăm chữ thôi. Con chuột nhắt này bảo nó muốn ăn bánh mì do mẹ cậu nướng."

"Có thể giúp tôi chuyển thư à?"

"Tờ giấy nhỏ thì được, giới hạn mười lăm chữ, nhưng không bảo đảm có thể chuyển đến tận nơi đâu đấy."

"Nezumi..."

"Gì?"

"Cảm ơn cậu."

Nezumi lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào mặt Shion.

"Làm ơn đừng dùng ánh mắt đó để nói cảm ơn tôi được không? Tôi sơn hết gai ốc rồi đây này. Chuyện ngày mai thì để mai tính, giờ tôi phải đi tắm đây. Còn nữa, trước khi viết thư cho mẹ, cậu hãy đọc sách cho con chuột đó đi, nó ngóng chờ này giờ rồi."

Nezumi khuất bóng trong phòng tắm.

Shion ngồi trên ghế, mở quyển sách ban nãy Nezumi đưa cho. Mũi ngửi thấy mùi giấy thoang thoảng, cậu chăm chú đọc một mạch.

"Nếu lòng bạn hãy còn tha thiết đối với tôi, Horatio, xin đừng yên ngủ, hãy kéo dài thêm ít nữa cuộc sống nhọc nhằn trên cõi đời ô trọc này, để kể rõ ngọn ngành câu chuyện của Hamlet tôi đây..."

(Người bạn thân nhất của hoàng tử Hamlet.

Trích Hamlet, Hồi 5, Cảnh 2, "Một phòng rộng trong lâu đài")

Và rồi Hamlet chết trong vòng tay của người bạn.

Shion gập sách lại.

Có tiếng mưa rơi từ bên ngoài vọng vào.

Trong căn phòng dưới lòng đất, sao lại nghe thấy tiếng mưa rơi? Tiếng mưa tựa như khúc nhạc yên bình thấm thấu qua lớp tường cũ kĩ.

Tiếp tục sống, có lẽ chính là phải chịu đựng mọi nỗi thống khổ của thế gian.

Bản thân Nezumi đã trải nghiệm điều này.

Con chuột nhắt bên chân đang kêu.

"Hử, xin lỗi, mày muốn tao đọc quyển nào đây?"

Con chuột nhắt bò lên đầu gối Shion, huơ huơ hai chân trước.

"Muốn tao đọc quyển này à?"

Chít!

"Mày thích truyện bi kịch thật đấy, hay đổi một câu chuyện thú vị khác nhé?"

Shion bắt chéo chân. Con chuột vẫn yên vị trên đầu gối cậu.

"Cứ đọc cho nó nghe đi, bi kịch ấy."

Từ phía sau vọng lại tiếng Nezumi, chẳng biết nó đã ra khỏi phòng tấm từ lúc nào mà không có chút động tĩnh.

"Giọng cậu rất êm tai. Con chuột này khoái nhất là nghe người ta ngâm nga, nó muốn cậu đọc bi kịch cho nó nghe lắm đấy."

"Thế à?"

Con chuột nhắt chớp chớp đôi mắt màu nho, như đang đáp lời cậu.

"Được, tao bắt đầu đọc từ Hồi 5 nhé."

"Suyt!"

Nezumi đặt ngón tay ướt lên môi Shion.

"Cậu nghe thấy gì không?"

"Cái...?"

Còn chưa dứt lời, Shion đã nghe thấy. Là tiếng bước chân xuống cầu thang.

Tiếng đập cửa vang lên rầm rầm.

Âm thanh vọng vào từ chính giữa cánh cửa sắt dày, hoảng loạn nhưng không quá mạnh.

Là một đứa trẻ.

Đứa trẻ gắng sức gõ cửa.

Shion đứng dậy, đi về phía cửa.

"Chờ đã."

Nezumi gọi với theo, đôi mắt xám sẫm bên dưới làn tóc mái ướt đầm nhìn cánh cửa đầy hoài nghi.

"Không được tự tiện mở cửa."

"Tại sao?"

"Vì sẽ nguy hiểm, không được mở cửa khi chẳng phòng bị gì."

"Đó chỉ là một đứa trẻ thôi mà, hơn nữa lại gấp gáp. Không biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Tại sao cậu chắc chắn như vậy? Cũng có thể là một tên lính vũ trang cố ý gõ phần dưới của cửa đấy."

Shion rời mắt khỏi Nezumi, nhìn sang cánh cửa.

Cứu với.

Dường như Shion nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt. Cậu nuốt nước bọt, mở Khóa, với tay cầm nắm cửa.

"Shion!"

Cửa mở. Một cơn gió lạnh lùa vào trong.

Bên ngoài đã tối đen, từng đợt gió rét căm căm thổi ù ù.

Có một bé gái đứng dưới màn đêm. Cô bé ngẩng mặt nhìn Shion, đôi mắt ướt đẫm.

Shion biết cô bé. Cô sống trong căn nhà hoang đổ nát ở chỗ đất trũng. Một đứa trẻ khiến Shion không thể quên được.

Cô bé này từng hét lên thảm thiết khi nhìn thấy mái tóc bạc trắng cùng đường gân đỏ trên cổ Shion. Đó là lần đầu tiên Shion bị nhìn như một con quái vật.

Nhưng, hiện giờ trong đôi mắt to đẫm lệ ấy chẳng còn sợ hãi, chỉ có nỗi căng thẳng tột cùng.

"Cứu với, làm ơn nhanh lên, thằng bé sắp chết rồi."

Shion nắm tay cô bé, chạy lên trên, nói vọng lại.

"Nezumi, mang theo hộp cứu thương và cả chăn nữa."

Shion cứ thế vội vã chạy về phía rừng cây trụi lá.

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vì thế, nữ thần Hannahanna sử dụng kế sách cuối cùng.

Bà gọi lên không chỉ vài con, mà là hàng trăm ngàn con ong mật, bảo chúng rằng, "Các người vừa nhỏ vừa nhẹ, lại nhanh như ánh sáng, nhất định sẽ tìm thấy thần Telipinu. Nào, mau đi đi!"

- Thần thoại Lưỡng Hà, Fumio Yajima

Nằm dưới gốc cây trắng hếu tua tủa những cành mỏng manh là thân hình thoạt nhìn còn yếu ớt hơn cả cô bé ban nãy. Đó là một bé trai, đang đau đớn giãy giụa. Shion xốc cậu bé dậy, dù trời đã nhập nhoạng tối, cậu vẫn thấy được khuôn mặt trắng bệch của nó.

Cậu bé ôm lấy cổ, miệng há to, nhưng sắc môi nhợt nhạt, hô hấp khó khăn, có lẽ cổ họng bị nghẹn gì đó. Không có nhiều thời gian để do dự, Shion lật người cậu bé lại, đỡ phần bụng nó rồi dùng tay vỗ mạnh vào lưng.

"Nôn ra đi, mau nôn ra đi!"

Shion vỗ liên hồi hai, ba phát vào tấm lưng gầy gò. Đến phát thứ tư, thứ năm...

"Oẹ..."

Trong đồng nhầy nhụa cậu bé nôn ra có lẫn một thứ tròn tròn màu đen. Người nó co quắp.

"Nước, mang nước lại đây."

Shion nói với Nezumi.

Tiếp đó, Shion đặt cậu bé nằm xuống, mặt áp đến gần miệng cậu bé.

Đã cảm nhận được hơi thở.

Thở được là ổn rồi. Khí quản đã thông thì không cần hô hấp nhân tạo nữa. Nhưng cậu bé vẫn mê man.

"Gọi tên nó đi!"

Cô bé phản ứng rất nhanh, lập tức tiến đến gần, luôn miệng gọi.

"Rico, em có nghe chị nói không? Rico!"

"Rico, em có thở được không?"

Lồng ngực cậu bé phập phồng, mắt mở to, nước mắt tuôn ra.

"Chị ơi..."

"Rico."

Shion ngăn không để cô bé ôm chầm lấy đứa em, chậm rãi nâng cậu bé ngồi dậy, đưa ly nước đến bên miệng nó.

"Em uống được nước chứ?"

"Dạ được."

"Bé ngoan, uống từ từ thôi. Em tên là Rico à?"

"Dạ."

"Rico, em nghe được anh và chị em đang nói gì chứ? Em nhìn có rõ không?"

"Dạ có... Nước ngon quá."

"Em giỏi lắm, ngoan lắm. Bụng có đau không? Có tức ngực không?"

"Cổ họng..."

"Làm sao?"

"Cổ họng... đau quá."

Có thể do quá đau nên Rico đã dùng tay cào, vì vậy mà trên cổ cậu bé có những vết xước rướm máu.

Shion lấy băng gạc và cồn sát trùng trong hộp cứu thương ra, tuy những thứ này là đồ cũ từ bốn năm về trước, nhưng hiện tại cũng chỉ có từng ấy.

"Sẽ hơi đau đấy, đừng khóc nhé."

"Em không khóc đâu."

Shion làm sạch những chỗ xước cho Rico rồi đắp một miếng gạc mới lên, dùng vải băng lại. Giúp cậu bé sơ cứu vết thương, đã là tất cả những việc cậu có thể làm rồi.

Nếu nói phải đưa đến bệnh viện ngay lập tức, chắc chắn sẽ bị Nezumi cười nhạo. Cậu cũng biết rõ khu West Block của No.6 chẳng có cơ sở y tế nào.

Từ trong bãi nôn của Rico, Shion nhặt được một vật hình tròn, có lẽ là thứ đã làm tắc khí quản của cậu bé.

"Quả?"

Là một loại quả của cây nào đó.

"Sao em lại ăn thứ này?"

Rico cúi gằm mặt. Nezumi đứng khoanh tay bên cạnh, bỗng thở dài.

"Vì đói chứ sao."

"Hả?"

"Có lẽ tại nó đói quá. Loại quả này nếu mài thành bột thì ăn cũng được. Chắc trong lúc đang thu lượm thì nó đói bụng nên cho luôn vào miệng rồi lờ nuốt xuống."

"Rico lúc nào cũng đói bụng."

Cô bé nói.

"Ăn cả bánh mì của mẹ rồi mà em ấy vẫn đói."

"Cái bánh đó nhỏ xíu, cắn một, hai miếng đã hết."

Rico nói xong liền ho nhẹ. Giọng cậu bé khàn khàn, sắc mặt rất tệ.

Shion quăn chăn cho Rico.

"Nhớ giữ ấm cơ thể. Nếu vết thương vẫn đau thì đến tìm anh, anh sẽ thoa thuốc cho em."

"Đưa chúng về đi."

Nghe Nezumi nói vậy, Shion ngẩng đầu lên nhìn.

"Tôi ư?"

"Cậu chứ ai vào đây? Cậu đã cứu thằng nhóc mà, giúp người thì giúp cho trót đi chứ. Nhà chúng ở dưới cái dốc kia, không xa lắm đâu. Tôi nghĩ mẹ chúng bắt đầu sốt ruột rồi đấy."

Nhưng như vậy thì người lớn sẽ trông thấy bộ dạng quái lạ này. Shion đứng dậy, bất giác run lên.

"Nhưng, tôi..."

"Trước sau gì cũng phải ra ngoài mà, đúng không? Cậu cứ do dự mãi như thế rồi đi đâu được. Tôi thì không vấn đề gì, có điều, nếu cậu cứ chần chừ, bọn trẻ sẽ phải dầm mưa ướt sũng, coi chừng bị viêm phổi đấy nhé."

Nghe Nezumi nói vậy, Shion mới sực nhớ trời đang mưa, cũng nhận ra ở bên ngoài rất lạnh. Cơn mưa khiến cả người ướt đẫm từ đầu đến chân, là điềm báo mùa đông sắp đến.

"Tôi đi đây, hoàng tử cứ việc làm những gì mình thích."

Nezumi quay đầu đi xuống căn phòng dưới hầm. Rico hắt hơi.

"Cảm ơn anh."

Cô bé đột nhiên nắm lấy tay Shion.

"Gì vậy?"

"Cảm ơn anh đã cứu em trai em."

"À, đừng khách sáo. Em tên gì?"

"Karan ạ."

"Karan? Tên của mẹ anh cũng là Karan đấy."

"Thật ư?"

"Ừ."

Cô bé mỉm cười, bàn tay rất ấm áp.

Shion bồng Rico được quán trong chần lên.

"Anh sẽ đưa các em về. Karan, em dẫn đường đi."

Bên trong chiếc nồi nghi ngút khói trên bếp lửa là xúp. Nezumi vừa khuấy nồi canh rau thịt, vừa thở dài. Nhận ra bản thân gần đây hay thở dài vô cớ, nó không khỏi bối rối. Vài giọt xúp sánh ra ngoài. Lò sưởi đốt bằng nhiên liệu rắn RDF phát ra tiếng xèo xèo.

Nezumi ghét thở dài. Thở dài vì chuyện gì đó nó còn chịu được, nhưng kiểu thở dài mà chính mình cũng chẳng biết vì sao thì thật khó chịu.

"Đừng thở dài bằng cả tấm lòng! Đừng khóc! Nếu không ma quỷ sẽ lợi dụng cơ hội."

Một bà lão sớm đã quên mất mình bao nhiêu tuổi từng nói với nó như vậy.

"Tiếng thở dài sẽ tạo nên sơ hở, nếu con muốn tiếp tục sống, thì hãy ngậm miệng lại, đừng để người khác thấy được điểm yếu của con! Tuyệt đối không trái lòng! Tuyệt đối không tin tưởng ai."

Đó là lời trăng trối của bà ấy trước lúc qua đời. Rõ ràng bà đã bị súng bắn thủng ngực, miệng học máu, nhưng những lời bà nói lại rót vào tai Nezumi vô cùng rành rọt. Nezumi không muốn quên, mà có muốn thì đến chết cũng chẳng thể quên được. Vì giọng bà cứ mãi vang vang bên tai nó.

Nhưng, nó đã làm trái lời bà, trong lúc vô thức, nó lại thở dài thườn thượt.

Tất cả đều do cậu ta...

Nezumi hừ một tiếng.

Có lẽ việc đưa Shion đến đây là một sai lầm. Thực lòng nó nghĩ như vậy.

Cậu ta mở cửa không chút do dự, chẳng thèm cẩn thận dò xét tình hình bên ngoài, cũng không biết nên tránh mặt quan sát. Chỉ cần kém may mắn một chút thôi thì hành động đó cũng đủ khiến cậu ta mất mạng. Dù không phải lính vũ trang thì cũng có thể là bọn cướp có hung khí, bắt lũ trẻ gõ cửa để làm mồi nhử. Shion chẳng hề nghĩ đến những khả năng ấy. Cậu ta thậm chí không biết nghi ngờ, thậm trọng dè dặt, càng chẳng biết sợ hãi. Cậu ta thiếu nhạy bén và hớ hênh, điển hình của một người được sống trong môi trường an toàn tuyệt đối.

Rõ là một cục nợ nguy hiểm phiền phức.

Nezumi nghĩ. Nhưng dù vậy, là nó tự nguyện gánh "cục nợ" này chứ chẳng phải bị ai ép uống. Vì muốn trả ơn nên nó không thể nào giương mắt nhìn tai ương đổ ập xuống đầu người đã từng cứu mình với tinh thần vô tư bác ái.

Người chết đi rồi thì muốn trả ơn cũng không kịp nữa. Nezumi nào muốn ôm một món nợ không thể trả suốt đời, thế nên nó mới cứu Shion và đưa về đây. Nhưng có lẽ nó đã quá ngây thơ, có lẽ nó đã để một người phiền phức ngoài dự đoán gấp nghìn lần bước vào cuộc sống của mình, một người thiếu nhạy bén lại chẳng biết đề phòng nguy hiểm. Giờ đây, nó chỉ đành bó tay thất sách.

Nó liếc nhìn cánh cửa.

Nhưng, nếu Shion không mở cánh cửa đó, có lẽ Rico đã chết.

Một đứa bé bị tắc nghẽn đường hô hấp thì chẳng mấy chốc sẽ mất mạng.

Nhờ Shion hành động nhanh nhẹn và sơ cứu đúng cách, trước mắt nó mới bớt đi một thi thể nhỏ bé, chết một cách đau đớn do ngạt thở. Thêm một sinh mạng được cứu rỗi. Cũng giống đêm giông bão bốn năm về trước. Khi đó là Nezumi còn bây giờ là Rico, Shion luôn đón nhận và giúp đỡ mà không hề cảnh giác.

Lỗi suy nghĩ bảo thủ, chỉ biết giảng lý thuyết, tính tình thì ngây ngô, ngay cả hai chữ "nghi ngờ" cũng không hiểu. Chẳng những ngây thơ mà còn ngốc nghếch, lại càng không hay biết Hamlet là ai. Nhưng, cậu ta quả thật ưu tú hơn mình. Không phải về mặt tri thức hay kỹ thuật... Nếu không phải là tri thức hay kỹ thuật, vậy rốt cuộc là gì?

"Cậu hấp dẫn tôi."

Lời bộc bạch thẳng thắn khiến người nghe đỏ mặt và tim đập rộn ràng ấy truyền đạt thứ tình cảm chân thành nhất. Đó chính là một khả năng của Shion. Cậu ta cho rằng như vậy có thể khiến đối phương cảm động, cậu ta còn một năng lực khác, chính là sẵn lòng cứu giúp những người lạ không hề quen biết. Chẳng lẽ vì những điểm ấy nên Nezumi mới cho rằng Shion ưu tú hơn nó ư?

Không biết. Không biết có nghĩa là vừa nguy hiểm vừa khó giải quyết. Vô cùng... Có tiếng bước chân. Có người gõ cửa. Ngay sau đó, cánh cửa mở ra, Shion đã quay về.

"Nếu đã gõ cửa thì chờ có người mở rồi hẵng vào chứ."

"Chắc gì cậu đã mở. Mà này, cậu không khóa cửa."

"Hả?"

"Khóa cửa đó, tôi cứ nghĩ cậu sẽ khóa cửa lại. Cố ý để cửa cho tôi về à?"

Đúng rồi, không khóa cửa, thật quá sơ suất.

"Bị lây bệnh của cậu rồi."

"Cậu nói vậy là ý gì? À đúng rồi, nhà họ tặng tôi một ít nho để cảm ơn này."

Một chùm nho bé xíu ẻo uột.

"Họ định tặng tôi cá khô nữa, nhưng tôi đã từ chối."

"Ồ, hóa ra người nghèo biếu cậu thức ăn, cậu cũng ngại nhận à."

"Không phải, là vì cậu ghét ăn cá."

"Tôi? Tôi ăn chứ. Tôi làm gì có quyền kén chọn thức ăn."

"Chẳng phải cậu từng nói cậu ghét ăn cá sao?"

"Là tôi nói tôi ghét ăn cá sống, ý là, điều kiện vệ sinh ở đây khiến tôi không dám ăn cá sống."

Shion chớp chớp mắt, gãi gãi đầu.

"Ra là vậy. Nhưng mà thế cũng tốt."

"Cái gì tốt?"

"Gia đình của Karan, à đúng rồi, cô bé đó tên là Karan."

"Tôi biết."

"Cậu biết sao? Cô bé trùng tên với mẹ tôi đấy."

"Tên mẹ cậu chẳng liên quan gì đến tôi cả. Cái tên làm cậu nhớ đến mẹ, sốt mướt mũi lòng à? Thật tội nghiệp."

Nezumi nói bằng giọng châm chọc giễu cợt, nhưng Shion lắc đầu rất dứt khoát.

"Không phải. Gia đình họ còn một đứa con gái nhỏ hơn Rico, con cá khô đó nên để lại cho chúng làm bữa tối, ba đứa chia nhau ăn một con cá khô. May mà tôi không nhận. Chùm nho là do họ cứ ép tôi lấy, bọn họ muốn cảm ơn tôi, tôi thấy vui lắm."

"Thế à?"

"Sao?"

"Nếu thằng nhóc đó chết đi, Karan và con bé còn lại có thể ăn nhiều thêm một chút. Cả Rico nữa, thay vì phải lớn lên trong cảnh thiếu ăn thiếu mặc, chi bằng cứ chết sớm một chút, cậu không thấy thế sao? Có lẽ cậu đã lo chuyện bao đồng rồi."

Shion ngồi trước bếp lò. Mái tóc bạc trắng gần như trong suốt được ánh lửa nhuộm đỏ, mái tóc tuổi thiếu niên tuy mất đi màu sắc nhưng vẫn sáng bóng.

Thật đẹp.

Nezumi vươn tay chạm vào mái tóc được ánh lửa nhuộm đỏ khiến nó lóa mắt. Sợi tóc hơi cứng nhưng mượt mà, chẳng khác gì tóc của người bình thường.

"Cậu từng bảo rằng tôi phải sống."

Shion nói, mắt nhìn ngọn lửa.

"Cậu từng bảo, còn sống mới có ý nghĩa, muốn tôi tiếp tục sống, không phải sao?"

"Tôi chỉ nói người còn sống mới là kẻ chiến thắng."

"Chẳng phải như nhau cả sao?"

"Ai mà biết."

Người chết không biết nói chuyện, chỉ có thể thành năm xương khô nằm dưới lòng đất, cuối cùng trở về với cát bụi. Người đã chết chẳng có cách nào nói lên sự căm hờn, thống khổ, ai oán, thù hận hay nỗi bi ai mà họ đã trải qua. Cho nên phải tiếp tục sống, ghi nhớ tất cả, để rồi nói cho người khác.

No.6...

Thành phố đó là một đóa hoa rỗng tuếch không thể kết quả, nở rộ trên máu và vô số thi thể mà chẳng sách vở nào ghi chép lại nổi. Một ngày nào đó, tôi sẽ bứng cả gốc rễ của nó lên, để tiếng nói căm hờn, thống khổ, ai oán, thù hận, bi thương của người chết ngập tràn mặt đất, khiến bọn người đó dù có nút chặt tai cũng không thể xua đi những âm thanh ấy. Tôi phải sống và ghi nhớ mọi chuyện để chờ ngày đó đến. Tuyệt đối không được quên. Tôi tuyệt đối không cho phép mình quên.

"Tôi được khen đấy."

Shion ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Nezumi.

"Cậu được khen à? Khen gì vậy?"

"Mái tóc. Mẹ của Karan bảo tóc của tôi rất đẹp, rằng màu này rất hiếm thấy, cực kì đẹp."

Nezumi nhún vai.

"Đúng là hiếm thật. Các vùng lân cận rất dễ dàng bắt gặp những đứa trẻ tóc lốm đốm bạc vì suy dinh dưỡng, nhưng bạc trắng toàn bộ như cậu thì có lẽ không có."

"Bác ấy không chỉ nói hiểm, mà còn bảo nó rất đẹp nữa."

"Đàn ông đàn ang mà thích được người ta khen tóc mình đẹp thế à?"

"Chỉ là, hình như tôi có thêm chút tự tin rồi, chẳng phải cậu bảo ngày mai đưa tôi đi dạo phố sao?"

"Ai nói đưa cậu ra phố?"

"Cậu chứ ai."

Mình đã nói thế thật. Chính Nezumi tự đề nghị đưa Shion đi dạo phố, nhưng khi đó nó chỉ nói bằng giọng điệu khiêu khích mà thôi.

Nezumi né tránh ánh mắt của Shion.

"Tôi đi đường tôi, còn cậu thích thế nào thì thế ấy."

"Ừ, tôi sẽ tự đi. À, đúng rồi..."

"Còn chuyện gì nữa?"

"Tôi đã hứa với Karan và Rico, nếu có thời gian sẽ đọc sách cho chúng nghe. Tôi tìm thấy nhiều truyện cổ tích lắm."

"Đọc ở đây à?"

"Khi thời tiết đẹp, cũng có thể ra ngoài đọc."

Nezumi lại muốn thở dài. Nó mím môi, cố gắng nén lại.

"Cậu định biến nơi này thành nhà trẻ hả?"

"Quanh đây có nhiều trẻ con đến thế à?"

"Rất nhiều. Đây là nhà tôi, ai cho cậu làm càn thế, cũng đừng có vênh váo như vậy."

Nezumi nói rất cộc cằn. Nó đột nhiên thấy buồn bực. Từ khi sống cùng Shion, nó trở nên nóng nảy, khả năng tự kiểm soát sa sút hẳn đi. Nó không cho rằng Shion làm càn hay vênh váo, chỉ là nó không thể hiểu và đoán trước được tiếp theo Shion sẽ làm gì. Hành động và lời nói của Shion lúc nào cũng thừa dịp tấn công lúc nó không phòng bị, khiến nó thấy rất mệt mỏi.

Shion đặt hai cái đĩa lớn lên bàn. Xúp nóng đã nấu xong, trong phòng ngào ngạt hương thơm.

"Không phải tôi vênh váo gì... Tôi chỉ muốn làm bạn với chị em Karan thôi."

"Cái gì cơ?"

"Bạn, chúng là những người bạn đầu tiên của tôi ở West Block. Nhưng hồi ở No.6 tôi cũng không có bạn hình như chỉ có mỗi Safu thôi."

"Cô nàng nói muốn ngủ với cậu cũng được tính là bạn hả?"

Cô gái có mái tóc ngắn, dài chạm gáy vô cùng xinh đẹp.

Shion, mình muốn ngủ với cậu.

Nhưng Shion không cách nào đón nhận lời thổ lộ chân thành của cô.

Cô đã yêu phải một tên gốc hết thuốc chữa rồi. Nezumi thầm nói với người thiếu nữ mình không hề quen biết ấy.

Chẳng rõ vì sao, bỗng nhiên nó thấy buồn cười.

"Gì vậy?"

Shion nghiêng đầu nhìn Nezumi. Hai con chuột nhắt đang ngồi trên chông sách cũng bắt chước Shion, ngoẹo đầu theo.

Nezumi bật cười. Nó ngồi xồm xuống, cười như nắc nẻ.

Đến sáng trời đã tạnh mưa, nhưng vẫn còn âm u. Tới lúc chạng vạng, gió lạnh vẫn thổi ào ào.

Nezumi rảo bước giữa dòng người. Shion bám theo sát gót, cố gắng bắt kịp nó, đến mức thở không ra hơi. Cậu liên tục va phải người này người kia, bị họ giận dữ mắng mỏ. Ánh mắt tò mò của người qua đường cứ nhìn chòng chọc vào mái tóc bạc trắng của cậu. Mùi tỏa ra từ khắp nơi, trộn lẫn với nhau. Bùn đất trên đường dính bết vào chân, hàng quán hai bên đều dựng bằng ván gỗ và lều bạt, những xiên thịt nướng bốc khói nghi ngút. Tiếng quát tháo, ồng ọ, chào mời đơn đả âm ỉ khắp phố.

Shion thấy chóng mặt hoa mắt.

Tuy cậu bị đuổi khỏi khu dân cư cao cấp Kronos của No.6, chuyển đến Lost Town, một khu chợ cũ khá phức tạp, nhưng so với nơi này, Lost Town thật giống một nơi tĩnh dưỡng yên ả.

Tại các trục đường chính của No.6, không chỉ phương tiện giao thông cần di chuyển theo luồng, mà cả người đi bộ cũng phải tuân thủ luật lệ. Trên nguyên tắc, nghiêm cấm đi ngược chiều hoặc dừng lại đột ngột, mọi người đều phải di chuyển cùng chiều, nên rất ít khi va chạm phải người khác hoặc bị người quen gọi lại. Ở No.6, tất cả được quản lý chặt chẽ, không hề xảy ra các tình huống bất ngờ.

Đột nhiên, bên cạnh có người hét lớn.

Cùng lúc ấy, Shion bị ai đó va phải. Cậu lao đảo ngã phịch xuống vũng bùn. Có vài người đàn ông chạy tới, một trong số họ đang ôm vật gì đó, ném xuống trước mặt Shion. Là cam.

"Đồ ăn trộm!"

Một gã to béo lực lưỡng từ trong cửa hàng dựng bằng ván gỗ xông ra ngoài, trên tay còn cầm một khẩu súng.

"Có trộm! Mau giúp tôi bắt nó lại!"

Chẳng ai giúp đỡ. Người thì cười trộm, kẻ chẳng hề quan tâm, có người lại đang la hét gì đó. Tên trộm nọ đã trà trộn vào đám đông hỗn loạn.

Shion nín thở. Người qua đường thấy gã béo lăm lăm cây súng, liền đồng loạt ngồi thụp xuống.

Gã ta có còn tỉnh táo không?

Chắc là không. Có gan nổ súng nơi đông người qua lại, đầu óc người này hẳn có vấn đề. Nhưng trông gã rất nghiêm túc, khẩu súng trường kiểu cũ vẫn đang nhắm thẳng về phía trước.

Tên trộm đang tháo chạy đâm sầm vào một bà cụ. Bà ta làu bàu vài tiếng rồi lại loạng choạng đi ra giữa đường, chẳng hề để ý đến khẩu súng. Ngón tay thô kệch của gã béo nọ đã sẵn sàng bóp cò.

Ngay tại thời điểm đó ngón tay thứ hai đầy lông lá của gã chuẩn bị bóp cò, Shion bèn dùng hết sức bình sinh đẩy gã béo, hòng khiến họng súng chĩa lên trời.

Lòng bàn tay bị va đập rất mạnh, kể đó là tiếng súng nổ đình tai nhức óc. Cứ thế, súng bắn lên bầu trời đang chuyển dần sang sắc đỏ hoàng hôn. Shion lao đảo, chân cậu bị đập mạnh, rồi ngã sõng soài xuống đường. Cậu gần như không thở nổi.

"Thằng khốn, mà làm cái quái gì vậy hả?"

Gã béo gần như choán hết tầm nhìn của Shion. Cậu định né sang một bên, nào ngờ hành động của gã linh hoạt hơn hẳn thân hình thô kệch đó, nhanh chóng giơ chân đạp vào bụng Shion một cái.

"Oái!"

Shion không rên nổi, toàn bộ những thứ trong dạ dày chực trào ra ngoài.

"Mày cùng một giuộc với chúng à? Thằng khốn! Dám chôm chia hàng của tao."

Giày của gã béo có mùi hôi thối như mỡ động vật. Bàn chân bốc mùi đó lại tiếp tục đạp vào bụng Shion.

"Tôi không quen họ!"

Chật vật chống đỡ đòn tấn công của gã, Shion hét to. Nếu không làm thế, nhất định sẽ bị đá chết. Nhưng gã béo kia không hề có ý định dừng lại.

"Tôi không phải đồng bọn của họ... Ông nhầm rồi."

"Đừng nhiều lời, tại mày cản trở nên bọn chúng mới thừa cơ lui mất dạng hết cả!"

"Nếu tôi không ngăn cản thì có thể ông đã giết người... Ông nổ súng tại đây, lỡ có ai bị thương thì sao?"

Chẳng ngờ, gã béo bỗng bật cười khanh khách. Người bên đường cũng cười rộ lên.

Gã béo cười ha hả, trong không khí thoang thoảng mùi tanh của thịt sống.

"Việc đó thì liên quan gì đến tao chứ?"

Gã béo lấy lại bình tĩnh, bất thành linh túm tóc Shion.

"Tóc tai kì quái, vừa nhìn đã thấy khó ưa."

Gã béo túm mạnh tóc Shion, khiến cậu đau điếng, như muốn tróc cả da đầu. Nhưng cảm giác bị lăng nhục và phẫn nộ còn khiến Shion kích động hơn là nỗi đau thể xác.

"Dừng tay!"

Dừng tay! Buông tay ông ra! Đừng có xem người ta như gia súc như vậy.

Cậu dùng hết sức xô ngã gã béo, khuỷu tay thụi mạnh vào bụng gã. Gã béo phát ra tiếng rên rỉ, rồi ngã khuỷu xuống đất.

Những người xung quanh chẳng biết đã vây kín lại từ lúc nào, vừa vỗ tay vừa cười nói.

"Cậu trai trẻ, được lắm! Đánh chết gã đi."

"Ông chú à, mau giết đi, còn chần chừ gì nữa?"

Không một ai có ý định ngăn cản, chỉ muốn xúm lại xem trò vui. Shion tìm kiếm một đôi mắt trong đám đông ấy, nhưng không thấy.

"Mày to gan thật..."

Gã găm lên như thú dữ. Shion bị đâm thẳng vào mặt. Cậu đau đến nỗi đom đóm mắt.

Ngay tức thì, trước mắt cậu tối đen, khóe miệng chảy ra thứ gì âm ẩm, càng lúc càng nhiều. Không còn cách nào khác, Shion đành nhõ xuống đất, là máu lẫn nước bọt.

"Dám xô ngã tao à?"

Mặt gã béo đỏ phừng phừng, giận đến phát run. Hai mắt gã vẫn đỏ, những tia máu như một cái mạng nhện đỏ ối đan chằng chịt. Xem ra gã thực sự muốn giết người.

"Tao không tha cho mày đâu!"

Gã giơ súng, chĩa thẳng vào giữa trán Shion. Cậu sợ đến mức há hốc mồm, tim đập thành thịch. Không một ai có ý định ngăn cản, nhiều người vây xung quanh, nhưng chẳng ai định bước ra khuyên giải gã béo. Shion thấy buồn nôn. Cậu đã không còn nhận ra họng súng trước mắt là thực hay ảo nữa.

"Ê!"

Một giọng nói thô lỗ vang lên. Là của người đàn ông đứng trước hàng thịt nướng.

"Đừng có làm bẩn sạp của tao."

"Tao làm bẩn sạp mày bao giờ?"

"Mày sắp làm bẩn đấy thôi, mày bắn nó phọt ốc, máu văng tung tóe, đồ trong sạp ăn thế nào được nữa, cút đi chỗ khác mà giải quyết."

"Hừ, thịt ôi thiu đương nhiên là nuốt không nổi."

"Cái gì? Thịt ôi thiu? Đống rau củ quả sắp thối của mày thì sao? Mày thì có tư cách gì mà nói?"

"Rau củ tào bán luôn tươi mới."

"Mày đừng có nói láo, nhìn này, ruồi nhặng bay đầy trên đống rau của mày, chưa thối thì cũng sắp thối."

"Cái gì! Mà dám nói tao thế à?"

Trong lúc hai người họ đang hăng tiết cãi cọ, Shion đứng dậy bỏ chạy.

"Này! Thằng nhãi! Đứng lại!"

Sau lưng Shion là tiếng la hét giận dữ của gã béo. Shion không có thời gian quay đầu lại nhìn, chi nghĩ rất có thể mình sẽ bị bắn từ phía sau. Nỗi sợ khiến cậu run rẩy, bước chân dần hoảng loạn.

"Lỗi này."

Có người nắm lấy tay cậu.

"Đi về phía này, nhanh lên."

Shion bị kéo vào một con hẻm chật hẹp nằm giữa hai tòa nhà. Cậu dựa vào tường, đứng thở hổn hển.

"Cậu không sao chứ?"

Shion ngược lên nhìn. Người phụ nữ mỉm cười, môi đỏ tươi như tỏa sáng trong hẻm tối.

"Ái chà, khoe miệng xước cả rồi, còn chảy máu nữa, chắc là đau lắm nhỉ, thương quá đi."

Mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi Shion.

"Cảm ơn chị."

Sau khi bình tĩnh lại, Shion liền cảm ơn chị ta. Lặng người vài giây, chị chột phá lên cười.

"Chẳng biết đã bao nhiêu năm chưa được nghe người khác cảm ơn rồi. Cậu có mái tóc thật đặc biệt, cậu trai trẻ."

"À ừ... Đã xảy ra một vài chuyện..."

"Mọi người đều có quá khứ, tôi cũng thế."

Thời tiết lạnh như vậy, nhưng người phụ nữ này chỉ mặc chiếc váy dài trễ vai mỏng manh. Phần ngực trắng nõn gần như không che đậy gì, căng đầy lấp ló còn nổi bật hơn cả đôi môi đỏ.

"Cậu nhìn đi, chỗ này có vết sẹo bóng, đúng không? Trước đây, một gã đàn ông đã dùng thanh sắt nung vào, tôi đã đau đến chết đi sống lại. Nhưng cậu thấy đấy, hiện tại nó trông giống một con rắn đúng không? Như một con rắn bò trên người tôi vậy."

Rắn thì tôi cũng có, nhưng quấn quanh khắp người. Shion nghĩ vậy, nhưng không hé lời.

Chị ta tiếp tục cười khúc khích.

"Cậu trai trẻ, cậu vẫn chưa có kinh nghiệm với phụ nữ đúng không?"

"Gì cơ?"

"Để tôi dạy cậu nhé. Nhà tôi ngay phía trước kia, đến đó chơi một lát, thế nào?"

"Hả?"

"Tôi bảo là, chúng ta cùng vui vẻ nhé."

Giọng nói của chị ta xen lẫn sự phẫn khích.

"Từ giờ đến tối tôi rảnh lắm, đừng lo, tôi không đi đâu, vui một chút nhé? Quyết định như vậy đi."

Bàn tay chị ta đặt lên cổ Shion, đẩy cậu vào tường, dán môi mình lên môi cậu. Mùi phấn son gay mũi khiến cậu choáng váng đầu óc. Đầu lưỡi nóng ẩm tiến vào giữa hai hàm răng, quấn lấy lưỡi cậu.

Theo phản xạ, cậu đẩy chị ta ra.

"Cậu làm gì vậy?"

"Không phải... là vì... chuyện này..."

"Cậu nói linh tinh gì thế, là tôi đã cứu cậu đấy nhé, làm khách của tôi thì sao chứ!"

"Khách... Nhưng tôi..."

"Nếu cậu không muốn, tôi cũng chẳng ép. Nhưng cậu đã nhận nợ hôn của tôi, ít nhất cũng phải trả tiền chứ."

"Làm gì có chuyện đó."

Chị ta bĩu môi, giọng nói trở nên ngọt ngào.

"Đừng làm bộ làm tịch mà, chẳng phải cậu cũng là đàn ông sao? Chúng ta cùng nhau vui vẻ đi, tôi sẽ khiến cậu rất sung sướng, đến chỗ tôi nhé? Cậu trai trẻ."

"Không... không cần đâu."

Bàn tay trắng nõn lại vươn tới.

"Rất tiếc, cậu ta là của tôi."

Nezumi đứng ngay đầu hẻm.

"Cậu nói gì?"

Chị ta nhú mày.

"Cậu ta là của tôi, phiền bà chị trả lại cho."

Nezumi đưa tay ra hiệu bảo Shion đến gần.

Ra là thế. Chị ta hất hàm, mỉm cười.

"Là như vậy à, thảo nào lại phản ứng hơi chậm chạp, hóa ra cậu trai trẻ này không thích phụ nữ."

"Hà? Làm gì có chuyện đó."

Nezumi bịt miệng Shion rồi cười với chị ta.

"Đúng vậy đấy. Giờ cậu chàng này đang si mê tôi, nên dù có là tiên nữ, cậu ta cũng chẳng phản ứng gì đâu."

Chị gái nọ nhún vai, liếc nhìn Shion, rồi tiếp tục đòi tiền.

"Chuyện của cậu tôi không xen vào, nhưng đã hôn thì phải trả tiền, đưa tôi một đồng bạc."

Nezumi cười khẩy.

"Nụ hôn mà lấy những một đồng bạc? Đắt quá đấy."

"Nụ hôn đáng giá ấy đấy. Nếu cậu ta không trả được, vậy cậu hãy trả thay đi, hai người chẳng phải là người yêu sao? Giúp cậu ta trả cũng là việc nên làm."

"Nói cũng phải. Thế này vậy, bà chị có tiền thối không?"

"Tiền thối?"

Nezumi đi về phía người phụ nữ nọ. Thấy chị ta định lùi lại, nó bèn nắm tay chị kéo về phía mình.

"Cậu định..."

Vừa toan mở miệng nói thì môi Nezumi đã dán lên môi chị ta. Chuyện xảy ra ngay trước mắt Shion. Sau một hồi chống cự yếu ớt, chị ta không phản ứng gì nữa, chỉ có yết hầu chậm chậm chuyển động.

Đằng xa có tiếng chó sủa.

Một con chuột màu nâu của Nezumi chạy vòng qua chân Shion.

Rời khỏi môi chị gái nọ, Nezumi hỏi.

"Thế nào?"

"Cũng khá."

Chị ta đáp.

"Nhưng vẫn chưa đến mức phải thối lại tiền."

"Tiếc thật. Thế thì, cái này xem như quà tặng người đẹp vậy."

Nezumi dúi trái cam vào tay chị ta rồi xoay người kéo tay Shion.

"Đi nào."

"Cậu trai trẻ, đừng để gã đàn ông đó hút hết xương tủy của cậu nhé, vậy thì rất uổng phí đó, cậu nên học cách vui vẻ với phụ nữ."

Chị gái nọ khoanh tay nói với theo.

Họ lại hòa vào dòng người. Đám đông và thứ mùi hỗn loạn từng khiến Shion bức bối không yên, nhưng giờ cậu đã bình tâm hơn.

"Tại sao?"

Shion đi bên cạnh Nezumi, lẩm bẫm.

"Cái gì tại sao?"

"Tại sao chị ta gọi tôi là 'cậu trai trẻ', nhưng lại gọi cậu là 'gã đàn ông đố' chứ?"

"Khác ở chỗ kinh nghiệm sống ấy mà."

"Hơn nữa chị ta còn bảo tôi phản ứng chậm chạp."

"Nói cậu chậm chạp chẳng sai chút nào, nhất là với đàn bà con gái. Tôi đã làm gì sai ư? Làm phiền cuộc vui đầu đời của cậu hả?"

Nezumi khe khẽ cười.

"Nezumi."

"Gì?"

"Cậu đứng bên cạnh xem từ khi nào?"

"Từ lúc cậu xô ngã gã béo."

Shion khựng lại. Người đi phía sau vì vậy mà va phải cậu, nổi câu chửi bới cậu mấy câu.

"Sao cậu không cứu tôi?"

"Tôi đã cứu cậu rồi còn gì? Ngay lúc cậu suýt bị mù phù thủy ăn thịt đấy thôi, ăn sạch từ đầu đến chân."

"Nhưng trước đó, tôi đã suýt bị bắn."

"Đừng có ngây thơ nữa."

Đôi mắt xám sẫm chột sắc lém như dao. Nụ cười của Nezumi vụt tắt.

"Tôi đã cảnh cáo cậu ngay từ đầu rồi, Shion. Ở nơi này, dựa dẫm vào sự bảo vệ của người khác thì không sống được đâu. Tự mình phải nghĩ cách bảo vệ mình. Không thể ỷ lại vào người khác, cậu phải nhớ cho kĩ."

Nezumi quay đầu, bước nhanh về phía trước. Shion cảm thấy gò má mình ửng đỏ.

Đúng vậy, mình quá ngây thơ, cứ nghĩ Nezumi chắc chắn sẽ đến cứu mình. Tiếp tục ỷ lại vào Nezumi thế này thì thật xấu hổ.

Rõ ràng mong mỏi được ngang hàng với cậu ấy, nhưng lại muốn cậu ấy bảo vệ, thật đáng hổ thẹn.

Shion đuổi theo bóng lưng quần tẩm vải dệt siêu sợi.

"Mà này, vừa nãy cậu ra tay khá lắm."

Nezumi bước chậm lại, nói với Shion.

"Vừa nãy?"

"Tôi đang nói đến gã béo đó, cậu còn biết thừa cơ bỏ trốn nữa."

"Cậu nói lúc đó à? Tôi chỉ biết chạy thôi, có cảm giác như gã sắp bắn tôi đến nơi vậy."

"Gã chắc dám làm thật đấy. Xui rủi một chút thôi là cái đầu của cậu đã bị bắn làm đôi, nằm lăn lóc ở trên đường."

"Tôi không dám tưởng tượng, nghĩ lại còn thấy ớn lạnh đây."

Cả người Shion thật sự đang run lên. Quần áo trên dưới lấm đầy bùn đất, cậu định phủi đi thì vấp phải thứ gì đó.

"Ui cha."

Shion nhất thời loạng choạng, ngã chúi về phía trước. Khó khăn lắm mới đứng vững lại được, quay đầu nhìn thì thấy một đôi chân thò ra, hai bàn chân đều không mang giày. Một nửa người ở trong hẻm tối.

Đang ngủ ư? Sao lại ngủ ở nơi này nhỉ?

"Chú ơi, chú có nghe thấy tôi nói gì không?"

Shion thử gọi ông ta. Lúc này, cổ áo cậu bị giật mạnh lôi đi.

"Đủ rồi đấy. Còn không đi nhanh lên, trời sắp tối hẳn rồi. Thật là, sao cứ thích nhìn ngó lung tung như vậy chứ!"

Nezumi bực dọc nói.

"Nhưng, nếu người này tiếp tục ngủ ở đây, ông ta sẽ bị cồng mất."

"Ông ta không lạnh hơn được nữa đâu, ông ta chết rồi."

"Sao cơ?"

Người phụ nữ bán quần áo bên cạnh lên tiếng.

"Này, hai cậu biết người này à, mau dọn xác đi đi. Để đây thật chướng mắt."

Nezumi quay đầu lại.

"Làm gì có chuyện đó, chúng tôi chưa gặp ông ta bao giờ."

"Đó là một phụ nữ, là bà thím ăn xin. Thật là, chỗ nào không chết lại chết ngay cạnh cửa hàng của tôi chứ, thật bực mình!"

"Hãy nén bi thương mà từ từ an táng bà ta đi."

"Câm miệng, thằng quỷ sứ."

Người phụ nữ vung miếng vải đỏ đang cầm trong tay, kêu lên. Cánh tay bà ta to như bắp đùi của Shion, nếu bị đánh trúng, chắc cậu sẽ văng đi mất.

Nezumi kéo Shion đi về phía trước. Shion nhớ lại hai bàn chân như que củi khô, mặc âu phục và mang giày da. Đó là đôi chân mà Shion nhìn thấy sau băng ghế trong một góc ở công viên của No.6. Thi thể đầu tiên cậu nhìn thấy, đồng thời cũng là vật chủ đầu tiên bị đám ong kí sinh giết.

"Chắc không phải do nó giết nhỉ?"

Nezumi cười thiếu não, như nhìn thấu được Shion đang nghĩ gì.

"Ông già đó... à là bà thím, không phải do ong kí sinh giết đâu. Chắc do đói khát hoặc giá rét, à không, là do đói rét cho nên mới chết. Mùa thế này cũng sắp đến rồi."

"Mùa thế này?"

"Mùa giá rét sắp đến rồi. Người già, trẻ nhỏ, bệnh nhân, những người yếu ớt sẽ không ngừng chết đi. Là mùa đào thải."

"Mùa đào thải..."

Shion lẩm bẩm.

Thời tiết lạnh như kem đá, nhưng lại chẳng ngon ngọt mát lạnh như kem mà chỉ có giá rét cắt xương cắt thịt. Shion cảm thấy đầu lưỡi đều tê

cứng.

"Shion, cậu bảo khi mùa xuân đến, lũ ong kí sinh bắt đầu sinh trưởng, trong thành phố Thánh sẽ xuất hiện nhiều người chết hơn à?"

"Ừ."

"Nơi này, mỗi ngày đều có người chết, đặc biệt vào mùa đông, người chết càng nhiều. Bị ong kí sinh giết và chết do đói do lạnh, cậu cho rằng cái nào đau khổ hơn?"

Shion bất giác đưa tay lên cổ. Vùng cổ tiếp giáp với vai còn lưu lại vết sẹo do rạch da. Nó sinh trưởng ngay bên dưới, dù con ong đó phá kén thất bại, đã bị tan chảy một nửa, nhưng vẫn muốn cắn thủng da thịt cậu để bay ra ngoài. Sự đau đớn, buồn khổ và tuyệt vọng cùng cực ấy đến nay vẫn rõ mồn một, cậu không muốn nếm trải nó thêm lần nào nữa. Nhưng, cậu chẳng thể so sánh việc đó với cái chết của bà thím kia. Bởi cậu chưa từng biết đến mùi vị đói khát hay giá rét.

"Nezumi, người ấy sẽ ra sao?"

"Ai?"

"Thì... thi thể đó, chắc sẽ không bị vứt ở đây chứ?"

"Tất nhiên là không. Tuy là chết cóng, nhưng nếu cứ để mặc ở đó, thi thể cũng vẫn thối rữa. Khi bắt đầu bốc mùi, bọn chó hoang hoặc lũ quạ sẽ bu quanh, lúc đó khó mà thu dọn, nên sẽ có người đến xử lý."

"Ở đây có khu nghĩa trang công cộng không?"

"Nghĩa trang? Nơi này không dư đất dành cho người chết đâu. 'Kẻ thu dọn' sẽ đến làm việc. Cậu nhìn kia, chẳng phải đằng kia có đám người đang ngồi ăn thịt sao? Thấy chưa?"

Ngón tay Nezumi chỉ về hướng mấy người đàn ông to khỏe đang ngồi dưới túp lều bằng vải bạt cũ rách, ăn thịt mỡ, nói chuyện rôm rả. Bên cạnh còn có một con chó ốm đói, găng gượng chạy đến liếm chút nước thừa vương vãi trên đất. Sát lều có một phương tiện giao thông rất là quái. Đằng sau xe đạp còn gắn thêm xe kéo hai bánh, phía trên có một cái lồng to.

"Đám người đó được gọi là 'kẻ thu dọn', nhận tiền và phụ trách xử lý các xác chết. Một số người xui xẻo, giống như mụ bán quần áo ban nãy, có người chết ngay cạnh cửa hàng, là một việc rất khó chịu, muốn vứt xác đi nơi khác nhưng lại thấy gớm ghiếc, hơn nữa cũng thấy chột dạ. Chẳng còn cách nào khác, đành coi như mình gặp vận rủi, trả tiền gọi 'kẻ thu dọn' đến xử lý. Ở nơi này, chỗ nào cũng có những xác chết vô danh chẳng ai nhận nằm trên vệ đường, nên việc làm ăn của họ cũng được lắm."

"Bọn họ sẽ chôn cất à?"

"Thieu hủy. Bọn họ mang tất cả thi thể gom lại một chỗ rồi thieu hủy. Cũng xem như là hỏa táng vậy. Nhưng chẳng có những nghi lễ xa xỉ như cầu nguyện hay cầu siêu gì đâu."

Shion nhìn chăm chăm người ngồi giữa, đang gặm sườn.

Miệng dính đầy thịt và dầu mỡ, hắn nhếch mép cười rồi đứng dậy, tiến lại gần, tiện tay ném cục xương, con chó gầy tong teo mau mắn chạy đến gặm.

"Này chú em, đến ăn chung không?"

Hắn giơ tay túm lấy tóc Shion. Cậu không tránh kịp, "Ồi dào, tôi còn cho rằng đây là tóc giả, hóa ra là thật à? Tóc của chú em đặc biệt ghê."

"Ồ, thú vị quá, em chưa từng thấy màu tóc thế này, đẹp như búp bê, đại ca nhỉ?"

Đồng bọn ở phía sau cất tiếng cười ti tiện. Shion nhìn sang bên cạnh, Nezumi đã biến mất từ lúc nào.

"Bỏ tay ra!"

"Đừng la lớn như thế, chúng ta cùng nhau uống rượu đi, cũng có thịt để ăn nữa."

"Tôi bảo bỏ tay ra!"

Người đàn ông cường tráng không hề có ý định buông tha cho cậu. Hơi thở lẫn mùi rượu của hắn phả vào Shion, khiến cậu phải ngoảnh sang chỗ khác.

Nezumi.

Shion cắn chặt môi dưới để khỏi hét thật to cái tên này. Nếu không tự nghĩ cách bảo vệ chính mình, thì sẽ không có người nào đến cứu cả. Shion thả lỏng toàn thân.

"Thôi được."

"Hả?"

"Thôi được, tôi sẽ uống rượu với ông anh."

"Thật ư? Thế mới phải phép, nào chú em, đi theo anh nào."

Bàn tay gã đàn ông buông lỏng, Shion thừa dịp giơ chân lên, đập mạnh vào đũng quần của hắn.

"Oái!"

Hắn ta rên ư ử, ngồi phệt xuống đất. Shion thừa dịp xoay người chạy thục mạng về phía trước.

Sao mình cứ phải chạy trốn chết thế này?

Luồng suy nghĩ ấy đột nhiên xẹt qua đầu Shion, nhưng biến mất ngay sau đó. Cậu học tốc chạy. Người qua đường càng lúc càng thưa thớt, cũng tốt. Cậu cũng không muốn rẽ vào các con hẻm, chỉ cầm đầu chạy thẳng, tưởng như chỉ cần dừng lại, thì sẽ bị truy binh bắt được.

"Oái!"

Chân trượt một cái, cả người tung lên trời, rồi rơi phịch xuống đất. Toàn thân đau ê ẩm.

"Oái! Ối..."

Shion lăn lông lốc xuống sườn dốc xi măng xám xịt. Tuy nói là sườn dốc, nhưng nó giống một cái cầu trượt hơn. Shion cứ thế trượt dài.

Shion nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu. Bất thành linh, cậu mất thăng bằng, cả người lăn một vòng. Phía trước tối đen như mực.

Ngay khi cậu định hét lên thì mũi người được mùi ẩm ướt. Cậu đã chạm đất. Bùn đất dính đầy miệng, khiến cậu liên tục ho khan. Cậu cứ nằm ngửa trên mặt đất, tim đập thành thịch, hơi thở khó nhọc, toàn thân ê ẩm.

Trong miệng toàn là mùi bùn đất. Từ trước đến nay cậu chưa từng nghĩ, hóa ra bùn đất lại có vị giòn ngọt thơm thơm.

Shion ngẩng nhìn sao trên trời. Trời sập tối, ánh sao lấp lánh. Bầu trời không đen cũng chẳng xanh, là sắc màu trộn bởi màu lam và màu tím, đẹp đến mức như muốn hút cả linh hồn. Cậu chưa từng nằm thư thái trên mặt đất ngắm nhìn bầu trời đầy sao như thế này.

Hóa ra trên đỉnh đầu mình tồn tại một vẻ đẹp như vậy.

Bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Shion nghe thấy tiếng rên ư ử. Một cái lưỡi ẩm áp liếm từ trán lên tóc cậu

"Là mà à..."

Đó là một con chó, con chó gầy tong teo bên cạnh người đàn ông nọ. Nó cứ liếm đầu Shion mãi.

"Mày lo lắng cho tao à?"

Shion vừa dứt lời thì nhận ra rằng lúc bị người đàn ông đó túm tóc, nước thịt mỡ đã chảy lên đầu cậu. Con chó này đang liếm phần nước thịt còn sót lại trên tóc.

"Được rồi, đủ rồi. Liếm nữa chắc tóc tao bị nước dãi của mày làm dính lại với nhau như hồ dán mất."

Shion ngồi dậy, chậm chậm đứng lên. Không đau lắm, xem ra không bị gãy xương hay bầm dập gì. Cậu nhìn quanh, không khỏi kinh ngạc.

"Đây là..."

... một nơi hoang tàn đổ nát.

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Con người là ma quỷ, hư vô không tồn tại trên cõi đời này.

- Lời tựa Truyện các xứ của Saikaku, Ihara Saikaku

(Ihara Saikaku (1642-1693) xuất thân từ một gia đình thương nhân ở Osaka, bắt đầu cuộc đời văn chương như nhà thơ haikai theo kiểu viết lấy lượng nhờ nhanh trí. Ông khai thác chủ đề tình dục và kim tiền, hai thứ mê hoặc lòng người. Ngòi bút của ông sắc sảo tài tình và đã mở một cánh cửa mới cho văn học Nhật Bản cận đại. Truyện các xứ (Shokoku Banashi/Chư quốc thoại, 1685) là các tạp thoại bao gồm những truyện truyền kì, truyện võ đạo và cả truyện trinh thám)

Hóa ra triển dốc nơi Shion lăn xuống vốn là một trụ đá rất to đã đổ ngã. Nhìn kĩ lại, bên dưới trụ còn khắc mình một cô gái khoác chiếc áo mỏng. Có lẽ ban đầu trụ đá này là một phần của trần nhà, có cốt sắt đã hoen gỉ lộ ra ngoài, là hình dạng cổng vòm, phía trên còn có mấy dây leo đã khô héo. Vách tường đổ sụp thành các đồng gạch đá lớn nhỏ, nằm vất vưởng trên sàn nhà.

Lúc này, nếu một trong số những viên gạch này rơi trúng đầu thì...

Thật kinh khủng.

Từ trước đến nay, Shion chưa từng chứng kiến khung cảnh này.

Tất nhiên, ở No.6 không có những tòa nhà bỏ hoang. Kiến trúc ở đó đều được xây dựng dựa trên tiêu chí hàng đầu là hiệu quả, an toàn, phù hợp

với mục đích sử dụng. Có vẻ nơi này đã tồn tại từ rất lâu, trải qua phong ba bão táp, xung quanh đều đã sụp đổ, cảnh tượng trước mắt như một giấc mơ, chứ không phải hiện thực.

Shion hít thật sâu, chậm rãi nhìn xung quanh một lần nữa. Một cơn gió thổi qua. Khung cảnh hoang tàn vẫn y như cũ, bức tường đổ nát lại sụp xuống một mảng nữa, vang lên thứ âm thanh yếu ớt.

"Nezumi."

Shion cất tiếng gọi. Không phải cậu muốn cầu cứu, khi là muốn gọi tên nó thôi.

"Cậu có ở đây mà, lên tiếng đi."

"Giác quan thứ sáu của cậu chuẩn thật đấy."

Phía trên vang lên một giọng nói. Shion ngẩng đầu, liền thấy Nezumi đứng bên cửa sổ ở tít trên cao. Tuy gọi là cửa sổ, nhưng chỉ còn lại phần khung. Một khung cửa hình chữ nhật màu đen, giống một cái miệng nằm trên vách tường đổ nát, đang há ra chực la hét.

Nezumi nhảy từ trên cao mấy mét, đáp xuống một chỗ đất mềm.

"Động tác của cậu thật nhanh nhẹn."

"Được bệ hạ khen ngợi, quả là vinh hạnh của kẻ hèn này."

"Tốc độ bỏ chạy của cậu cũng rất nhanh."

Nezumi nhún vai, không nhin được cười.

"Cậu châm chọc tôi cơ đấy. Cừ lắm, đã trưởng thành rồi."

"Chỉ ra phố một lần mà giúp tôi tăng thêm mười năm kinh nghiệm."

Nezumi huơ tay trước mặt Shion.

"Suýt bỏ mạng dưới nòng súng, bị gái đẹp dụ dỗ, giẫm phải người chết, bị đàn ông dòm ngó, với kiểu công tử bột như cậu, quả thật đã trải qua thời gian tương đương với mười năm. Có điều..."

"Sao?"

"Khả năng chạy trốn của cậu thuần thục lên đáng kể đấy, so với lần gặp gã bị thọt thì càng lúc càng nhanh nhẹn."

"Cậu nói 'kẻ thu dọn' kia dòm ngó tôi à?"

"Ừ, ông anh đó xem chừng rất thích cậu, nếu cậu mà bị tóm được, tôi e là tình hình sẽ gay lắm đấy."

"Vậy cũng không cần chi lo thân mình bỏ chạy mất chứ."

"Tôi chẳng muốn dính líu vào chuyện tranh chấp của người khác. Dù gì cậu cũng đã trốn thoát thuận lợi."

"Nhưng đám người đó không bỏ qua dễ dàng thế đâu, cậu hay khiến người khác chú ý, từ sau phải cẩn thận hơn."

"Cảm ơn người đã ngợi khen, thưa bộ hạ."

"Hừm, tốc độ đáp trả cũng tăng lên kha khá rồi."

Lần này Nezumi chỉ nói rất khẽ rồi cười. Con chó gầy gò kia đã nằm rạp dưới đất, ve vẩy cái đuôi. Những âm thanh xôn xao huyền ảo ở chợ vừa này như một cơn mơ. Nơi này im ắng không một tiếng động, cứ như mọi âm thanh đều đã bị đóng gạch đá chôn vùi.

"Nezumi, đây là đâu?"

"Cậu đoán xem?"

"Tôi không biết, tôi nghĩ nơi này trước đây là một tòa nhà..."

"Khách sạn, đây là khách sạn. Đối diện là bệnh viện, bên cạnh hình như là rạp hát... Cụ thể hơn nữa thì tôi cũng không rõ."

Khách sạn, bệnh viện, rạp hát...

"Có lẽ nó đã từng là khu phố rất nhộn nhịp."

"Chắc vậy, tôi không được chứng kiến, nhưng chắc chắn xưa kia nơi này không phải là nơi có nhiều xác chết."

"Xưa kia?"

Nezumi nhìn vào mắt Shion.

"Trước khi No.6 xuất hiện."

Shion đã sớm đoán được nên cũng không mấy ngạc nhiên. Cậu siết chặt nắm tay.

"Bài học đầu tiên của tôi, là về lịch sử thành lập và phát triển của No.6..."

"Hử?"

"Thầy cô dạy rằng, vào thế kỉ trước, khắp nơi trên thế giới đều xảy ra chiến tranh. Trước khi chúng tôi ra đời, do loài người đã sử dụng một lượng lớn vũ khí và bom hóa học, đất đai trở nên bạc màu, điều kiện khí hậu càng ngày càng tồi tệ. Bất kể có phải là nơi xảy ra chiến tranh hay không, chỉ một số rất ít không bị ảnh hưởng, hầu hết đều không còn thích hợp để sinh sống nữa, khiến người chết ngày càng nhiều. Những người sống sót thì rằng sẽ không để thảm kịch chiến tranh tái diễn, rồi họ đến những nơi

không chịu ảnh hưởng còn sót lại, xây dựng những thành phố mới, No.6 là một trong số đó..."

(Vũ khí hóa học là loại vũ khí sử dụng chất hóa học (thường là chất độc quân sự) gây tổn thương, nguy hại trực tiếp cho người, động vật)

"Thì ra cậu được dạy như vậy."

"Ừ."

"Cậu luôn tin tưởng và chưa hề nghi ngờ?"

"Tôi vẫn cho rằng đó là sự thật."

"Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cậu cho rằng No.6 không phải là một nơi lý tưởng."

"Đúng, tôi từng nói vậy."

"Đó chỉ là lời nói bông đùa thôi sao?"

"Không, tôi nói thật lòng. Nhưng trước khi gặp cậu, tôi vẫn chưa hiểu rõ mình có suy nghĩ thế nào, chỉ đến khi quen biết cậu rồi, tôi mới nhận ra."

Đúng vậy, sau khi quen biết Nezumi, Shion mới nhận ra và nghe thấy tiếng kêu gào trong thâm tâm mình. Cậu luôn cảm thấy bức bối khó thở.

Ở NO.6 hầu như không thiếu bất cứ thứ gì. Thực phẩm phong phú, chăn ấm đệm êm, hệ thống y tế hoàn thiện. Không cần bàn đến những gì cậu có sau khi được xác nhận có chỉ số IQ ở mức cao nhất năm hai tuổi, được vào sống tại khu dân cư cao cấp Kronos. Chính quyền đã chuẩn bị những điều kiện tốt nhất, môi trường tốt nhất ở bất cứ phương diện nào.

Vào đêm đông bão của lần sinh nhật thứ mười hai, trước khi Shion gặp Nezumi, xung quanh cậu đều là những thứ cao cấp. Thế mà hôm đó,

đối diện với khung cảnh mưa bão qua cánh cửa sổ, Shion lại cảm thấy chấn động, toàn bộ máu huyết như muốn tuôn trào.

Shion sắp sửa không chịu nổi sự bức bối ấy. Cậu như con thú bị nhốt, kích động đập vào lồng sắt, muốn lồng thoát ra ngoài, muốn phá vỡ những song sắt vô hình bao quanh. Trong tiềm thức sâu thẳm, cậu bắt đầu gào thét với chính mình.

Đây là một nơi giả tạo.

Ở nơi này, tưởng như có được tất cả.

Nhưng lại không có bất cứ thứ gì.

Không thể sống ở đây được.

Phải mau chóng chạy trốn.

Hãy tung hê đi.

Tung hê tùy thích đi.

Tung hê cái gì?

Tất cả.

Tất cả?

Khi tiếng thét đó chồm chéo lên những lời Nezumi vừa nói, Shion chợt nhận ra.

Tôi không biết sự thật, chẳng biết gì cả.

Nezumi né tránh ánh mắt của Shion. Nó quay lưng đi, nhưng lại bị Shion níu tay lại.

"Nezumi, nói cho tôi biết đi!"

Hãy cho tôi biết sự thật... Đừng nói dối, đừng qua loa ấy lệ, hãy cho tôi biết hình dạng thực sự của thành phố Thánh No.6.

Nezumi hất tay Shion ra.

"Tôi không phải vú nuôi nhà cậu, nếu muốn biết, thì tự đi mà tìm hiểu."

Tay Shion lại bị hất ra. Dù cậu năn nỉ thế nào đều bị từ chối, Nezumi dứt khoát cự tuyệt, nhưng cậu vẫn kiên trì vươn tay ra.

Con chó gầy gò kia tiến lại gần. Tuy toàn thân chỉ còn da bọc xương, nhưng vẫn vô cùng ấm áp, là hơi ấm của một sinh vật sống.

"Đừng nói là mày thương hại tao nhé?"

Đôi tai cụp màu cà phê hơi động đậy, trông như đang cười. Con chó gầy chạy tới bên cạnh Nezumi, được nó nhẹ nhàng xoa đầu.

"Cậu đối với chó thật dịu dàng."

"Vì chúng không giống cậu, ỷ lại vào người khác."

"Nhưng chó không biết khâu."

"Cái gì?"

"Vết thương đó. Trong hộp cứu thương vẫn còn dụng cụ khâu vết thương, nếu cậu lại bị thương, tôi sẽ giúp cậu xử lý."

"Cậu còn dám nhắc lại cuộc tiểu phẫu khiến tôi toát mồ hôi lạnh ấy hả? Thôi cảm ơn nhé! Có một thời gian, cứ nằm mơ là tôi lại thấy vẻ mặt cậu khi đó!"

"Vẻ mặt tôi đẹp lắm à?"

"Lúc cậu sắp khâu vết thương thì nhe răng ra cười, mặt mày hớn hờ khiến tôi sờn cả gai ốc. Lần nào thấy, tôi cũng giật mình tỉnh giấc."

"Thì vì từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng khâu vết thương mà. Tôi còn nhớ lúc ấy tôi đã rất phấn khởi. Đúng rồi, tự cậu cắt chỉ vết thương sao?"

"Đương nhiên! Còn dễ hơn nấu xúp ấy chứ."

"Có để lại sẹo không?"

"Có, nhưng không cho cậu xem được."

"Đồ xấu tính."

Nezumi chột hét. "Cẩn thận dưới chân! Từ đây trở đi là cầu thang, chúng ta phải lên lầu rồi."

Mặt trời lặn về phía Tây, màn đêm dần buông xuống. Cầu thang cũng đổ nát như bức tường kia, cong cong về bên trái, kéo dài lên phía trên. Ở đây, trần nhà vẫn còn nguyên vẹn, có lẽ ban đầu được sơn màu trắng, tuy hiện giờ lớp sơn đã bong tróc loang lỗ nhưng vẫn còn sót lại một chút ít. Trần bên trên cầu thang có một cái đèn chùm, đáng ngạc nhiên là nó hầu như còn nguyên vẹn.

"Có thật nơi này trước kia là khách sạn không?"

"Giờ vẫn vậy."

"Gì cơ?"

"Hiện giờ vẫn được dùng làm khách sạn."

"Làm sao có thể?"

Hai người bước lên cầu thang, thấy một gian rộng rãi và trống trải, chắc đây là đại sảnh của khách sạn. Từ sàn đến trần nhà đều được lát kính, dù nửa trên đã nứt vỡ rơi cả xuống sàn, nhưng nửa dưới vẫn nguyên vẹn, còn có cả tấm rèm dày đã bạc màu treo trên cửa sổ.

Dây trường xuân leo khắp nơi trên tường, có lẽ chúng thò vào từ khung kính vỡ của cửa sổ. Dây leo chằng chịt khiến người ta liên tưởng đến mạch máu, lá rụng phủ đầy cả sàn.

Có thể nhìn thấy được nhiều như vậy trong một căn phòng đang dần tối đen, đều nhờ một luồng sáng yếu ớt. Trên chiếc bàn đá nằm chính giữa gian phòng, một cây nến đang cháy lập lòe.

"Nezumi, cậu có ngửi thấy mùi gì không?"

"Thì mùi nến."

"Không, không phải mùi nến, là mùi của loài thú hoang nào đó..."

Nezumi bật cười.

"Cậu càng lúc càng khá rồi đấy, đến cả khứu giác cũng nhạy bén hơn. Vậy thì nên luyện thị giác luôn, cậu nhìn đằng kia kìa."

"Á..."

Ở một góc tối tăm không được ánh sáng rọi đến, có một cái bóng đang chuyển động, nhưng không phải là con người. Cái bóng có bốn chân, đôi tai dựng thẳng, phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

"Là chó."

Đó là một con chó to lớn, có bộ lông ngắn màu nâu vàng, ánh mắt dữ tợn, đang thấp giọng gầm gừ. Shion bắt giác lùi lại.

"Không chỉ một con."

Giọng Nezumi xem chừng có chút khoái chí, nó quan sát phản ứng của Shion.

Shion muốn quay lại trừng mắt với Nezumi nhưng cậu chẳng có hơi sức đâu mà làm chuyện ấy.

Phía sau con chó đó còn mấy con nữa, vóc dáng, màu lông đều khác nhau, từng con một xuất hiện trong bóng tối. Chúng không như chó cảnh, con nào con nấy bản thủ, ánh mắt thì dữ tợn, nhe nanh hàm hè.

"Đây là hang ổ của lũ chó hoang sao?"

"Chắc vậy. Cậu định thế nào? Bỏ chạy? Cứ chần chừ thì có khả năng sẽ bị chúng tấn công đấy."

Con chó lông nâu vàng chậm rãi tiếp cận Shion. Nó không gầm gừ nữa, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Shion chăm chăm, từ từ tiến lại gần.

Shion cũng quan sát đôi mắt cùng màu với sắc lông của nó. Cậu cảm nhận được sự trầm ổn đằng sau ánh mắt hung tợn dữ dằn.

Là lý trí sao?

Shion khom người, quỳ xuống sàn. Đầu gối mặc quần jeans chạm vào mớ kính vỡ, phát ra tiếng lạo xạo. Nezumi vẫn tiếp tục di chuyển, nhưng Shion lại không hề nhúc nhích. Cậu quỳ xuống nhìn lũ chó chăm chú. Chúng không hề động đậy.

Con chó dừng ở trước mặt Shion bắt đầu liếm cậu. Nó dùng cái lưỡi màu đỏ liếm lên mũi cậu, rồi nằm rạp xuống sàn, ngáp dài. Những con chó khác cũng cử động. Con thì liếm lẫn nhau, con thì nằm xuống sàn ngủ, con

thì chạy đến người người, hình như chúng không quan tâm đến sự tồn tại của Shion.

"Phóng vấn qua cửa rồi."

Shion ngẩng nhìn Nezumi, mỉm cười. Nezumi khó chịu tặc lưỡi, nghiêng đầu làm lơ cậu.

"Cậu không sợ chó hoang à?"

"Sợ chứ, nhưng chó hoang không biết thắp nến."

"Hừ, cậu còn chưa từng thấy nến thật nữa kìa."

"Giờ thì đã thấy, sáng hơn tôi nghĩ. À đúng rồi, Nezumi, nơi này có người ở ư?"

Đột nhiên có một trận cười lớn. Tiếng cười vang vọng trong khu nhà đổ nát, rồi mất hút trong màn đêm u tối.

"Kính chào quý khách."

Rõ ràng là giọng nói của con người, nhưng lại không thấy ai, cũng không thể xác định được âm thanh phát ra từ đâu. Tiếng u u xung quanh khiến người ta choáng váng.

"Đùa đủ chưa?"

Nezumi nhặt hòn gạch vỡ dưới chân, ném thẳng về góc tối nơi đèn chó xuất hiện. Hòn gạch như bị hút vào bóng tối, rồi có một tiếng "keng" chát chúa vang lên.

"Nguy hiểm quá đấy."

Lần này, giọng nói đó không còn loáng thoáng lúc xa lúc gần nữa, mà rành rọt truyền đến tai Shion.

Là giọng nói của một người trẻ tuổi.

Trong bóng tối lóe lên ánh lửa.

"Chào hỏi thô lỗ quá, Nezumi ạ. Mà chẳng lịch sự gì cả."

"Cách mà đón tiếp tao thì lịch sự chắc?"

Một bóng người từ phía sau đàn chó tiến ra, tay cầm giá nển. Đường nét gương mặt mờ ảo dưới ánh lửa vàng vọt. Từ mái tóc dài đến tận eo, tới đôi mắt, hay cái quần dài rách lỗ chỗ nơi đầu gối, thậm chí cả cái áo rộng thùng thình đều là một màu đen tuyền. Chỉ có nước da mang màu nâu răn rỏi.

Là nam? Hay nữ?

Shion không phân biệt nổi. Cằm nhọn và đôi mắt tròn, khiến người ta liên tưởng đến loài động vật gặm nhấm cỡ nhỏ. Dáng người thấp, chỉ gần đến vai Shion.

"Hắn sống ở đây, tôi không biết hắn tên gì, mọi người đều gọi hắn là Inukashi."

"Người cho thuê chó?"

"Chính xác, tôi cho thuê chó. Cậu nhớ ủng hộ nhé, Shion."

Inukashi bật cười. Shion vô cùng kinh ngạc.

"Cậu biết tên tôi sao?"

"Tai tôi rất thính. Chỉ cần có lũ chó, tôi sẽ dễ dàng thu thập được thông tin ở bất cứ đâu. Tôi không chỉ biết tên cậu, còn biết cậu đạp 'kẻ thu dọn' một phát rồi chạy đến đây. Nhóc đó đã kể với tôi đấy."

Con chó gầy gò đứng bên cạnh Inukashi vẫy vẫy đuôi.

"Cậu nói chuyện được với chó sao?"

"Tôi nói chuyện được với đa số động vật, trừ con người. Nếu cậu muốn mua tin tức, hãy đến tìm tôi nhé."

Inukashi mỉm cười và giơ tay ra. Nó đeo một chiếc nhẫn bằng bạc, trông thật nổi bật trên làn da nâu.

"Mong cậu giúp đỡ."

Shion cũng giơ tay ra.

Đã lâu rồi không bắt tay với ai. Lúc nào cậu cũng phải chạy trốn, bị mắng chửi và té ngã. Chỉ có Inukashi cười thân thiện với cậu, giống như cún con vậy.

Bỗng thấy lòng bàn tay đau nhói.

"Oái!"

Shion vội rút tay về. Nhìn lại thì thấy cuối ngón trỏ có một vết đâm nhỏ, máu tuôn ra, chảy dài xuống lòng bàn tay, đầu ngón tay tê dại.

Inukashi nhìn lên trần nhà, cười ha hả.

"Cậu làm gì vậy?"

"Cậu ta hỏi tôi làm gì kìa? Ha ha, ngạc nhiên chưa? Đã tùy tiện bắt tay người khác, còn hỏi tôi làm gì, thật đáng kinh ngạc."

Inukashi xòe lòng bàn tay ra cho Shion nhìn. Nó khẽ cong ngón tay, chính giữa chiếc nhẫn lộ ra một cây kim chừng mấy milimet, chỉ cần xòe tay ra, cây kim liền thu lại.

"Đây là công cụ mà hồi xưa người ta dùng để ám sát người khác, đúng ra phải tẩm độc vào cây kim này, nhưng tôi không tẩm gì hết, đừng có lo."

Shion miết mạnh phần ngón tay bị thương. Cậu liếm đôi môi khô khốc, hỏi Inukashi.

"Vì sao cậu làm như vậy?"

"Hừm, lại còn hỏi vì sao cơ đấy."

Inukashi nhìn Nezumi chỉ im lặng đứng bên cạnh.

"Mày không dạy cậu ta cách sinh tồn ở nơi này à?"

"Không phải việc của tao."

"Nhưng mày đem cậu ta về đây mà? Sao lại vô trách nhiệm như vậy? Nếu đã đưa người ta về, ít nhất phải chăm sóc đàng hoàng chứ, sau này sẽ hữu ích."

"Thế à?"

Inukashi lại cười.

"Nếu vô dụng thì phải làm mỗi chứ sao. Còn cái này..."

Inukashi nhìn vào mái tóc của Shion.

"Tóc cậu ta trông lạ quá, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nezumi khẽ nhếch mép cười, đáp gọn lỏn.

"Chuyện xảy ra nhiều như đàn chó mày nuôi ấy."

"Ồ, tao nghe đồn mày đang bao một cậu trai trẻ, thì ra là thật."

Inukashi chợt trở nên nghiêm túc, nhìn chòng chọc Shion từ đầu đến chân.

Bất thành hình, con chó gầy gò đứng dậy, sủa một tiếng.

Từ trong bóng tối có hai vật thể màu nâu bò ra. Là hai chú cún con, hình như khoảng một hay hai tháng tuổi, chỉ có mũi và đuôi chúng là màu trắng. Con chó gầy nằm xuống, lộ ra phần bụng có mấy núm vú đung đưa. Cún con nhanh nhẩu ngậm lấy, cái mông tròn trĩnh lắc qua lắc lại.

"Oa! Cún con này."

Shion nhẹ nhàng vuốt lưng lũ cún con, cẩn thận để không quấy rầy chúng bú sữa mẹ.

"Nezumi, thích thật, lông còn xù nữa, cậu đến đây sờ một tí đi."

"Không."

"Qua đây xem đi, là cún con đó. Hóa ra mày làm mẹ rồi cơ đấy, giờ còn đang trong giai đoạn cho con bú, thật vả quá."

Inukashi cau mày, lùi lại nửa bước.

"Tên này bị bệnh hả? Đang nói chuyện với chó thật hay là bị hâm hấp vậy?"

Nezumi xoa xoa huyệt thái dương.

"Ngây thơ bẩm sinh đấy."

"Ngây thơ bẩm sinh á? Vì có gì mà mày phải chăm sóc một kẻ như vậy?"

"Nên tao mới nói có nhiều chuyện xảy ra lắm. Với lại, nhìn cậu ta thế thôi chứ cũng tháo vát, còn biết khâu sơ cứu vết thương đơn giản nữa."

"Mặc kệ cậu ta biết cái gì, loại người này tao không dám rớ tới, chỉ tỏ vờ vớ tay chân."

"Nói đúng lắm. À, đã giúp tao dò la chưa?"

"Tất nhiên. Làm việc phải tận tâm chứ, lên gác nói chuyện."

Inukashi đổi giá nển sang tay kia, đi về phía chỗ tối ban nãy.

Ở đó cũng có cầu thang uốn lượn dẫn lên trên đỡ đỡ nát hơn tầng dưới, chỉ ít đủ rộng để di chuyển, gạch ngói sạch sẽ hơn.

"Ồ!"

Cuối cầu thang là một hành lang dài và hẹp. Có vài người nằm co ro trong góc, bên cạnh còn có chó. Hai con chó lông xù màu trắng nằm sát bên họ, tựa như đang bảo vệ. Nhìn kĩ hơn, trên hành lang chỗ nào cũng có người nằm ôm chó.

"Mấy người này đang làm gì vậy?"

Inukashi quay đầu lại, đáp.

"Họ là khách của tôi."

"Khách?"

"Nơi này là khách sạn. Lâu nay vẫn vậy. Nhưng trước đây là khách sạn đúng nghĩa, giờ thì kiếm chút tiền tiêu vặt thôi, cho đám người vô gia

cư một chỗ ngủ. Ở đây có cả giường nữa, chỉ cần đưa đủ tiền, tôi sẽ chuẩn bị chu đáo."

"Còn những con chó?"

"Tôi cho họ thuê để sưởi ấm. Trời càng về khuya càng lạnh, ngủ với chó rất ấm, ít nhất sẽ không chết cóng."

"Ra thế, hèn gì người ta gọi cậu là người cho thuê chó..."

"Chó còn có công dụng khác nữa. Chúng giúp thu thập tin tức, trông nhà, thậm chí giúp mang hành lý, cái gì cũng làm được. Nhất định có ích hơn tên ngậy thơ bầm sinh như cậu nhiều."

Nezumi cười khúc khích.

"Tao cũng hay bảo thế."

Cuối hành lang có một cánh cửa gỗ. Đó là một căn phòng không trở cửa sổ, hơn nữa trần nhà rất thấp. Giữa phòng có một cái bàn tròn. Inukashi đặt nển lên bàn rồi mở ra một tấm bản đồ đã cũ.

"Tấm bản đồ Nezumi tìm được xem chừng cũng hai mươi năm tuổi rồi. Khách sạn của tôi nằm đây, LK-3000 đích thực là địa chỉ của khu này."

"Trong tấm bản đồ không hề tồn tại Latch Build, nên tôi đã nhờ Inukashi dò la giúp."

Ngón tay Nezumi khê lướt trên bản đồ. Một động tác vô cùng đơn giản nhưng lại rất đẹp và tao nhã, cứ như đã được tính toán cẩn thận để người khác chiêm ngưỡng.

"Gì vậy?"

Nezumi nhìn Shion khó hiểu.

"Không có gì, lâu lâu tôi thấy cậu có cử chỉ thật tao nhã."

"Hả?"

"Động tác của cậu rất đẹp, khiến tôi mê mẩn luôn."

Inukashi nhìn Shion, rồi lại nhìn Nezumi.

"Trước mặt tôi làm ơn đừng nói chuyện kiểu này được không? Nezumi, tên này thật khủng hết thuốc chữa, mà ở gần cậu ta sẽ không bị gì chứ?"

"Tới giờ vẫn bình thường."

"Shion, cậu không hỏi tên Nezumi này làm nghề gì sao?"

"Tôi không biết."

Inukashi chìa tay về phía Shion.

"Đưa tiền đây rồi tôi nói cho nghe. Một trong các công việc của tôi là bán thông tin."

"Tôi không có tiền."

"Không có tiền? Nezumi không cho cậu đồng nào sao?"

Inukashi nheo mắt.

"Mái tóc thì kì lạ, lại điên hết cỡ, không biết nghi ngờ, dễ dàng tin tưởng chìa tay cho người khác nắm, không một xu dính túi... Nezumi, mà ỷ được cậu ta ở xó xỉnh nào vậy?"

"Mày đoán xem?"

"Tao đang hỏi mày."

"Đưa tiền đây rồi tao nói cho nghe."

"Đừng đùa, mày mới phải thanh toán nhanh lên đây!"

Nezumi lấy từ trong túi áo ra một chiếc túi nhỏ bằng da.

"Tao trả công mày bằng cái này nhé."

Nezumi dốc ngược túi, một con chuột nhắt màu xám rơi xuống bàn đồ.

"Đây là chuột máy siêu nhỏ. Bên trong có trang bị máy quét nhận dạng hình ảnh và âm thanh, sử dụng pin năng lượng mặt trời. Một lần sạc đầy chạy được ba mươi sáu tiếng, tự động di chuyển và thu thập thông tin. Sử dụng ngon lành ở những nơi lũ chó không đến được. Chẳng phải mày vẫn luôn muốn có một con sao?"

Inukashi im lặng, như một đứa trẻ, nó gật đầu thật mạnh.

"Cho tao... thật á?"

"Ừ. Nếu thông tin của mày đáng giá."

Nezumi bỏ con chuột máy trở lại túi, cầm hờ trong tay. Inukashi liền nói nhanh hơn.

"Được, vậy để tao bắt đầu từ kết luận. Không có tòa nhà nào tên Latch Build cả."

"Chỉ thế thôi à?"

"Làm gì có chuyện đó! Tuy không có tòa nhà nào như vậy nhưng lại có thứ khác được gọi là Latch Build."

"Latch Build là?"

"Tên một tờ báo. Trước đây có một tòa soạn báo được gọi bằng tên này luôn. Tòa soạn đó nằm ở ngay phía sau khách sạn, đã đóng cửa và trở thành bãi đậu xe. Những chuyện đó xảy ra trước khi bản đồ lưu hành, nên trên bản đồ không có cái tên ấy."

"Vậy Latch Build 3F có nghĩa là gì?"

"Có lẽ là tầng ba của tòa soạn đó..."

"Có lẽ?"

"Tôi không biết. Bây giờ tôi không sao điều tra được tầng ba của tòa soạn báo đã đóng cửa từ hai mươi mấy năm trước đó có những gì... Mà nên đến hỏi người có liên quan đi."

"Người có liên quan?"

"Ừ, tôi đã tìm được địa chỉ của một người ở Latch Build, hơn nữa người này còn có quan hệ sâu xa với No.6. Hai người nghe đây..."

Nezumi ngả người tới trước, Shion cũng nín thở lắng nghe.

Ráng chiều đỏ rực bao trùm lấy toàn bộ No.6. Không gì sánh bằng cảnh chiều thu.

Người đàn ông thở dài thỏa mãn.

Một khung cảnh đẹp đẽ, hiền hòa biết bao! Vài ngày trước, lá đỏ và lá xanh trong công viên hãy còn đua nhau khoe sắc, thế mà hôm nay đã đầy những hàng cây trụi lá. Cảnh sắc trở nên tĩnh lặng để đón chờ mùa đông tới. Tiếp thu tinh hoa của khoa học kỹ thuật, quản lý môi trường tự nhiên hợp lý, một thành phố lý tưởng bậc nhất sắp sửa ra đời. Những người được chọn lựa ấy sinh ra, lớn lên, rồi già đi ở nơi này, họ thật sự là những người may mắn nhất.

Nơi đây không xảy ra bất cứ tai họa nào, ngay cả những cơn bão hiểm hoi cũng biến thành nguồn nước tự nhiên, tưới nhuần khu vực trồng trọt và chăn nuôi trải dài từ phía Đông đến phía Nam.

Chỉ còn một bước nữa! Chỉ một bước nữa thôi, vùng đất Thánh này sẽ hoàn thiện, một vườn địa đàng dành riêng cho những nhân tài được tuyển chọn, chỉ còn một bước nữa.

"Anh thích ngắm cảnh từ nơi này thật đấy."

Sau lưng người đàn ông vang lên tiếng cười.

"Anh không thấy đẹp sao?"

Người đàn ông vừa cười khẽ lắc đầu, ông ta khoác áo bờ lu trắng.

"Tôi thích nhìn thế giới vi mô hơn. Nơi đó có các loại vi khuẩn, vi trùng, tế bào thần kinh, đại thực bào, virus. À, nói đến virus thì xem như đã vào thế giới nano, phải dùng đến kính hiển vi điện tử mới quan sát được, vô cùng xinh đẹp. Những thứ xinh đẹp thì không thể nhìn thấy bằng mắt thường, những gì mắt thường thấy được chẳng đáng gì hết."

"Từ hồi trẻ anh đã nói mãi điều này rồi."

"Tôi vốn là người trước sau như một mà."

"Trước và sau bữa tối đều phải uống một tách cà phê đậm đặc, thói quen này cũng chẳng hề thay đổi."

"Ừ, đây là một thói quen bất biến."

Hai người nhìn nhau mỉm cười. Họ đã là bạn mấy chục năm, ai có gì thay đổi, họ đều biết rất rõ.

"À đúng rồi, anh định thế nào? Thời cơ chắc đã chín muồi rồi?"

Người đàn ông cầm lấy tách cà phê của riêng mình. Chiếc tách có chức năng tự điều chỉnh nhiệt độ, nên cà phê lúc nào cũng thơm ngát và nóng hổi như lúc mới pha xong.

Người mặc áo bờ lu trắng liếm nhẹ môi, ông ta hay thế mỗi khi suy nghĩ.

"Thu hồi mẫu vật..."

"Là thu hồi mẫu vật sống. "

"Phải. Chúng ta đã thu hồi một số thi thể, nhưng vẫn chưa đủ, tôi muốn có nhiều thêm một chút."

"Nếu anh muốn, tôi sẽ nghĩ cách. Anh cần bao nhiêu?"

"Tôi sẽ báo cho anh con số cụ thể theo giới tính, tuổi tác, tiền sử bệnh lý cùng các điều kiện khác."

"Được. Thế còn mẫu vật sống? Có nên chuẩn bị thu hồi chưa?"

"Chưa, chờ thêm một thời gian nữa."

"Tại sao?"

"Dữ liệu về các mẫu vật đã thu hồi vẫn chưa đầy đủ, hiện tôi đang tiến hành phân tích và chỉnh lý thêm. Tôi muốn làm xong việc này trước."

"Hiếm khi thấy anh bỏ ra nhiều thời gian như vậy."

"Nếu có thể công khai thực hiện thì không thành vấn đề. Nhưng phải bí mật tiến hành một kế hoạch lớn thế này, tất nhiên phải tiêu tốn thời gian gấp bội. Mong anh hiểu cho tôi. Vốn định sau khi hoàn thành kho dữ liệu mẫu vật chết mới tiến sang giai đoạn mẫu vật sống. Nào ngờ tình huống đó

lại phát sinh. Tôi nhất định phải điều tra tại sao chuyện đó lại xảy ra trong giai đoạn này, mất khá nhiều thời gian..."

"Tôi hiểu. Tôi không hề nôn nóng. Anh cứ việc tiến hành một cách thận trọng, tỉ mỉ nhất. Điều này liên quan đến nền tảng của No.6 trong tương lai. Phải, đây là mảnh ghép cuối cùng."

"Mảnh ghép cuối cùng để biến No.6 trở thành thành phố Thánh đích thực à? Vậy chúng ta hãy tạm ly vì người lãnh đạo vĩ đại nào!"

Nói rồi người áo trắng nhẹ nhàng nâng tách cà phê lên.

"Vậy tôi xin tạm vì một bộ óc kiệt xuất."

Người đàn ông nâng ly. Sau một thoáng im lặng, người áo trắng thấp giọng hỏi.

"Nhưng, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Việc gì?"

"Việc thu hồi mẫu vật sống. Nghe nói 'con chuột' đang ở cùng với nó mà?"

Người đàn ông đặt tách cà phê xuống, lấy tay miết môi.

"Chỉ là một con chuột nhắt thì làm được trò trống gì."

"Hãy bắt sống cả 'con chuột' đó về, tôi rất có hứng thú với nó."

"Anh định giải phẫu nó sao?"

"Giải phẫu nghiên cứu ngay khi nó còn sống à? Cũng hay đấy. Tôi muốn tìm hiểu từng chi tiết trên người nó. Nhưng ưu tiên hàng đầu trước mắt vẫn là mẫu vật sống."

Người áo trắng chột đứng dậy, không nói không rằng đi lại lại trên tấm thảm dày. Hai bàn tay chắp sau lưng, đi thật chậm rãi. Đây cũng là một thói quen của ông ta.

Người đàn ông còn lại vừa dõi mắt theo người áo trắng, vừa ngồi dựa lưng vào chiếc ghế hăng ngày vẫn ngồi làm việc.

"Đúng vậy, số lượng mẫu vật nhất định không đủ, không đủ rồi, Fennec à"

Fennec là biệt danh ngày trẻ của người đàn ông nọ, có nghĩa là cáo sa mạc, loài cáo có thân hình nhỏ nhất nhưng lại có đôi tai to nhất trong chi Cáo. Đôi tai dài đến 15 centimet của cáo sa mạc có khả năng tản nhiệt giúp cân bằng thân nhiệt, thính giác lại vô cùng nhạy bén, có thể nghe được cả âm thanh châu chấu di chuyển trên sa mạc. Có điều, nghe nói loài cáo tai to này tuy ngoại hình dễ thương nhưng sức tấn công lại rất mạnh.

Người đàn ông không thích biệt danh đó lắm, đã lâu rồi không ai gọi ông ta như vậy, cái tên gần như rơi vào lãng quên. Nay nghe nhắc lại, ông ta không thấy chướng tai như hồi trẻ, trái lại còn dấy lên cảm xúc hoài niệm.

Fennec, cáo sa mạc.

Nghe không tệ chút nào.

"Số lượng mẫu vật sống cũng không đủ. Có lẽ nên chuẩn bị thêm ít nhất hai đến ba mẫu vật. Nhưng, sẽ rất khó khăn..."

Người áo trắng lẩm bẩm, bước chân càng lúc càng nhanh. Trong mắt ông ta không còn ai khác, thậm chí cũng không nhận ra mình đã gọi người kia là Fennec.

Từ trước đến nay, ông ta vẫn không hề thay đổi, tự mình nghiên cứu, tự mình suy tư, tự thỏa mãn chính mình...

Ông ta chỉ biết đến bản thân, không hề có hứng thú và cũng chẳng buồn quan tâm thế giới bên ngoài ra sao. Ông ta không đam mê quyền lực, tiền tài hay phụ nữ. Ông ta chẳng cần tín ngưỡng, lý tưởng hay lương tâm. Chỉ có một bộ óc xuất chúng, nhưng trái tim lại trống rỗng...

Cũng chính vì vậy, nên mới có thể lợi dụng.

Người đàn ông tiến về phía người áo trắng, mỉm cười. Không cần có trái tim. Cho dù có, thì chỉ cần trung thành với tôi là được.

Người áo trắng dừng lại.

"Fennec, vẫn nên tạo thêm một mẫu vật sống. Lần này tôi muốn thử ở giống cái. Có lẽ sẽ rất khó khăn. Ở giai đoạn này sẽ rất gian nan. Cho nên tôi nghĩ cần chuẩn bị sớm."

"Cứ thử xem sao."

"Khả năng thất bại rất cao..."

"Thất bại và hi sinh là điều cần thiết để tiến bộ. Không sao, chúng ta nhất định có thể thành công, đạt được mảnh ghép cuối cùng."

"Đúng vậy."

"Đến giờ dùng bữa rồi, tôi đoán là anh không mấy hứng thú, nhưng hôm nay tôi đã cho chuẩn bị món cừu non, có cả rượu vang hảo hạng nữa."

"Sau bữa ăn có cà phê chứ?"

"Tất nhiên. Nhưng chí ít thì anh cũng nên cởi cái áo bờ lu trắng này ra khi dùng bữa nhỉ?"

Người đàn ông vỗ nhẹ vai người áo trắng, rồi nhìn về phía cửa sổ. Bên kia lớp cửa kính dày trong suốt, những ngôi sao bắt đầu điểm sáng bầu trời.

"Chính là nơi này."

Nezumi dừng bước. Trước mặt hai người là một tòa nhà ba tầng. So với khách sạn hoang phế ban nãy tuy vẫn nhìn ra hình dáng ban đầu, nhưng nó lại có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngày xưa hẳn cũng là một tòa kiến trúc hoành tráng, nhưng nay cổng vòm và tường gạch đỏ đã bám đầy dây leo, chỗ này lở một ít, phía kia sập ngổn ngang, trông hoang tàn vô cùng.

Nezumi hít cầm, nói.

"Phía trên có người."

Khung cửa sổ chính giữa tầng ba vẫn sáng đèn. Dựa vào độ sáng, thì đó hẳn là đèn điện. Hóa ra tòa nhà này vẫn được cung cấp điện.

Hai người đẩy cánh cửa gỗ, bước vào bên trong. Tầng một và hai đều không có người ở. Cầu thang cũng được làm bằng gỗ, mỗi lần bước lên đều phát ra tiếng cọt kẹt cọt kẹt.

Nếu như tin tức của Inukashi chính xác, vậy thì tòa nhà này trước đây chính là tòa soạn của tờ Latch Build.

Hai người lên tới tầng ba. Ánh sáng phát ra từ một góc của hành lang đầy bụi, chiếu vào mấy chai thủy tinh lăn lóc.

Không cần nhặt lên xem cũng đoán được đó là chai gì. Xung quanh nồng nặc mùi rượu. Trong góc tối của hành lang có chồng giấy chất như núi cùng cả mớ lon rỗng.

Riêng cánh cửa hắt sáng kia là không hề bắn thiu hay hư hại, chỉ hơi cũ kĩ. Shion đang định gõ cửa thì Nezumi ngăn lại.

"Sao thế?"

"Ừm, không khí... là lạ."

"Hả? Không khí gì..."

Lời chưa dứt, trong phòng vang lên tiếng thét thất thanh. Là giọng đàn ông, tiếp đó là âm thanh đồ đạc rơi loảng xoảng, tiếng thét chói tai, tiếng thủy tinh vỡ.

"Có vẻ không ổn lắm, Shion, cậu thấy sao?"

"Thấy gì cơ?"

"Bên trong hình như đang bận, hay là tạm lánh đi?"

"Sao mà thế được?"

"Nói cũng phải."

Bên trong lại vọng ra tiếng va đập dữ dội. Một giọng đàn ông ồm ồm vang lên. "Cứu với!"

Shion đang định xông vào, Nezumi ngăn lại và vươn tay mở cửa.

Trong phòng sáng choang, có một cái đèn rất lớn. Đây là dụng cụ chiếu sáng lớn nhất mà Shion thấy từ khi tới khu này, soi tỏ mọi góc ngách của căn phòng. Cạnh cửa sổ có một chiếc bàn lớn, sát tường kê một bộ ghế sofa bọc vải thô. Trên sàn cơ man nào giấy tờ, sách vở, có chỗ chất thành đống, nơi lại vương vãi lung tung. Nhưng phải một lát sau, quan sát tỉ mỉ, hai người mới nhận thấy những chi tiết đó. Còn mới đâu, qua vai Nezumi, Shion chỉ thấy một nam một nữ đang vật lộn. Người đàn ông mặc

quần nhưng không mặc áo, còn cô gái thì mặc bộ váy đen, mái tóc dài chấm vai cũng đen tuyền. Cô ta đề lên người đàn ông nọ, vạt áo quần queo, tà váy xẻ để lộ bắp đùi. Thân hình cô ta khá mũm mĩm, khuôn mặt tròn trịa, mắt và mũi cũng tròn xoe, mặt mày nhăn nhó.

Cô ta giơ tay trái lên.

"Cứu với!"

Người đàn ông kêu cứu. Shion thấy trên tay cô gái cầm một con dao nhỏ. Nezumi khẽ tặc lưỡi.

"Anh là thằng tồi!"

Cô gái cũng hét lên. Cùng lúc đó, Nezumi lẳng lặng đến bên cạnh cô ta, chụp lấy cánh tay đang giơ cao, không nói không rằng, đánh bật con dao.

Con dao rơi xuống sàn. Shion nhanh tay nhặt nó lên, thấy vỏ dao màu đỏ nằm trong góc, vội với lấy tra dao vào. Xong xuôi đâu đấy, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu làm gì vậy?"

Cô gái bị Nezumi kéo khỏi người đàn ông, ngồi phịch xuống sàn, la lối.

"Bà chị ơi, đang yên đang lành đừng lấy món đồ nguy hiểm ra đùa chứ."

"Không cần cậu quan tâm! Việc này thì liên quan gì đến cậu? Thứ đàn ông cặn bã đùa bỡn phụ nữ đều đáng chết."

Cô ta nằm phục xuống sàn, khóc lóc nức nở. Shion cầm con dao, nhìn bóng lưng run run của cô ta, không biết nên làm thế nào cho phải. Cậu hoàn

toàn không có I kinh nghiệm xử lý tình huống này.

Nezumi quỳ một chân xuống, vỗ nhẹ vào lưng cô ta, nhỏ nhẹ nói.

"Đừng khóc. À không, khóc mới tốt, chị hãy khóc cho thỏa thích đi, như thế sẽ thoải mái hơn. Cứ khóc đi..."

Nezumi thì thầm, nghe như khúc hát ru êm dịu, như tiếng mưa vọng vào căn phòng dưới tầng hầm, khẽ khàng mà ngấm sâu vào tâm can. Shion biết, cô gái nọ đang bình tĩnh lại nhờ âm thanh dịu dàng ấy, mặc dù ánh mắt Nezumi chẳng hề dịu dàng. Nó nhìn lướt toàn bộ căn phòng, thoáng dừng lại ở người đàn ông trung niên cời trần thờ hốt hốt, rồi đánh mắt cho Shion bấy giờ vẫn đứng ngây ra. Shion liền tiến tới trước.

"Cho hỏi, ông có phải là Rikiga, trước đây là phóng viên của tờ Latch Build không?"

Người đàn ông lão đảo đứng dậy, lấy chiếc áo sơ mi vắt trên ghế sofa. Ông ta không mập lấm, nhưng vai và bụng toàn là mỡ. Dưới bả vai bên trái còn có một vết sẹo màu trắng xeo xéo.

"Chúng tôi nhầm người rồi à? Nhưng nghe nói đến đây có thể tìm thấy ông Rikiga..."

"Các cậu không lầm đâu."

Cô gái kia lên tiếng.

Trên mặt cô ta lấm lem nước mắt, nước mũi và mồ hôi, nhưng đã thôi không khóc nữa.

"Tên lừa đảo, căn bã này đúng là Rikiga đấy. Trước đây là phóng viên, giờ chỉ là một gã vô dụng xuất bản tạp chí khiêu dâm rẻ mạt để kiếm tiền rượu mà thôi!"

"Còn cô thì giãy nảy lên khi thằng vô dụng này đòi chia tay."

Người đàn ông, tức Rikiga, đốp lại.

"Anh còn dám nói tôi thế à? Chính anh nói muốn kết hôn chứ ai!"

"Sau đó tôi đã nói với cô là có vài chuyện xảy ra, nên không thể kết hôn còn gì!"

"Chuyện gì?"

"Thì... là..."

"Cũng phải nghĩ cái cớ nào cho hay rồi hãy nói chứ! Anh tưởng tôi là con ngốc à!"

Nói xong lại kích động, cô ta bèn hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, rồi quay sang Shion.

"Trả con dao lại cho tôi!"

"Không, không được, chị đừng như vậy, nguy hiểm lắm."

"Tôi bảo cậu trả cho tôi! Còn anh, nếu đúng là có chuyện gì thì nói ra xem nào! Thằng tôi, tôi phải giết anh!"

"Đã bảo là nguy hiểm lắm rồi mà."

Nezumi đứng dậy, sải bước đến cạnh Rikiga, đặt tay lên vai ông ta, nói.

"Cha à, đây có phải là mẹ kế của chúng con không?"

Cô gái đờ người, miệng há hốc, chớp chớp mắt.

"Cha?"

Nezumi gật đầu, mỉm cười thân thiện.

"Ừ, chúng tôi là con ông ấy."

"Trước giờ tôi chưa từng nghe nói anh có con trai!"

Giọng cô ta trở nên khàn khàn, Rikiga thì chớp mắt liên tục.

"Cha mẹ chúng tôi đã ly hôn từ rất lâu. Nhưng tháng trước mẹ chúng tôi vừa qua đời, nên chúng tôi phải đến sống với cha. Chúng tôi nghe nói cha đã yêu ai đó, nhưng cha bảo, nếu chúng tôi muốn sống với ông ấy, thì cha phải từ bỏ cuộc hôn nhân này, chỉ ba cha con nương tựa lẫn nhau. Phải không, anh Shion?"

"Hả?"

"Chúng ta hiện giờ phải sống nương tựa vào cha, đúng không?"

"Hả? Ừm, đúng vậy, tôi là con trai của người này, chào chị."

Rikiga giả vờ ho khan liên tục.

"Đúng rồi, hai đứa nó đều là con tôi, tôi phải nuôi nấng chúng. Một mình tôi phải nuôi hai đứa con, cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn, tôi đâu thể để em chịu khổ được. Tôi yêu em, rất yêu em, nhưng hai đứa trẻ này cần có cha, tôi lại không thể bắt em phải làm mẹ chúng, nên phải chia tay với em thôi."

"Thì ra là thế..."

"Ừm, là vậy đấy."

Cô gái vò đầu bứt tóc, thở dài.

"Chuyện thì ra là vậy."

"Chính là như vậy."

Cô gái lại bứt tóc vò đầu, nhặt chiếc ví và áo khoác dưới sàn lên. Cô ta nhìn sang Shion, kinh ngạc.

"Màu tóc của cậu lạ quá. Tóc giả à?"

"À, không... có vài chuyện đã xảy ra..."

"Lại nữa, cha con các người thật phiền phức. Được, nếu đã vậy, chúng ta chia tay đi. Tôi cũng không muốn dính đến gã trung niên lại có hai đứa con riêng."

Cô gái xua xua tay.

"Tạm biệt, thời gian vừa qua rất vui vẻ."

Cánh cửa đóng sầm lại.

Con dao trong tay Shion rơi xuống sàn, cậu căng thẳng đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Rikiga dựng cái ghế ngã chổng chơ lên, thu dọn lại ly tách bị vỡ. Cái ly trước đó chắc là đựng rượu, rượu vương trên sàn bốc mùi nồng nặc thật khó chịu.

"Thật là, ầm ĩ một trận, vui vẻ cái quái gì, đến cuối còn bày đặt ra vẻ ta đây cao thượng, không sao chịu nổi."

Rikiga nhìn Shion, rồi lại nhìn Nezumi, nhếch mép cười.

"Trước tiên, cảm ơn hai cậu đã giải vây giúp tôi."

Rikiga có bờ vai rộng và thân hình cường tráng, sống mũi cao, rất thích hợp để râu. Tuy rằng ngũ quan không cân xứng lắm, nhưng cũng

không đến nỗi xấu xí, thần thái sáng sủa lại hoang dại, ẩn chứa ý chí kiên cường lẫn sự xảo quyệt.

"Nhưng với một diễn viên nổi tiếng mà nói, diễn xuất vừa rồi của cậu không được tính là xuất sắc đâu nhé, Eve."

Nezumi nhặt con dao nằm trên sàn lên, cười thản nhiên.

"Ông biết tôi à?"

"Tôi là người hâm mộ cậu, buổi biểu diễn tuần trước của cậu tôi cũng có đến xem."

"Tiếc quá, tuần trước tôi không diễn vở nào cả."

"Thế ư? Tôi định viết bài phỏng vấn cậu trên tạp chí số này, nên tìm đến quản lý rạp hát, nhưng vừa nói hai ba câu đã bị ông ta từ chối."

"Loại tạp chí này có bị từ chối cũng chẳng phải chuyện lạ."

Nezumi tiện tay lật lật vài trang tạp chí ra xem.

Trang bìa của tạp chí là hình ảnh cô gái khóa thân, chất lượng hình ảnh mờ mờ ảo ảo. Nội dung bên trong cũng chẳng có gì, nữ thì khóa thân, nam thì bán khóa thân, một tờ tạp chí rẻ tiền cả về nội dung lẫn hình thức.

"Chúng có ích với đám thanh niên lắm đấy, từ cách tránh thai cho đến phương pháp tán gái, muốn gì có đó."

"Tôi thấy ông nên đăng cả chuyên mục về cách thức chia tay êm đẹp với người yêu đi, ông chú à."

Nezumi ném tờ tạp chí sang một bên, Rikiga thì nhún vai.

"Miệng lưỡi cậu cay độc thật đấy Eve, tôi còn tưởng cậu rất dịu dàng cơ."

"Một kẻ bị người tình đè xuống sàn, kêu cứu inh ỏi chẳng có tư cách nhận xét tôi đâu."

"Tôi đã uống say, hơn nữa cô ta xông vào bất thành linh. Tôi lại không ngờ cô ta cầm theo dao."

Shion tiến lên nửa bước.

"Eve? Đó là tên thật của cậu sao, Nezumi?"

"Không phải, là nghệ danh dùng khi làm việc thôi."

"Cậu là diễn viên kịch à..."

"Chẳng phải nghề cao sang gì đâu, nhưng ít ra còn hơn cái loại tạp chí này chút ít."

"Ừ... Phải rồi, thảo nào cách nói chuyện và động tác của cậu đều rất tao nhã."

Ánh đèn rọi xuống sân khấu tối đen, tập trung vào người diễn viên. Anh ta như thể tỏa rạng trong bóng tối, lôi cuốn hết thảy ánh nhìn, thính giác, và cả tâm hồn của khán giả, giọng nói lúc du dương trầm bổng, khi khê khàng thanh thoát như làn gió thoảng, khiến tất cả mọi người rung động.

Nezumi đột ngột lên tiếng.

"Cậu đang tưởng tượng gì vậy Shion? Tôi diễn trên sân khấu của khu này đấy. Mọi người khi rảnh rỗi sẽ đến xem diễn kịch để giải trí. Sân khấu ở đây không có màn nhung, cũng chẳng có phục trang hay thiết bị gì, tiết mục chủ yếu là các ca khúc và vũ đạo ngẫu hứng thôi."

"Nhưng có thể giải trí mà, đúng không? Cậu giỏi thật."

"Hử?"

Shion nhìn Nezumi không chớp mắt. Những gì cậu tai nghe mắt thấy, trong mấy tiếng vừa qua chẳng thua gì kinh nghiệm sống mười sáu năm cuộc đời của cậu. Không, phải nói là hơn nhiều mới đúng. Tất nhiên, đó chỉ là một phần nhỏ, nhưng cũng đủ khiến cậu hiểu rằng, muốn sinh tồn ở nơi đây trong một ngày, một giờ, thậm chí một khoảnh khắc cũng khó khăn biết nhường nào. Những con người lam lũ khi rảnh rỗi sẽ cùng nhau đến sân khấu của Nezumi. Shion cảm thấy điều đó thật tuyệt diệu. Xem diễn kịch không thể giúp họ no bụng, cũng chẳng thể giải khát, nhưng họ hi vọng rằng những câu chuyện trên sân khấu đơn sơ ấy sẽ giúp họ quên đi phiền muộn. Ở đó, họ vỗ tay, bật cười rơi lệ, tranh luận huyên náo. Chẳng biết khi nào thần chết sẽ tìm đến, nhưng còn tồn tại, là còn muốn hưởng thụ niềm vui cuộc sống.

"Nezumi, tôi cho là cậu rất tuyệt."

Nezumi thở dài, trong lòng chợt không vui, nhú mào nói.

"Cậu tưởng tượng đủ chưa? Đừng có ở đây ba hoa khoác lác nữa, cậu vốn chưa từng xem diễn kịch trên sân khấu."

"Ừm. Ở No.6 nghiêm cấm học sinh đi xem kịch."

"Tôi cũng cho là vậy, đặc biệt là những nhân tài ưu tú như cậu, bất kể là xem hay đọc thứ gì, đều phải được kiểm soát chặt chẽ. Nhưng, bọn cậu vốn chẳng hề phát hiện mình bị kiểm soát."

"No.6?"

Rikiga đang châm điếu thuốc bỗng khựng lại.

"Này, chờ đã, cái cậu đội tóc giả kia đến từ No.6 à? Sao có thể chứ?"

"Có thể đấy. Hơn nữa cậu ta không đội tóc giả."

"Vậy là kiểu mũ mới ra à? Hiện nay rất thịnh hành kiểu này hả?"

"Không, đây là tóc thật... Có vài chuyện đã xảy ra."

"Ồ, tôi thích nhất là vài chuyện ấy đấy. Nếu cậu thật sự đến từ No.6, vậy sự tình ắt không đơn giản. Kể tôi nghe nào, bao gồm cả nguyên nhân khiến mái tóc cậu bạc trắng."

Nezumi ngồi lên mặt bàn, đong đưa hai chân.

"Đánh hơi thấy gì rồi à? Lão già."

"Cậu nói gì?"

"Ông đang khịt khịt mũi kìa, chắc đã đánh hơi được đề tài ngon ăn rồi phải không?"

Rikiga vỗ vỗ lên mũi mình. Nezumi tiếp tục cười khẩy.

"Giống mũi mấy con chó hoang khi đánh hơi được thức ăn vậy. Vừa ngửi vừa hít lấy hít để, lỗ mũi nở ra, càng lúc càng to."

Rikiga nhăn nhó, khó chịu ra mặt.

"Eve, lúc này tôi cũng nói rồi đấy, xem ra tôi đã nhìn nhầm cậu, tôi cứ tưởng cậu là một người tốt bụng, chẳng ngờ cậu lại là một thằng nhóc độc mồm độc miệng như vậy, thật khiến tôi quá thất vọng."

"Chẳng phải ông hâm mộ tôi à?"

"Giờ không còn nữa. Thật là, đùa giỡn người lớn thấy vui lắm à?"

"Karan."

Nezumi khẽ nói. Rikiga hơi khựng lại.

"Các cậu quen người phụ nữ có tên đó à?"

Thân hình bắt đầu có dấu hiệu phát tướng ở tuổi trung niên của Rikiga hơi lão đảo, yết hầu chuyển động gấp gáp.

"Các cậu biết Karan... Là bạn cô ấy sao?"

"Bà ấy là mẹ tôi."

Rikiga dường như không hiểu nổi lời Shion nói, hít hơi thật sâu.

"Mẹ?"

"Tôi à... ừm... tên là Shion, con trai của Karan."

"Con trai... của Karan sao... Cha cậu là ai?"

"Không biết."

"Không biết? Cậu hoàn toàn không biết? Ông ta qua đời rồi à?"

"Không phải, nghe nói sau khi tôi ra đời không lâu, họ đã ly hôn, nên chỉ có hai mẹ con nương tựa nhau mà sống, chưa từng gặp cha lần nào."

Nezumi lại cười.

"Đừng bảo là con của ông đấy nhé?"

"Không... làm sao có thể... chờ đã, cậu nói cậu tên gì?"

"Shion."

"Shion à? Là tên loài hoa mà Karan rất thích. À... Shion này, cháu chờ một lát. Chú đi lấy rượu đã... À ừm, cháu thích uống gì? Muốn uống thứ gì. Ở đây thứ gì chú cũng có. Nào, đến đây, ngồi nói chuyện trong phòng này tiện hơn."

Rikiga gõ gõ bức tường đằng sau chiếc ghế sofa, tay trái vừa nhấn, bức tường liền chậm chậm di chuyển sang một bên.

"Ồ."

Nezumi huýt sáo.

"Hệ thống nhận diện vân tay, trang bị không xoàng chút nào, nhìn bên ngoài khó mà nhận ra."

Phía bên kia bức tường là một căn phòng sang trọng, sàn được lót thảm, có ghế sofa bọc da và bàn ghế. Lò sưởi áp tường đang cháy bập bùng.

"Lại đây. Chú đi pha cà phê. Có đói không? Chú có mấy món bánh pie ngon lắm."

Nghe Rikiga nói vậy, hai người mới thấy đói bụng, đói đến mức sắp đau dạ dày rồi.

"Bánh pie nhân gì? Tôi thích ăn nhân thịt."

"Cậu thì miễn đi."

Rikiga xoa tay với Nezumi.

"Thật quá đáng, ông phân biệt đối xử hả?"

Rikiga không thèm nhìn Nezumi, mắt hút trong căn phòng nhỏ bên cạnh.

Không lâu sau, có mùi cà phê bay ra.

"Vừa có cà phê, vừa có bánh pie, thật khó tin."

Từ khi trốn khỏi No.6, Shion chưa từng ăn món gì đắt tiền cả.

Nezumi nhìn xung quanh căn phòng.

"Đúng rồi, mấy món đồ ở đây xa xỉ đến không ngờ. Căn phòng này được trang hoàng thật lộng lẫy, xem ra tin tức mà Inukashi nghe ngóng được là thật. "

"Nếu như là sự thật, lẽ nào..."

"Lẽ nào cái gì?"

"Mẹ tôi từng nói, cha tôi là người không có tiền lại thích trắng hoa, hơn nữa còn nghiện rượu..."

"Là một người đàn ông hết thuốc chữa?"

"Ừ, là một người đàn ông hết thuốc chữa, nhưng cũng là một người vừa thật thà vừa dịu dàng."

"Nói kiểu ấy tức là mẹ cậu vẫn còn quyến luyến người đàn ông đó sao?"

"Tôi cũng không biết... Nhưng xem ra khá giống những gì mẹ nói."

Nezumi nhìn về phía cửa của căn phòng nhỏ, nhún vai.

"Tôi không thấy ông ta dịu dàng và thật thà chỗ nào hết, nhưng thích trắng hoa và nghiện rượu thì có. Nghe cậu nói vậy, tự nhiên thấy đôi mắt của hai người cũng khá giống nhau. Nhưng nơi này không thể giám định

DNA, nên cũng vô phương xác thực. Shion, sắc mặt của cậu không tốt lắm."

"Tôi không sao. Chỉ là do đói bụng thôi."

"Không cần chịu đựng vậy đâu, đổi lại là tôi, nghĩ đến có một người cha như thế, tôi cũng cảm thấy khó chịu, có khi còn muốn phát sốt lên ấy chứ!"

"Phát sốt? Cậu vẫn khỏe chứ?"

Rikiga đặt khay thức ăn lên bàn, trong khay có cà phê, bánh pie và ly rượu whiskey. Vừa nhìn đã thấy thèm.

"Trước đây Karan cũng rất thích ăn bánh pie. Cô ấy cũng thích bánh mì và bánh ngọt."

"Bây giờ bà vẫn rất thích, hiện bà bán bánh mì để kiếm sống."

"Bán bánh mì... thì ra là thế."

Trong đầu Shion chợt lóe lên một ý nghĩ.

"Chú còn nhớ bánh anh đào không?"

"Bánh anh đào? Không... Cháu muốn ăn bánh anh đào?"

"Không, mẹ tôi từng nói, vào đêm tôi chào đời, cha uống say, mua về ba ổ bánh anh đào, còn là ổ bánh rất to, hôm ấy cha mẹ đã ăn bánh cùng nhau."

Rikiga với tay lấy ly rượu sóng sánh màu hổ phách, nheo nheo mắt.

"Thế à? Karan có những kỉ niệm như vậy sao... Nhưng tiếc là chú thì không. Chú chưa từng mua bánh anh đào hay cùng Karan ăn, chú thậm chí

còn chưa từng sống ở No.6, Shion, chú không phải là cha cháu đâu."

Cắn một miếng bánh, nuốt xuống, Nezumi vỗ vào vai Shion.

"Nghe thấy chưa? Tốt quá rồi, Shion, cậu an tâm rồi chứ?"

"Tốt quá rồi là ý gì hả Eve?"

"Thì là ý như trên mặt chữ."

Shion lấy thư của Karan ra.

LK, gần với 3000, Latch Build 3F, không chắc lắm, K

"Tôi tìm đến đây theo lá thư này."

Rikiga hoài nghi nhìn mảnh giấy Karan viết vội.

"Không bao lâu sau khi tôi trốn khỏi No.6, mẹ gửi lá thư này đến. Chắc mẹ nghĩ chú vẫn còn ở đây. Chú với mẹ tôi là...?"

Là bạn à?

Câu hỏi này nghẹn lại, bởi vì cậu nhìn thấy nước mắt rơi xuống từ khóe mắt của Rikiga.

"Karan... cô ấy không hề quên tôi... cô ấy vẫn nhớ đến tôi... Nhớ quá, đây là chữ viết của Karan..."

Rikiga cúi đầu, bờ vai to khỏe hơi run run.

"Này, ông chú thích khóc nhỉ? Đã bao nhiêu tuổi rồi, thật xấu hổ."

Nezumi đập vào vai Shion.

"Lắm lời, tôi không được khóc à? Cậu cũng thường vừa la vừa khóc trên sân khấu đấy thôi."

"Đó là biểu diễn. Hay ông đang diễn cho chúng tôi xem?"

Hai mắt Rikiga đắm lệ nhìn Nezumi, ông ta đứng dậy, lấy một quyển album từ sâu trong giá sách lớn, rút ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Shion.

"Đây là tôi và Karan."

Trong ảnh, người mẹ trẻ trung xinh xắn của Shion vận chiếc đầm liền thân không tay, đang mỉm cười. Bên cạnh là một thanh niên, tuy thân hình gầy hơn bây giờ nhiều, nhưng nhìn đường nét gương mặt vẫn có thể nhận ra chính là Rikiga ngày trẻ.

"Tấm ảnh này chụp từ mấy mươi năm trước rồi, khi chúng tôi vừa quen biết nhau. Lúc đó Karan vẫn còn là sinh viên, cô ấy rất hứng thú với những chuyên mục do tôi phụ trách, nên đến tòa soạn tìm tôi. Tầng ba của tòa soạn báo là nơi tôi làm việc, ngày hôm đó tôi vừa đi phỏng vấn về, liền thấy cô ấy đang ngồi đợi. Hôm ấy trời không những có mưa mà sấm chớp dữ dội, nhưng cô ấy vẫn cất công đến tận nơi..."

Rnikiga khịt khịt mũi. Shion và Nezumi nhìn nhau, Nezumi cố ý thờ dài.

"Này ông chú, trước đây ông là nhà báo mà, nói vào trọng tâm một chút được không? Tóm lại, ông và mẹ Shion lần đầu tiên gặp nhau là tại tầng ba của tòa soạn?"

"Đúng vậy, chúng tôi nói chuyện rất hợp, ở bên Karan rất vui vẻ. Tôi nghĩ tôi đã yêu cô ấy... Khi đó No.6 không bế quan tỏa cảng như bây giờ, ra vào vẫn rất tự do. Tuy chỉ là một phóng viên trẻ mới vào nghề, nhưng tôi đã đánh hơi được chỗ kì quái của No.6."

"Đánh hơi được cơ à? Hóa ra ông cũng cho rằng thành phố đó rất kì quái. Mũi ông ngày trẻ cũng thính thật đấy, nhưng bây giờ xem ra phong độ chẳng còn là bao nhỉ."

Rikiga trừng mắt nhìn Nezumi, mặt nhăn nhó.

"Eve, nói thật nhé, tôi quả thật là người hâm mộ cậu. Lần đầu tiên tôi đi xem cậu biểu diễn, cậu đứng trên sân khấu đọc thơ, tôi còn nhớ đó là thơ của Rimbaud, tôi đã bị cuốn hút bởi giọng nói của cậu."

(Jean Nicholas Arthur Rimbaud (1854-1891) là nhà thơ người Pháp. Bài Con tàu say (Le Bateau Ivre) là một bản trường thi tiêu biểu của ông)

Nezumi mút ngón tay còn dính chút bánh, giơ chân lên.

"Không, tôi đã khóc quá nhiều! Bình minh đau đớn, ánh trăng khốc liệt, vàng dương dằng cay, tôi ngất ngây đời dẫn trong tình yêu bi thảm. Xương cốt vỡ vụn, thà vùi thân nơi biển cả! Shion, cậu biết bài thơ này không?"

(Một đoạn trích trong bài thơ Con tàu say của Rimbaud. Con tàu trong bài thơ, hay chính Rimbaud, đã mỏi mệt, hết ảo tưởng, cô đơn, đời dẫn, chỉ còn mong kết thúc cuộc phiêu lưu, tìm cái chết trong biển sâu)

"Hình như là một đoạn trong bài Con tàu say."

"Giỏi, đúng là đã trưởng thành không ít. Ông chú này, có muốn tôi đọc thêm một đoạn không?"

"Đủ rồi. Trên sân khấu cậu rất tuyệt, nhưng trước mắt tôi cậu chỉ là một thằng nhóc đáng ghét và kiêu ngạo, tôi không muốn tin cậu trên sân khấu và cậu bây giờ là một người, cho nên cậu im miệng cho tôi nhờ."

"Đừng nổi giận chứ."

Nezumi đặt chân xuống, thu lại vẻ mặt lúc nãy, giọng nói đã không còn trầm bổng du dương nữa. Giọng nó bây giờ lạnh nhạt, trầm thấp lại thận trọng, hoàn toàn khác với lúc nãy.

"Ban đầu, có tất cả sáu thành phố bao gồm cả No.6, đều có điểm xuất phát là xây dựng một đô thị kiểu mẫu cho thế hệ tương lai. Vì chiến tranh và việc đốt các nhiên liệu hóa thạch đã tạo ra rất nhiều khí cacbon, khiến bầu khí quyển càng ngày càng dị thường. Mục đích ban đầu là muốn tìm ra cuộc sống mới thích hợp cho con người trong tương lai trên mảnh đất đã khô cằn, nên mới xây dựng nên những đô thị kiểu mẫu. Theo kế hoạch mỗi thành phố sẽ tự tìm một vùng đất phù hợp với điều kiện của mình, bao gồm cả địa hình và khí hậu, sản xuất và sử dụng nguồn năng lượng an toàn, thay thế cho nhiên liệu hóa thạch và năng lượng hạt nhân, đồng thời phụ trách nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật đến tầm nano và vũ trụ. Mục tiêu cuối cùng là hi vọng những người dân sống tại đây sẽ không bị gặp nguy hiểm, không chiến tranh, không tai ương, cũng chẳng có bệnh tật. No.6 là một bước để được xây dựng thế giới bất khả xâm phạm, có thể sinh sống yên ổn mà không chịu bất cứ uy hiếp nào. Nhưng, tôi nói đây chỉ là những ý nghĩ ban đầu. Đúng không, ông chú?"

Rikiga một hơi nốc sạch rượu whiskey trong ly, ho nhẹ vài tiếng.

"Hóa ra cậu không chỉ biết biện luận về văn học cổ điển, Eve. Quản lý của cậu không biết gốc gác, tên thật của cậu hay cậu bao nhiêu tuổi, chỉ biết cậu là một người từ xứ khác tới, đột ngột xuất hiện. Nhưng, tôi không tin cậu chỉ là một tên diễn viên lang thang. Thật khiến người khác tò mò, rốt cuộc cậu là người thế nào?"

"Về sau có thời gian thì hãy tìm hiểu về tôi. Theo như tấm ảnh này, lúc đó nhân loại vẫn rất tin tưởng về sự ra đời của No.6 nhỉ? Nhưng ông lại nghi ngờ, cho nên tôi mới nói mũi của ông rất thính."

"Khi tôi còn làm phóng viên, N0.6 đã bắt đầu có sự thay đổi. Một mặt chiêu mộ rất nhiều nhân tài, có máy móc nghiên cứu phong phú và hiện đại, nhưng mặt khác lại bắt đầu hạn chế công khai tin tức và tự do ngôn luận. Tất cả những điều đó khiến tôi nghi ngờ, làm vậy thật sự có thể xây dựng một thành phố lý tưởng sao? Phải, thằng nhóc kiêu ngạo cậu nói chẳng sai, khi đó mũi tôi rất nhạy, có thể đánh hơi được những điều mà mắt thường không thấy được. Trong lúc tôi còn đang mù mờ, thì bức tường phòng vệ của No.6 đã dần dần được xây dựng và mở rộng, càng ngày càng kiên cố, khiến việc đi lại rất khó khăn, cuối cùng nếu không được chính quyền thành phố cấp phép, thì không thể ra vào. Tốc độ thay đổi thật chóng mặt. Một tên phóng viên quen như tôi, cuối cùng cũng chẳng có cách nào để tiến vào No.6, việc viết lách và phỏng vấn bị giới hạn... Tất nhiên, từ đó tôi cũng không còn gặp Karan nữa, chuyện ấy còn đau khổ hơn việc không được làm phóng viên. Cứ như vậy, mấy mươi năm trôi qua, và tôi trở thành bộ dạng như ngày hôm nay.

Vùng đất xung quanh đều trở thành nơi cung phụng cho No.6 ở mọi phương diện. Đất đai trồng trọt, hoa màu, rừng cây, ở đây thì biến thành thùng rác. Nghèo khổ, loạn lạc, bệnh tật, bạo lực, mọi thứ dơ bẩn mà No.6 không cần đến đều bị vứt ra đây. Chắc hai cậu không biết, nơi này trước kia không mang cái tên khô khốc West Block. Tuy không rộng lớn nhưng chỗ này đích thực rất lý tưởng, thế mà bây giờ lại bị biến thành một bãi rác. Hi vọng cái gì chứ! Nghe đến thành phố Thánh là tôi thấy buồn nôn rồi, căn bản là một con ác quỷ đi khắp nơi gieo rắc độc tố."

"Quên đi mong ước ban đầu, không ngừng sa đọa. Hóa ra loài người và thành phố giống hệt nhau."

Nezumi uống hết tách cà phê, liếc Rikiga rồi nói. Rikiga nghe thế, tỏ vẻ không vui.

"Ý cậu là gì? Cậu đang nói tôi sa đọa à?"

"Ông dám nói mình không sa đọa sao?"

Shion nhìn khuôn mặt trông nghiêng của Nezumi, cậu phát hiện Nezumi đang khiêu khích, mà thậm chí cả Rikiga cũng nhận ra điều ấy.

"Cậu định trách mắng việc tôi biến thành con sâu rọu à? Định phanh xét tôi mở một tờ tạp chí khiêu dâm, cả ngày chìm trong rượu chè, đến cuối cùng suýt bị nhân tình giết chết?"

"Sự thật mất lòng ông chú ạ, nhưng nơi này đâu phải nơi dễ sống."

"Đương nhiên."

"Vậy câu hỏi chính là, căn phòng xa hoa, ấm áp và những món ăn ngon miệng này từ đâu ra? Tôi không cho rằng một tờ tạp chí khiêu dâm cởn con có thể kiếm được nhiều tiền như thế. Cũng có nghĩa là, ông còn cách kiếm tiền khác nữa, đúng không?"

Nezumi cười khẩy, nụ cười đó vừa ngạo mạn lại vừa nho nhã lịch thiệp.

"Tôi nghe nói giới quan chức của No.6 thường lén đến đây chơi bời."

Khóe miệng Rikiga giật giật, không nói nên lời.

"Nghe nói ông tìm gái làng chơi cho đám quan chức đó dựa theo yêu cầu của họ. Đến đường dây hồi còn làm phóng viên cũng được ông dùng vào việc này. Ông nhận thù lao kỉnh sù từ đám người đó, sống cuộc sống thoải mái. Đám người đó đều là những kẻ quyền cao chức trọng trong cái thành phố mà chính ông vừa chửi rủa là ác quỷ. Ông xu nịnh bợ đỡ họ để kiếm lợi cho mình, không ngại chà đạp lên những người phụ nữ vì kiếm miếng ăn mà phải bán rẻ thân xác. Như vậy không gọi là sa đọa thì là gì?"

Khuôn mặt Rikiga không chút biểu cảm, ông ta vẫn bình tĩnh một cách kì lạ, lửa cháy trong lò sưởi khiến hai má ông ta đỏ ửng.

"Cái này... cậu nghe được từ đâu?"

"Lũ chó nói cho tôi biết."

"Chó?"

"Có một con chó nghe thấy ông và một người đàn ông rỉ tai nhau ở dưới lầu, rồi người đàn ông đó lên một chiếc xe chuyên dụng, đi vào No.6. Người có thể đi lại giữa West Block và No.6 thực sự không nhiều, chỉ những quan chức giữ thẻ thông hành đặc biệt mới có đặc quyền ấy, nếu không thì đã bị bắt giam tại trạm kiểm soát rồi."

Shion vô cùng kinh ngạc, giống như đang xem một vở kịch vậy. Gương mặt đỏ lên bởi ánh lửa của Rikiga vẫn vô cảm.

Bỗng, ông ta lên tiếng.

"Vậy, cậu muốn tham gia không?"

"Tham gia?"

"No.6 là một nơi buồn tẻ, thậm chí còn không được phép chơi cờ sa đọa, là nơi không chứa chấp ăn mày và gái điếm. Ai cũng cảm thấy chán ngấy, nên mới tìm đến đây, vùng tiền chơi gái, để khẳng định mình là người có đặc quyền. Sau khi chơi chán chê lại quay lại nơi buồn tẻ ấy. Đám người đó chính là khách hàng của tôi."

"Làm ăn phát đạt, thật đáng mừng cho ông."

"Cũng bình thường thôi. Nhưng đám quan chức đó lòng tham vô đáy, không ngừng đưa ra yêu cầu mới, lúc thì muốn một cô gái da nâu, lúc thì muốn thiếu nữ có hình xăm trên lưng, thật phiền phức."

Shion cúi đầu không nói lời nào. Câu chuyện của Rikiga khiến cậu vô cùng khó chịu.

No.6 là một thành phố có vẻ bề ngoài đẹp đẽ, tuy cậu hiện tại hơi phân vân, không biết nó có được tính là đẹp không. Nhưng mọi nơi trong thành phố đều chỉnh chu, kiến trúc nhân tạo và tự nhiên luôn ở thế cân bằng, tất cả mọi người đều lịch sự, nhã nhặn. Vậy mà đằng sau sự hoàn hảo ấy là một hiện thực xấu xí ghê tởm. Cậu nhìn vào đôi mắt của Karan trong ảnh.

Mẹ ơi, nơi chúng ta từng sống, hiện tại là nơi mẹ vẫn đang sống, là một con quái vật đeo chiếc mặt nạ xinh đẹp. Mẹ ơi...

"Nghĩa là, ông muốn tôi giúp ông tìm gái làng chơi à?"

Nezumi lạnh lùng nói.

Rikiga cười lớn, giọng cười có phần thô bỉ.

"Không không! Tôi làm sao có thể lãng phí tài nguyên như vậy được! Thực ra, lần đầu tiên khi tôi xem cậu biểu diễn, tôi đã có ý nghĩ này. Chỉ cần cậu đồng ý thì sẽ kiếm được bộn tiền đấy. Một công việc nhẹ nhàng mà có thể lấy được rất nhiều tiền từ đám người đang buồn chán đó. Thế nào? Thay vì diễn ở cái sân khấu tồi tàn kia, chi bằng đến kiếm tiền chung với tôi?"

"Ông muốn tôi tiếp khách à? Ông chú ơi, xem chừng rượu bắt đầu ăn mòn não của ông rồi."

"Đừng làm bộ làm tịch nữa. Cậu chẳng qua chỉ là một diễn viên quèn chẳng biết từ đâu chui ra, có khi trước đây cũng từng làm mấy việc tương tự rồi, còn giả vờ thanh cao làm quái gì."

"Câm miệng!"

Shion giận dữ hét lớn.

Cậu cầm tách lên, không thèm quan tâm bên trong vẫn còn cà phê, ném về phía Rikiga, rồi chạy đến bên bàn, túm lấy chiếc áo sơ mi dính đầy cà phê, dùng hết sức bình sinh đè xuống.

Rikiga rên lên một tiếng, lập tức ngã lăn ra sàn.

"Chú nói đủ chưa! Dám nói những lời ti tiện như vậy! Xin lỗi mau, xin lỗi cậu ấy ngay!"

Shion đè lên người Rikiga, túm áo lắc lẩy lắc để.

Gáy Rikiga đập xuống sàn, cổ áo thì bị Shion túm chặt, cứ như đang siết cổ.

"Khó chịu quá... Shion, dừng tay lại... Chú không thở được... Chú xin lỗi, cháu mau buông tay ra..."

"Đừng nói nhiều! Đồ vô liêm sỉ... Chú phải biết hổ thẹn chứ!"

Nezumi luồn hai tay vào nách Shion, kéo cậu về phía sau.

"Đủ rồi Shion, cậu còn không buông tay là ông chú này chết đấy."

Rikiga co quắp người lại, không ngừng ho khan.

"Cháu làm chú sợ chết khiếp."

Nezumi ôm lấy Shion từ phía sau, khẽ nói, giống như còn đang hoảng sợ.

"Không ngờ cậu lại biết động tay động chân cơ đấy, Thì ra khi tức giận đến cực điểm cậu cũng sẽ đánh người"

"Đây là lần đầu tiên...từ khi tôi sinh ra."

"Tôi cũng nghĩ vậy, tim cậu vẫn đập thình thịch đây này."

Shion quay đầu lại, gạt tay Nezumi ra.

"Sao cậu không tức giận?"

"Tức giận? Nếu những lời nói đùa này có thể chọc giận tôi, vậy một năm không biết tôi sẽ nổi cơn thịnh nộ bao nhiêu lần. Tôi quen rồi, dù sao cũng không mất đi miếng thịt nào."

"Ngốc!"

"Ngốc... Shion, sao cậu lại kích động đến vậy?"

"Ngốc! Người này không hề nói đùa, cũng đừng nói cậu quen rồi... Sao mà quen được cơ chứ..."

Hai mắt Shion đỏ hoe. Cậu không định khóc, muốn nhắm mắt lại, nhưng lại không ngăn được nước mắt.

"Shion, đừng khóc. Tại sao lại khóc? Thật là."

"Ông ta... si nhục cậu."

"Hử?"

"Người đàn ông đó si nhục cậu, nói những lời khó nghe như vậy, đem cậu so sánh với những thứ bẩn thỉu ở No.6. Nhưng cậu lại bảo không sao, cũng chẳng nổi giận. Điều này khiến tôi rất khó chịu, rất đau lòng. Tôi không biết phải làm sao nữa..."

Nezumi định nói gì đó, cuối cùng im lặng, nó lấy tấm khăn trải bàn đưa cho Shion.

"Ở đây chỉ có thứ này thôi, cậu cầm lấy mà lau mặt."

"Ừm."

"Shion, người bị sỉ nhục là tôi, không phải cậu. Đừng khóc vì người khác, cũng đừng đánh nhau vì ai. Nước mắt và đấu tranh chỉ nên dành cho chính mình."

"Tôi không hiểu."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Nhiều lúc tôi thấy thật khó để giao tiếp với cậu. Cậu xem, nước mũi chảy tèm nhèm rồi, lau sạch đi."

"Ừm."

"Tôi chẳng thể nào hiểu được cậu, có lẽ cả đời cũng chẳng hiểu nổi. Tuy gần ngay trước mắt, nhưng cảm giác xa tận chân trời, cho nên..."

Rikiga ở sau lưng Shion đã đứng dậy.

"Xin lỗi, tấm khăn trải bàn đó ỉa lưa đấy, khó khăn lắm mới có được, đừng dùng để lau nước mũi."

Sau đó, ông ta nhìn Shion.

"Khi giận dữ khuôn mặt cháu giống hệt Karan, chú cảm giác như mình đang bị Karan mắng chửi, tuy cô ấy chưa cư xử thô bạo với chú như vậy bao giờ."

Tiếp theo, ông ta cúi đầu xin lỗi Nezumi.

"Xin lỗi, tôi nói lời quá, bị đánh cũng đáng. Xem ra con người tôi quá thật mực nát rồi."

"Cũng không phải mực nát, mà là uống rượu quá nhiều."

Nezumi đẩy nhẹ lưng Shion.

"Hôm nay đến đây thôi. Đi về nào."

"Được, nhưng để tôi dọn dẹp một chút."

Nezumi bật cười.

"Cậu thật đúng là công tử bột có gia giáo."

"Cậu muốn nói gì thì nói, dù sao tôi cũng phải dọn dẹp."

Shion nhặt tách cà phê lên, Nezumi thu dọn album và đĩa rơi trên sàn. Đột nhiên, cả người nó cứng đờ, hơi thở như ngừng lại, cứ thế đứng bất động.

"Nezumi, làm sao thế?"

"Đây là..."

Ngón tay Nezumi run run, chỉ vào một tấm ảnh, dường như rơi ra từ quyển album.

"Cái gì? A, cái này à."

Trong ảnh, Karan đứng ở giữa, xung quanh còn có mấy người khác nữa.

"Tấm ảnh này được chụp vào lần cuối cùng tôi đến No.6, đó là những người bạn của Karan."

"Người đàn ông này..."

Nezumi chỉ vào người đàn ông cao lớn đứng cạnh Karan.

"Người này... Là ai nhỉ? Hình như làm ở Viện nghiên cứu Sinh vật học, rất ưu tú... Ừm... Tôi không nhớ ra. Anh ta khi đó cũng không có gì nổi bật. Eve, người quen của cậu à?"

"Có lẽ."

"Hai người có quan hệ gì?"

Nezumi hít một hơi, khe khẽ đáp.

"Tên tôi là do ông ta đặt."

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi yêu người, rất yêu người... Tình yêu tôi dành cho người biến thành hòn đá đeo trên cổ, kéo tôi xuống đáy vực sâu. Nhưng tôi chẳng thể vứt bỏ, bởi thiếu đi hòn đá, tôi cũng khó lòng sống tiếp.

- Vườn Anh Đào, Anton Chekhov

Đúng lúc Karan sắp kéo cửa sắt xuống, cô bé kia lại đến.

"Dì ơi, dì còn bánh muffin không?"

Cô bé xem chừng chưa đầy mười tuổi, khuôn mặt tròn trịa trông rất đáng yêu.

"Muffin vị phô mai dì đã bán hết rồi, chỉ còn một cái vị nho khô."

"Cho con cái đó."

"Được, Lily chờ một lát nhé."

Karan lấy chiếc bánh muffin cuối cùng trên đĩa, thêm một chiếc donut, gói cả vào túi giấy.

"Dì tặng con chiếc bánh donut."

"Con cảm ơn dì."

Lily lấy một đồng tiền đưa cho Karan.

Chắc cô bé đã nắm đồng tiền rất chặt, nên đồng tiền đáng ra lạnh lẽo lại ấm nóng lạ thường, là hơi ấm của con người.

Thấy trong túi có hai chiếc bánh, Lily nở nụ cười vui sướng.

"Lily là khách quen của dì. Lần sau dì sẽ nướng thêm vài cái muffin vị phô mai."

"Dì ơi, dì sẽ không đóng cửa tiệm này chứ?"

Lily ngẩng đầu nhìn, thật thà hỏi.

"Không đâu, sao con lại hỏi như thế?"

"Mẹ con bảo, có thể dì sẽ đóng cửa tiệm, may mà dì nói không phải, vậy thì tốt quá."

Nụ cười yên tâm nở rộ trên khuôn mặt tròn trĩnh. Karan cúi xuống, ôm chầm lấy thân hình bé nhỏ.

"Cảm ơn con, Lily, cảm ơn con đã quan tâm đến dì."

Chính thân thể nhỏ bé mềm mại, mang đầy hơi ấm này đã an ủi Karan.

"Cha mẹ con cũng rất lo cho dì, họ nói, nếu không được ăn bánh mì và bánh ngọt do dì làm thì gay lắm. Tiệm bánh ở trước trạm xe vừa đắt lại không ngon, người ở đó còn rất hung dữ."

"Thật ư?"

"Dạ. Cách đây không lâu, bên trong cửa tiệm ấy có để một ổ bánh kem màu trắng, y như một lâu đài đồ chơi, con và Ei, dì biết Ei chứ?"

"Dì không biết."

"Cậu ấy là bạn con, cậu ấy thổi bong bóng giỏi lắm. Con và Ei lên lên vào chơi, vì trông cái bánh rất đẹp."

"Cả hai đưa lên vào ngắm ổ bánh kem à?"

"Dạ. Vậy mà có một chú rất hung dữ, mắng bọn con không được sờ tay bẩn vào kính. Bọn con chỉ nhìn thôi, chứ đâu có sờ vào kính."

"Họ thật quá đáng."

"Ei bèn hét lại, ông chú nhỏ mọn! Con cũng hét theo, ông chú keo kiệt! Sau đó hai đứa con bỏ chạy."

Karan không nhịn được cười, đã rất lâu bà không cười. Bà hôn vào hai má Lily.

"Dì không làm được to như ổ bánh hình lâu đài, nhưng đến sinh nhật Lily, dì sẽ nướng tặng con một ổ bánh màu trắng nhé."

"Thật hả dì?"

"Thật chứ, con hãy mời cả Ei đến."

"Con cảm ơn dì. Con rất thích bánh anh đào."

Bánh anh đào... Shion cũng thích ăn...

Lily vẫy tay chào tạm biệt rồi rời khỏi tiệm bánh. Karan dõi theo cho đến khi bóng dáng con bé khuất hẳn trong ánh hoàng hôn mới kéo cánh cửa sắt xuống, ngồi ngẩn ngơ trên ghế.

Từ khi Shion bỏ đi, đón chờ hoàng hôn buông xuống vào mỗi buổi chiều đã biến thành một việc đau khổ. Hôm nay, Shion cũng không về nhà. Nỗi tuyệt vọng hóa thành mỗi mệt, khiến Karan chẳng buồn động đậy ngón tay.

"Shion..."

Bà thì thầm, kêu gào không thành tiếng, lắm lúc chỉ muốn hét lên. Bà không biết một ngày đã gọi tên con bao nhiêu lần.

Khi nghe Cục Trị an bảo rằng con mình bị bắt do bị tình nghi gây bạo động và giết người, Karan dường như phát điên.

"Bà sẽ không được gặp lại nghi phạm nữa."

Vào cái đêm mà nhân viên Cục Trị an nói như vậy với bà, Karan đã biết con trai mình sẽ chết.

Bà hiểu hơn bất cứ ai, Shion không thể dính líu đến việc giết người. Nhưng, Cục Trị an sẽ không chấp nhận lời biện minh của một người mẹ, điểm này bà cũng hiểu rõ. Ở một thành phố có tỉ lệ phạm tội gần như bằng không như No.6, không có chế độ xét xử, một khi bị Cục Trị an bắt giữ, tạm giam, xem như tội danh đã thành lập, không cho phép phủ nhận tội trạng, cũng chẳng có cách kháng cáo.

Con trai đã bị bắt vào trại giam, tức là mang thân phận VC, bị phán quyết tù chung thân, hoặc sẽ bị tử hình theo quy định đặc biệt. Nhân viên Cục Trị an không hề nói quá, cũng chẳng bóp méo sự thật, chỉ đơn thuần thuật lại sự việc. Tác phong của họ trước sau như một. Khi tay nhân viên của Cục Trị an đến nơi này lần nữa, cũng chính là khi con trai đã bị hành hình. Karan lúc này mới thấm thía thế nào là tuyệt vọng. Bốn bề thình lạng, mất hết sắc màu, bà không ngửi được bất cứ mùi gì, không cảm giác được gì, trước mắt chỉ có một khoảng tối đen chẳng thấy nổi ánh bình minh. Đau khổ vô cùng vô tận.

Mình đã mất tất cả.

Đột nhiên, bà nhớ đến người đàn ông nọ, nếu như đi cầu cứu người đó, nói không chừng sẽ có một cơ hội.

Nhưng, tia sáng yếu ớt vừa lóe lên, trong chốc lát lại tắt ngóm.

Không được, không còn kịp nữa.

Bà vốn không biết ông ta đang ở đâu, càng không đủ thời gian để tìm kiếm và khẩn cầu ông cứu giúp con trai của mình.

Đột nhiên bà cảm thấy buồn nôn, rồi nôn hết tất cả những thứ trong dạ dày ra.

Toàn thân uể oải, đẫm mồ hôi, Karan loạng choạng đi vào nhà kho, ngã xuống chiếc giường của Shion. Nhân viên Cục Trị an gần như đã tịch thu tất cả vật dụng của cậu để làm vật chứng.

Mình cứ chết trong cái nhà kho tăm tối này cũng được. Nhắm mắt lại rồi đi theo con. Nếu phải sống tiếp cuộc đời tàn khốc này, chẳng thà hưởng chút yên lành khi chết như thế. Mình không mạnh mẽ đến mức có thể tiếp tục sống cô độc trong bóng tối.

"Chít chít."

Hình như có tiếng gì kêu bên tai. Mình cả nghĩ rồi. Mà không phải cả nghĩ cũng chẳng sao. Mình đã...

Tai bị cắn, đau nhói.

Karan ngồi dậy, thấy một con chuột nhắt nhảy ra từ trong góc nhà kho.

Sao lại có chuột?

Bà nuốt nước bọt, sờ vào tai mình, thấy rơm rớm máu.

Tuy đây là Lost Town, nhưng vẫn còn ở trong thành phố, hiếm khi nhìn thấy động vật nào trừ thú cưng, nói gì đến chuột...

"Nezumi."

Tim Karan đập mạnh.

Nezumi. Shion không chỉ một lần lầm bầm cái tên này. Mỗi khi cầm tách ca cao, ngắm hàng cây lay động trong gió, ngẩng đầu nhìn trời chiều, con trai bà đều khẽ gọi. Bắt đầu từ cái ngày xảy ra việc khiến hai mẹ con bà bị đuổi khỏi Kronos, phải đến Lost Town. Ngày đó, Shion che giấu VC, phải tiếp nhận điều tra và chịu sự quản thúc của Cục Trị an. Che giấu VC, giúp đỡ VC bỏ trốn đều là trọng tội, nhưng chính quyền nói rằng Shion chỉ mới mười hai tuổi, nên đặc biệt cân nhắc giảm nhẹ hình phạt, chỉ tước hết mọi đặc quyền.

Không biết tại sao, Karan chẳng hề quyến luyến Kronos, cũng không cảm thấy cuộc sống ở Lost Town vất vả. Tuy mọi người bên ngoài cho rằng Shion quá thiếu suy nghĩ, chê trách hành động của con trai bà, nhưng bà vẫn tin tưởng Shion có cách nghĩ và niềm tin riêng của mình. Tuy Shion được nhận định là nhân tài ưu tú, được chính quyền hậu đãi, nhưng có lẽ bà đã sớm nhận ra con trai mình rồi sẽ có ngày đặt tình cảm trên cả lý trí, đặt tương lai bản thân mong muốn lên trước tương lai định sẵn được đảm bảo. Cho nên, về chuyện ấy, bà không gặng hỏi gì cả. Thế nhưng, có một lần duy nhất, bà đã hỏi về Nezumi.

"Nezumi là ai?"

"Gì hả mẹ?"

"Nezumi là tên của ai phải không?"

Sở dĩ nghĩ là tên của một người, vì con trai bà thốt lên từ đó thật dịu dàng, mang theo hoài niệm, và chút đau lòng, bi thương, thậm chí còn như đang khẩn cầu. Nếu chỉ gọi một con chuột bình thường, hẳn sẽ không dùng giọng điệu như vậy.

"Con thất tình à?"

"Làm gì có, mẹ đang nói gì vậy!"

"Mẹ cảm giác thế."

"Không có, hoàn toàn không như mẹ nghĩ đâu."

Hiếm khi thấy Shion bối rối, mặt đỏ ửng, ngay cả thìa canh cũng rơi xuống đất.

Đúng vậy, Karan vẫn còn nhớ. Nezumi...

Bà đứng dậy. Nhịp tim trở lại bình thường, toàn thân không còn nặng nề nữa. Hi vọng, không biết vì sao, đột nhiên bà cảm thấy vẫn còn chút hi vọng. Bà lấy lại bình tĩnh, rảo bước tiến về phía trước.

Con chuột nhắt đảo quanh thùng bột, thấy Karan tiến lại, lắc lắc đầu, nhả ra một viên con nhộng, rồi chạy biến vào góc nhà kho.

Trong viên con nhộng là một mảnh giấy.

Shion không sao, xin hãy yên tâm. Hiện đã trốn đến West Block, hãy chú ý mạng lưới giám sát của Cục, trả lời thư cho lũ chuột. Màu nâu là an toàn, màu đen là nguy hiểm. Nezumi.

Đốm lửa hi vọng mong manh đã được thắp lên. Karan cắn chặt môi dưới, nếu không bà sợ rằng mình sẽ hét lên vì quá vui sướng.

Shion còn sống, thằng bé vẫn còn sống. Mình có thể gặp lại con.

Karan hít thật sâu, bình tĩnh nhìn xung quanh.

Nếu đúng như trên tờ giấy đã viết, Shion còn sống và đã trốn đến West Block, ngôi nhà này nhất định đã bị Cục giám sát chặt chẽ bằng camera

siêu nhỏ, thiết bị nghe lén, đầu thu phát sóng. Bà biết mình không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bà đi sâu vào trong nhà kho, đến cạnh những thùng đựng mút hoa quả, lấy một tờ giấy, vội vàng viết hồi âm.

Khi nhìn thấy hai chữ "West Block", trong đầu bà chợt thoáng hiện lên hình ảnh một người. Người đó tên là gì nhỉ? Hình như ở Latch Build... Karan vẫn còn nhớ, đó là một người tốt. Nếu tìm người đó thì... Nhưng...

Bà có quá nhiều điều muốn nói với Shion.

Shion, hãy tiếp tục sống, dù xảy ra chuyện gì cũng phải tiếp tục sống. Đừng lo lắng cho mẹ, chỉ cần con còn sống, mẹ sẽ không sao cả. Con không thể chết được.

Nhưng, bây giờ viết những lời này chỉ vô ích thôi.

"Chít chít."

Không biết từ lúc nào, con chuột nhắt lại xuất hiện dưới chân Karan, hàng râu đung đưa như thể đang thúc giục bà. Karan biết mình không thể cứ đứng lì một chỗ, vì bà không biết thiết bị theo dõi được đặt ở đâu.

Bà viết thật nhanh, cuộn giấy lại, ném xuống đất. Sau khi con chuột nhắt ngậm lấy, liền chạy biến đi.

Nếu đuổi theo con chuột đó, liệu có thể được gặp Shion không?

Karan nghĩ, nhưng ngay lập tức bà từ bỏ ý định này, rời khỏi nhà kho.

Cứ đợi ở đây, chờ thằng bé quay về.

Đợi ở đây là một việc thật dễ dàng. Thằng bé vẫn còn sống, hiện tại đang ở West Block. Chỉ cần còn sống, thì có thể tiếp tục chờ đợi, bởi vì còn

một tia hi vọng, vẫn chưa thua hoàn toàn.

Vẫn chưa thua ư? Mình định đấu với ai?

Karan hơi mỉm cười, ngẩng đầu bước nhanh ra khỏi nhà kho.

Kể từ hôm đó, đã một tháng trôi qua. Trong thời gian này, con chuột nhắt chỉ xuất hiện một lần, là màu nâu. Nói cách khác, Shion vẫn bình an vô sự. Karan đã yên tâm, nhưng đồng thời bà cũng cảm thấy đau khổ, chỉ sợ rằng lần tiếp theo con chuột màu đen sẽ xuất hiện. Không gì có thể đảm bảo được sự an toàn của Shion.

Thật muốn gặp con một lần. Gần đây Karan thường hay mơ, trong mơ Shion vẫn còn nhỏ, nếu như không nắm chặt tay con, Karan sợ rằng sẽ lạc mất nó. Mẹ sẽ không buông tay đâu. Tuy Karan kiên quyết như vậy, nhưng đứa trẻ vẫn rút tay ra khỏi tay mẹ, chạy ra ngoài.

"Shion, chờ đã."

Không được đi về phía đó, nguy hiểm, rất nguy hiểm...

"Shion!"

Karan lại tỉnh giấc bởi tiếng hét của mình. Liên tục mấy ngày liền như vậy, có khi tim đập nhanh đến mức bà thấy khó thở, hay đầu đau như búa bổ, khiến bà không khỏi rên rỉ. Nhưng bà vẫn tiếp tục nướng bánh, mở tiệm, chỉ vì có những đứa trẻ như Lily sẽ đến tìm bà.

Dù tin tức Shion bị bắt, bị tạm giam ai ai cũng biết, nhưng thái độ của những người xung quanh dường như chẳng hề thay đổi.

Trước khi đến công trường làm việc, người công nhân trung niên nhất định sẽ tiện đường ghé ngang mua một ổ bánh mì nho cùng với sandwich làm bữa sáng, cậu sinh viên chỉ một tuần một lần ghé mua ổ bánh kem hồ

đào, bà nội trợ mỗi sáng đều đến mua ổ bánh mì nướng vừa ra lò, mọi người đều rất vui vẻ khi Karan vẫn tiếp tục mở tiệm bán bánh.

"Ăn món bánh do dì nướng cảm thấy rất hạnh phúc. Không hiểu sao lại thế, chỉ cảm thấy rất hạnh phúc."

"Nếu không ăn được bánh mì nho, cuộc sống của tôi sẽ nhàm chán lắm. Đừng tước đoạt đi niềm vui lớn nhất của tôi nhé, cô Karan."

"Cô vẫn mở cửa tiệm chứ? Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, cô cũng phải tiếp tục nướng bánh nhé, tôi sẽ chờ cô, mỗi ngày mọi người đều chờ những ổ bánh mới ra lò thơm ngào ngạt của cô đấy."

Những lời nói ấm áp ấy đã giúp bà đứng vững. Không biết con trai còn sống hay đã chết, trong lòng thấp thỏm chỉ chực gục ngã, nhờ lời động viên này mà bà có thể gắng gượng tiếp tục.

Vì thế, bà cố gắng tiếp tục nướng bánh mì, làm bánh ngọt.

Nhưng, mỗi khi đêm đến bà vô cùng đau khổ. Nếu vừa khéo có cậu thiếu niên nào đó đi ngang qua, bà sẽ càng buồn bã hơn, chỉ muốn bật khóc nước mắt.

Karan ngồi trên ghế, hai tay ôm mặt.

"Chít chít."

Bà ngẩng đầu, phát hiện bên dưới tủ kính trưng bày, có một con chuột nhắt đang khịt khịt mũi, là một con chuột màu nâu.

"Mày đến rồi à?"

Con chuột nhắt nhìn xung quanh, sau đó mới nhả ra một viên con nhộng. Bên trong viên nhộng trong suốt có chứa vật gì đó, Karan vừa nhìn

đã hiểu. Bà lao nhanh về phía tủ trưng bày. Con chuột nhắt giật mình, lập tức trốn vào góc phòng.

Karan tự trách mình, tay run run mở viên con nhộng, bên trong có một mẫu giấy được gấp nhỏ.

Mẹ, con xin lỗi. Con vẫn còn sống.

Nét chữ hơi nghiêng về bên phải, chính là chữ viết của Shion.

Mẹ. Chữ như biến thành lời nói, đi vào tai Karan. Lúc này đây, con bà vẫn còn sống. Chẳng những còn sống, mà còn viết thư cho mẹ. Trên mẫu giấy nhỏ chỉ ngắn gọn vài chữ, nhưng đủ khiến Karan vui mừng khôn xiết, bà Không ngăn nổi nước mắt, vội lấy tay lau.

Tình hình của Shion hiện nay nhất định rất khó khăn, có lẽ cũng rất hoang sợ, rất buồn bã, nhưng không hề bất hạnh, chữ viết ngắn gọn nhưng rõ ràng sắc nét cho bà biết điều đó.

Mẹ, đừng lo lắng, con không hề bất hạnh, tuyệt đối không.

Karan dùng tạp dề lau nước mắt, bà tự nhủ đây là lần cuối cùng mình khóc.

Lần khóc tiếp theo, là lúc dang hai tay ôm chặt Shion vào lòng. Từ đây đến lúc, đó, tuyệt đối không được khóc, cũng không được oán thán.

Hàng ngày nướng bánh mì, bán bánh mì, tiếp tục kinh doanh, dọn dẹp cửa tiệm, mua hoa về trang trí, bà muốn mình sống thật tốt, làm thật tốt công việc của mình.

"Ngày mai bắt đầu tăng thêm số lượng muffin, à đúng rồi, chọn một ngày khuyến mãi giảm giá cho trẻ em nữa."

Karan gật gù, sau đó lấy ra một ổ bánh mì tròn vị mặn từ trong tủ kính. Loại bánh này có phủ một ít phô mai bên trên, ăn nóng hay để lạnh cũng rất thơm ngon. Vì giá rẻ nên bán rất chạy. Đây là chiếc bánh còn sót lại của hôm nay.

"Cảm ơn mày rất nhiều, chuột nhắt."

Bà xé bánh thành từng mẩu nhỏ, ném về phía con chuột. Thoạt đầu nó nhìn mẩu bánh chăm chú, ngửi ngửi, cuối cùng mới chịu ăn.

"Nezumi là chủ của mày à? Có thể giúp tao nói với cậu ấy, tao rất cảm kích cậu ấy không? Có cơ hội thì mời cậu ấy đến tiệm ăn bánh mì, cậu ấy muốn ăn bao nhiêu cũng được, tất nhiên, mày cũng có phần."

Bỗng có người gõ cửa. Tiếng gõ cửa không hề vội vã, tiếng cộc cộc cộc nghe hơi bần khoản. Nhưng, bấy nhiêu cũng đủ khiến tim Karan như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Gay rồi! Ngôi nhà bị Cục Trị an giám sát. Mãi xúc động vì nhận được thư của Shion, Karan quên khuấy mất việc này.

Cục Trị an? Nói không chừng lá thư sẽ bị tịch thu... Nơi này không có hệ thống cảnh báo hoàn thiện như Kronos. Không thiết bị cảnh báo, không camera giám sát, cũng không trang bị bất cứ ổ khóa cảm ứng nào, chỉ có một cánh cửa lắp kính mỏng manh, cửa cuốn sắt cùng ổ khóa thủ công kiểu cũ, chỉ cần một người đàn ông to khỏe cũng dễ dàng phá cửa xông vào.

Karan giữ chặt lá thư trong tay, lờ như bị phát hiện, bà định sẽ cho vào miệng nuốt. Tiếng gõ cửa vẫn vang lên. Bà chầm chậm đứng dậy, nắm chặt hai lòng bàn tay.

"Có ai ở nhà không?"

Giọng một người trẻ tuổi.

"Xin lỗi, có ai ở nhà không..."

Giọng điệu nghe như đang cầu khẩn.

Chợt trong đầu Karan hiện ra hình ảnh cậu sinh viên thích ăn bánh hồ đào, nhưng hình như không phải là cậu ta. Bà nhấn nút mở cửa sắt cuốn.

Bên kia lớp kính là một thiếu nữ xinh xắn, cô mặc một chiếc áo khoác ngắn màu xám giống hệt sắc trời khi tối. Karan nhớ rõ gương mặt này, mỗi lần nhìn thấy bà đều mỉm cười.

"Ái chà, Safu."

Karan vội vàng mở cửa. Cơn gió chiều lùa vào nhà, cô gái vừa vào bên trong cửa tiệm đã khen "Thơm quá!" rồi cúi đầu chào Karan.

"Chào cô, đã lâu không gặp."

"Ừ, mấy năm rồi nhỉ, cháu đẹp lên nhiều quá, suýt nữa cô nhận không ra."

"Trước đây cháu hay bị nhầm là con trai lắm."

Khi Safu mỉm cười có hai lúm đồng tiền. Vẫn là nụ cười như ngày trước.

Cô bé giống Shion, khi kiểm tra sức khỏe, được nhận định có chỉ số IQ ở mức cao nhất. Chúng được chọn vào cùng một lớp, học cùng một phòng học cho đến tận năm mười hai tuổi. Nghe nói cha mẹ Safu đã qua đời từ lâu, cô bé sống cùng bà. Kể từ khi hai mẹ con Karan bị đuổi khỏi Kronos, chỉ có Safu vẫn chơi với Shion như trước đây, cũng từng đến tiệm bánh một lần, khi đó khuôn mặt cô bé vẫn còn ngây thơ vô lo.

Hiện giờ, trên cổ Safu quấn một cái khăn màu hồng nhạt, làn da sáng bóng, nét mặt nhu mì, toát lên vẻ đẹp của cô gái đã trưởng thành.

"Chẳng phải cháu được chọn làm du học sinh giao lưu, đã đến thành phố khác rồi sao? Cô có nghe Shion nói..."

"Cháu về rồi ạ, vì bà cháu mới mất. Cháu vừa đến nơi không bao lâu thì nhận được tin, bèn vội vã quay về."

"Bà cháu..."

Vậy là, đứa trẻ này đã mất đi người thân cuối cùng.

"Safu à, cô không biết nên an ủi cháu thế nào, cháu đừng quá đau buồn."

Đứa trẻ này đã nếm trải mùi vị của tuyệt vọng. Một mình ở trong bóng tối vô tận, cô đơn đến nhường nào. Con bé vẫn còn nhỏ.

"Safu, cô giúp được gì cho cháu không?"

"Dạ có."

Safu đứng trước mặt Karan, nhìn thẳng vào mắt bà. Cô không tỏ ra bi thương hay ai oán, trong ánh mắt mạnh mẽ kiên định ẩn hiện sức sống riêng có của tuổi trẻ.

"Cháu có một việc muốn nhờ cô."

"Chuyện gì?"

"Xin cô hãy cho cháu biết, Shion đang ở đâu."

Karan hít một hơi, nhìn vào mắt Safu.

"Cô à, cháu xin cô, hãy nói cho cháu biết. Cậu ấy còn sống phải không? Cậu ấy không bị bắt vào Trại Cải tạo. Cậu ấy vẫn còn sống. Cậu ấy đang ở đâu?"

Những câu hỏi dồn dập. Karan nắm chặt hơn mẫu giấy trong lòng bàn tay.

"Safu, cháu đã biết chuyện của Shion à?"

"Cháu chỉ biết những chuyện mà Cục Trị an thông báo, cũng xem như là không biết gì. Những điều họ nói đều là giả dối."

"Safu..."

"Họ bảo Shion căm giận chính quyền nên nhân cách thay đổi, lên kế hoạch giết người, rõ ràng là lời nói dối hoang đường nhằm nhí. Nhân cách của cậu ấy không hề có vấn đề, cũng không hề oán giận bất cứ ai."

Karan nắm lấy tay cô bé, kéo vào nhà kho.

"Nơi này hình như không có máy giám sát, cũng không có thiết bị nghe lén, nhưng cô không biết là có an toàn hay không..."

Đôi mắt Safu bừng sáng.

"Bị giám sát, cũng có nghĩa là Shion chưa bị bắt, đúng không cô? Cậu ấy đã trốn đến nơi nào đó rồi, đúng không? Cậu ấy bình yên bỏ trốn, hiện tại vẫn còn sống. Cô ơi, cô biết chuyện này đúng không?"

"Tại sao cháu lại nghĩ như vậy?"

"Vì cô rất bình tĩnh. Khi vừa thấy cô cháu đã biết. Tuy cô hơi gầy, nhưng không tuyệt vọng, cũng không giống một người mẹ đã mất con."

"Cháu quan sát thật tỉ mỉ, cháu có thể đi làm thám tử được rồi."

"Cô ơi, Shion còn sống phải không? Cậu ấy bây giờ có ổn không?"

Cả Karan và cô gái trẻ nhìn nhau đăm đăm, không nói lời nào.

Liệu có phải Safu nhận lệnh của Cục Trị an, đến đây dò hỏi nơi ẩn trốn của Shion không? Karan nghĩ thầm. Câu là lời là không. Nếu chính quyền thành phố có ý định như vậy, căn bản không cần phải gọi Safu đến, chỉ cần dùng thuốc cường chế nói sự thật, thì có thể dễ dàng moi được thông tin từ Karan.

Chính quyền thành phố thật sự muốn bắt Shion về ư?

Karan chợt nghĩ như vậy. Vì tinh thần mệt mỏi, trong đầu là một mớ hỗn độn, nên trước đây bà không hề nghĩ đến điểm này. Một thiếu niên thì có thể trốn đến đâu? Nếu Cục Trị an dùng mọi phương pháp để truy tìm, muốn bắt giữ Shion không phải việc quá khó khăn. Cứ cho là Shion vứt thẻ ID đi, vẫn có thể dùng hệ thống định vị vệ tinh dò ra vị trí của thằng bé, chỉ cần Shion không trốn dưới lòng đất vĩnh viễn thì chẳng thể nào qua mặt được hệ thống hiện đại này.

"Cô ơi."

Safu nắm chặt cổ tay của Karan.

"Shion ở bên ngoài No.6 phải không?"

"Ừ."

"Quả nhiên, cháu đoán không sai mà. Nếu ở trong thành phố, khắp nơi đều có camera giám sát, cậu ấy sẽ không thể trốn được."

"Safu, hiện tại độ phân giải hình ảnh của thiết bị định vị vệ tinh là bao nhiêu?"

"Mới nhất thì là dưới 50 centimet. Nghe nói có thể thao tác bên dưới lòng đất, còn có thể phóng to, nói cách khác, có thể nhìn thấy rất rõ hình ảnh người muốn bắt giữ."

Cô gái thông minh đã hiểu được ý Karan, dừng một chút, tiếp tục nói.

"Chỉ cần nhập số liệu của Shion là cỗ thể tự động dò tìm, cậu ấy ở trên mặt đất, thì nhất định có thể tìm được."

Hay là diện mạo không giống như trước? Có khả năng như vậy không?

"Cô à, cháu cảm thấy chỉ cần Shion ở bên ngoài thành phố, thì rất an toàn."

"An toàn?"

Karan lặp lại, vì bà không hiểu ý của Safu.

"Cháu cũng không biết nói thế nào, chỉ là giác quan thứ sáu mách bảo cháu như vậy. Trước đây chúng cháu chưa từng học cách dùng từ ngữ để biểu đạt cảm giác và cảm xúc, nhưng sau khi ra khỏi thành phố, cháu cảm thấy một số việc..."

Safu ngập ngừng, như muốn tìm một từ thích hợp để biểu đạt cảm xúc phi lý trí trong lòng mình.

"Cháu cảm thấy, thành phố dường như cố ý tách biệt, chỉ muốn tự giải quyết mọi chuyện, không hề có hứng thú cũng chẳng quan tâm những việc xảy ra bên ngoài."

"Thành phố này vốn là như vậy."

"Dạ đúng, cháu thấy như thế. Nên cháu cho rằng chỉ cần Shion ở bên ngoài thành phố, thì dù cậu ấy có bị tình nghi tội tà đình gì, chính quyền và Cục Trị an cũng sẽ không để ý đến nữa. Nhưng, nếu cậu ấy quay lại, nhất định bị bắt ngay lập tức."

"Có nghĩa là, Shion không thể quay về đây nữa?"

"Nếu thành phố này không thay đổi, thì không thể. Đây là những gì cháu cảm nhận được."

"Safu, những lời cháu nói thật tàn nhẫn."

Safu lắc đầu, lại nắm lấy tay Karan.

"Cô ơi, bây giờ Shion đang ở đâu?"

"West Block, cô chỉ biết vậy."

"West Block? Ra thế."

Safu ngẩng đầu hít một hơi, ánh mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không. Tiếp đó, cô khom người thật thấp chào Karan.

"Cháu cảm ơn cô. Rất mừng khi được gặp lại cô."

Lần này, Karan nắm tay cô bé.

"Chờ một chút, cháu hỏi Shion ở đâu để làm gì?"

"Cháu muốn đi tìm cậu ấy."

Karan không nói nên lời, chỉ nắm tay Safu thật chặt. Thiếu nữ mười sáu tuổi dáng người mảnh khảnh lặng lẽ đứng đó.

"Safu, cháu nói gì vậy? Cháu có biết West Block là nơi thế nào không?"

"Cháu không biết, cháu nghe nói đó là một nơi rất kinh khủng. Dù như thế, cháu vẫn muốn đến."

"Nhưng, chẳng phải cháu vừa nói, ra khỏi thành phố thì được, còn muốn quay lại thì..."

"Cháu không quan tâm, cho dù không thể quay trở về, cháu cũng không hối hận. Nếu Shion đang ở West Block, cháu cũng đến West Block."

"Safu."

"Cháu muốn gặp cậu ấy, rất muốn gặp cậu ấy."

Mắt Safu rưng rưng, cô cắn chặt môi dưới.

Thật là một đứa trẻ kiên cường, vào độ tuổi này mà đã biết kìm nén nước mắt.

Karan vươn tay, ôm cô bé vào lòng.

"Cảm ơn cháu, Safu."

"Cô Karan."

"Cô luôn cho rằng chỉ có một mình mình chịu đựng, chờ đợi, thật may vẫn còn có cháu. Thì ra vẫn còn một người nhưng nhớ Shion. Cảm ơn cháu."

"Cháu... yêu cậu ấy. Thật lòng, lúc nào cháu cũng yêu cậu ấy."

"Cô biết."

"Cháu không muốn mất cậu ấy, cháu muốn ở bên cạnh cậu ấy."

"Cô biết."

Karan vỗ nhẹ lưng Safu.

Rất lâu trước đây, bà cũng đã nói những lời tương tự.

Bà gặp một người đàn ông bà vô cùng yêu, bà không muốn đánh mất, chỉ khát khao luôn được ở cạnh người đó. Nhưng, hai người đã chia tay.

Người ấy để lại cho bà một đứa trẻ vừa mới chào đời, bà đặt tên cho nó là Shion. Đó chính là món quà đầu tiên, và cũng là món quà cuối cùng mà người ấy tặng bà.

"Phụ nữ cho dù mất đi đàn ông, cũng vẫn có thể sống tiếp được."

Karan nhẹ nhàng nói.

Nghe không rõ, Safu ngẩng mặt lên, ngơ ngác nhìn Karan. Lúc này, giọt nước mắt đã lăn dài trên má cô.

"Safu, cháu có thể tin tưởng Shion không?"

"Cô nói vậy là sao?"

"Tin rằng thằng bé nhất định sẽ quay về, cô biết như vậy, nó không yếu ớt như vẻ bề ngoài đâu."

"Cháu biết."

"Cho nên, cháu hãy bình tĩnh lại, chờ thêm một thời gian nữa rồi quyết định, cô nghĩ chúng ta tốt nhất không nên tự tiện hành động."

Safu thở dài.

"Cô ơi, cháu có thể hỏi thêm một việc không?"

"Được chứ."

"Cậu ấy ở cùng ai?"

Một câu hỏi ngoài dự liệu. Người ở bên cạnh Shion ư? Người chưa từng xuất hiện đó rốt cuộc là ai?

"Chắc là Nezumi."

"Nezumi?"

"Ừ, Nezumi. Cô chỉ biết có vậy."

"Là một, người quan trọng đối với Shion, phải không?"

"Cô không rõ, có lẽ quan trọng như hai chúng ta vậy."

Safu mỉm cười, nói rằng đã đến lúc ra về.

"Chờ đã, Safu, cháu phải hứa với cô, đừng hành động nông nổi, đợi Shion quay về, được không?"

Cô gái trẻ vẫn mỉm cười, song ánh mắt lại ánh lên sự mạnh mẽ kiên cường.

"Cháu không giỏi chờ đợi đâu."

"Safu."

"Trước giờ cháu là vậy đấy, cháu không thể ngồi yên, ngốc nghếch chờ đợi. Sáng nay, cháu đã hủy bỏ việc du học, cháu đã là người tự do. Cho nên, cháu muốn đi, cháu muốn tìm Shion, mặc kệ là dùng cách nào, cháu cũng phải đi."

Karan lắc đầu. Bà biết rằng mình có nói gì cũng vô ích. Nhưng bà vẫn muốn ngăn cản, bà không thể để cô bé này như con thiêu thân lao vào lửa, tự mình rúc đầu vào rọ.

"Safu, tuy cô là mẹ Shion, nhưng cô cũng không hiểu rõ thằng bé ấy, có lẽ phần cô không hiểu được rất nhiều. Nhưng, cô tin nó nhất định không muốn cháu dẫn thân vào nơi nguy hiểm để tìm nó. Nếu cháu gặp phải bất trắc gì, nó nhất định sẽ đau khổ cả đời. Điểm này cô hiểu rất rõ. Nên..."

Safu ngẩng cao đầu, nói một cách kiên quyết.

"Cảm nghĩ của Shion không liên quan gì đến cháu."

"Hả?"

"Cháu biết mình nói vậy là rất ngang ngược. Nhưng cháu không tài nào ngồi yên đợi Shion trong hoàn cảnh này. Cháu rất muốn gặp cậu ấy, nên cháu phải đi tìm cậu ấy. Chỉ đơn giản vậy thôi. Cháu chưa làm mẹ nên chẳng thể kiên cường như cô, chỉ dựa vào niềm tin mà đợi con trở về. Cháu không muốn mình phải hối hận. Nếu cậu ấy đi mãi không về, cháu cũng sẽ đau khổ cả đời. Cháu không muốn... mất đi cậu ấy."

"Nhưng, Safu..."

Karan lại tự nhủ.

Nhưng, Safu à, mất đi đàn ông, chúng ta vẫn có thể tiếp tục sống. Tuy một phần cơ thể đau khổ héo rũ nhưng người phụ nữ có thể ôm vết thương đau đớn ấy tồn tại. Cứ như thế rồi một ngày nào đó sẽ có thể mỉm cười. Cho nên cô xin cháu, đừng vì đàn ông mà cược cả tính mạng của mình, phải sống vì bản thân.

Karan không biết nên trả lời thế nào trước ánh mắt quyết tâm kiên định này. Nên thuyết phục cô bé ra sao? Karan đang cố gắng lựa lời để nói, Safu đã xoay người bước ra ngoài.

"Rất vui được gặp lại cô, tạm biệt."

Không được, Safu, đừng nói lời tạm biệt với cô.

"Lần sau cháu hãy đến vào buổi sáng nhé."

Karan vẫn cố níu kéo bóng áo xám ấy.

"Buổi sáng ấy ạ?"

"Ừ, cả buổi sáng cô nướng bánh. Sáng sớm chủ yếu nướng bánh vòng và bánh mì nướng, buổi trưa cô sẽ nướng một ít bánh ngọt và bánh kem, còn nướng ba loại khác nhau. Cháu hãy đến ăn nhé, cô có hồng trà ngon lắm."

Hai người chột im lặng trong chốc lát.

"Đúng rồi, Safu, cháu có thể đến phụ giúp cô không? Cô có thể dạy cháu cách nướng bánh. Cô chỉ có một mình, nếu cháu đến giúp một tay thì tốt quá."

Karan biết những lời mình nói thật ngây ngô.

Nhưng, bà còn có thể nói gì? Phải nói thế nào thì cô bé này mới thôi không trao gửi trái tim mình cho Shion nữa? Phải làm sao mới bảo vệ được cô bé tránh xa hiểm nguy?

"Cháu cảm ơn cô. Cháu thích ăn bánh muffin lắm, mong một ngày nào đó sẽ được ăn muffin do cô nướng."

Cô gái trẻ vẫy tay, bước đi trong đêm tối. Karan lặng người nhìn theo bóng Safu. Bà thở dài, tay chân trở nên nặng trĩu.

Tình yêu của thiếu nữ tại sao lại mãnh liệt và vội vã như vậy? Ngay cả tin tưởng đối phương, ở yên một chỗ chờ đợi cũng làm không được. Cháy bỏng, khát khao, đồng thời cũng sẽ mang đến khổ đau.

Chính bản thân mình hình như đã sớm quên tâm trạng ấy.

Karan lại thở dài lần nữa.

Bà đứng dậy đóng cửa, chuẩn bị tắt đèn, thì phát hiện chiếc khăn choàng màu hồng nhạt Safu để quên. Chiếc khăn để quên, như đang nói lên sự bối rối của chủ nhân.

Phải rồi, con bé vẫn đang do dự. Chỉ cần chưa quá quyết tâm, chắc sẽ ngăn cản được. Có thể vẫn còn kịp...

Karan nắm chặt chiếc khăn choàng, mở toang cửa.

Còn chưa ra khỏi con hẻm nhỏ, Safu đã phát hiện mình để quên khăn choàng. Đó là khăn choàng bà đan tặng cô.

Hiện nay mọi người bắt đầu cảm thấy sợi len mang đến cảm giác thật êm ái, nên khăn choàng và áo len đan tay mới thịnh hành. Nhưng khi Safu còn nhỏ chẳng ai choàng khăn len cả. Chỉ cần mặc một bộ đồ lót được dệt bằng sợi đặc biệt thì cơ thể đã luôn được giữ ấm. Đừng nói là khăn choàng, đến cả áo khoác ngoài và găng tay cũng không cần đến.

Đan len là thú vui của bà Safu. Hai bà cháu đã cùng nhau đan rất nhiều khăn choàng và áo len. Cô hay bị các bạn học chê cười vì chuyện đó. Tuy mọi người đều học cùng một chương trình đào tạo cấp cao, nhưng chỉ cần tìm ra điểm khác biệt, họ sẽ khinh thường người khác.

Khăn choàng và áo len đan tay chính là đối tượng tuyệt vời để cười nhạo.

"Chà, đây có phải là di sản được để lại từ thế kỉ trước không?"

"Tôi chỉ thấy trong viện bảo tàng thôi."

Không ai hiểu được nên nghĩ cho người khác, không hiểu lòng người, cũng chẳng hiểu con người đều có lòng tự trọng. Trường học chưa từng dạy những điều như vậy. Mọi người đều cho rằng mình là người được chọn thì làm điều gì cũng đúng đắn. Xã hội có phân chia giai cấp, bao gồm người được chọn và không được chọn. Ngoài việc tiếp thu lượng kiến thức khổng lồ, hưởng thụ những thiết bị học tập tiên tiến hoàn thiện nhất, bọn họ chỉ học được như thế.

Nhưng, Shion lại rất đặc biệt. Cậu ấy biết tôn trọng người khác như tôn trọng chính mình, cậu ấy đặt bản thân ở vị trí ngang hàng với mọi người, là một sự tồn tại hiếm thấy, ít nhất là Safu nghĩ như vậy.

Người này không giống với mọi người.

Quên mất là khi nào, Shion đã từng khen chiếc áo len màu đen, trên ngực và cổ tay áo có đường viền màu hồng phấn mà Safu mặc.

"Rất hợp với cậu."

Khi đó, Safu đang nhìn vào màn hình hiển thị LED đặt trên bàn, xác nhận bài học trong ngày, bỗng có người nói với cô như vậy, khiến cô cảm thấy bối rối.

"Chiếc áo len này rất hợp với cậu, chỉ nhìn thôi mình cũng cảm thấy ấm áp."

"Cảm... cảm ơn."

"Không có chi, nhưng trước đây mình không biết đấy."

"Cái gì cơ?"

"Mình không biết thì ra màu đen và màu hồng phấn lại hợp đến vậy."

Cũng chẳng thể coi là trò chuyện thân thiết, cậu chỉ nói với cô mấy câu ngắn ngủi. Nhưng, từ lúc đó trở đi, trong lòng Safu đã tồn tại một thiếu niên với nét mặt hiền hòa.

Một người thật đặc biệt...

Một người thật đặc biệt, khác với những người khác. Cho nên một ngày nào đó, người này sẽ chọn một con đường hoàn toàn khác biệt. Cậu ấy sẽ không do dự vứt bỏ tất cả những thứ mà chính quyền đã dạy là quan

trọng, cậu ấy nhất định sẽ bỏ lại tất cả những gì mình đang có và dứt áo ra đi.

Safu có linh cảm như vậy.

Sau khi Shion được chọn vào chương trình đào tạo chất lượng cao không bao lâu thì bị tước hết mọi đặc quyền đặc lợi, phải chuyển đến sống tại Lost Town. Lúc ấy, Safu chẳng hề kinh ngạc. Chỉ là linh cảm đã thành sự thật, nên cô không thấy ngạc nhiên. Nhưng, cô rất muốn biết tại sao thỉnh thoảng ánh mắt Shion lại khác lạ như vậy, và cả ý nghĩa của nó nữa.

Rốt cuộc cậu đang nhìn gì? Đang tìm kiếm ai?

Xin cậu đừng nhìn xa vời thế; hãy nhìn mình, người đang ở trước mặt cậu đây.

Chỉ là hai câu ngắn ngủi, nhưng cô nói không thành lời, không cách nào truyền đạt được tấm lòng mình. Những công cụ liên lạc càng lúc càng hiện đại, điện thoại dạng thẻ, máy tính siêu nhỏ đeo trên người, báo điện tử, nhưng đều vô dụng, chẳng thể thổ lộ nỗi lòng đến người mình thích thật khiến người ta khó chịu.

Không biết nên mở lời ra sao, trong khi Shion trước mặt thì không cảm nhận được gì, khiến cô rất sốt ruột. Cuối cùng, trước khi đi du học, Safu đã thổ lộ với Shion. Cô chọn một cách diễn đạt trắng trợn thẳng thừng đến nỗi tự mình cũng thấy xấu hổ.

Tớ muốn cậu, lúc nào cũng muốn cậu.

Diễn đạt một cách rõ ràng, trực tiếp, đó là nỗ lực lớn nhất của cô.

Nhưng, vừa thổ lộ liền bị từ chối.

Mình chỉ luôn xem cậu là bạn.

Câu trả lời thật nực cười. Safu thấy buồn cười đến muốn cười lớn, nhưng lòng lại đau nhói.

Chậm hiểu, gốc gác, cậu bao nhiêu tuổi rồi hả, trưởng thành một chút đi.

Safu thầm mắng. Có điều, nói ra hết những lời từ đáy lòng, như vậy là đủ, cô đã có thể tạm thở phào nhẹ nhõm. Hai năm sau, khi du học quay về hăng bắt đầu. Chờ Shion trưởng thành thêm hai tuổi, khi đó lại mặt đối mặt tỏ bày lần nữa. Tình cảm của bản thân không thay đổi, lúc nào cũng hướng về một người duy nhất. Nhưng, Shion gần như chẳng chú ý đến Safu. Có gì đó chiếm lĩnh trái tim cậu, khiến cậu quên hẳn cô. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một Shion luôn bình tĩnh, trầm ổn trở nên hoảng loạn.

Trong lòng Shion đã gợn sóng, không còn tĩnh lặng nữa.

Ở trạm xe, giữa dòng người hỗn loạn, cô thử dõi theo ánh mắt của Shion, nhưng cũng không trông thấy gì. Lúc đó, người mà cô chẳng kịp trông thấy ấy, chính là người Shion tìm kiếm ư? Hẳn người này đang ở cạnh Shion. Tuy không có căn cứ, nhưng Safu tin chắc như vậy. Suy nghĩ người kia là ai cũng chẳng được gì, vì đó là một nhân vật cô chưa từng biết tới.

Chắc là Nezumi.

Cô Karan nói vậy.

Nezumi?

Đúng rồi, lúc đó có chuột. Khi bọn họ chia tay ở trạm xe, có một con chuột nhất nhảy lên vai Shion.

"Nezumi."

Safu thử gọi, trong đầu xuất hiện hình ảnh con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Một cơn gió thổi qua, cô thấy cổ lạnh lạnh. Quay lại lấy khăn choàng thôi.

Khi Safu vừa định quay lưng, một bóng đen chợt xuất hiện.

"Có phải là cô Safu không?"

Kẻ đó gọi tên cô.

Đột nhiên cô thấy ớn lạnh. Đồng phục này, là nhân viên an ninh của Cục Trị an.

Nhân viên Cục Trị an, tại sao...

"Có phải là cô Safu không?"

Một người đàn ông khác cũng hỏi cô điều vô cùng đơn giản ấy.

"Đúng vậy."

"Có thể xem thẻ ID của cô không?"

Sau khi xác nhận thẻ ID của Safu, hai nhân viên Cục Trị an nhìn nhau gật đầu.

Họ nói chuyện rất lịch sự nhưng vô cùng lạnh lùng, như robot trong hình dạng con người. Safu chợt thấy rét run.

"Cô Safu, phiền cô theo chúng tôi đến Cục Trị an."

"Sao?"

Safu vừa thốt ra âm thanh yếu ớt ấy, hai người đàn ông đã giữ chặt lấy tay cô.

"Mời cô lên xe."

"Không, buông tôi ra!"

Safu phản kháng, nhưng tay cô vẫn bị hai người đàn ông siết chặt.

"Buông tôi ra! Tại sao lại bắt tôi? Lý do là gì?"

"Đi rồi biết."

Lời lẽ của họ bắt đầu trở nên thô lỗ, như thể đã rắp tâm bắt Safu từ trước. Safu thả lỏng toàn thân.

"Tôi biết rồi, đừng thô bạo như vậy."

Cô tiến lên một bước.

"Ồi!"

Cô giả vờ vấp, ngã nhào về phía trước. Hai người nọ liền lơì tay. Ngay lúc ấy, Safu xô người đàn ông bên phải.

Bởi bất ngờ nên hẳn ta loạng choạng. Safu vung túi xách, ném về phía người còn lại, sau đó thừa cơ bỏ chạy.

Nhất định phải chạy, nếu như bị bắt, thì sẽ không được gặp lại Shion.

Safu rất rõ, bị Cục Trị an bắt đi đồng nghĩa với việc không được gặp lại cậu nữa.

Một bóng người đi ra từ con hẻm nhỏ, tuy còn rất xa, nhìn không rõ, nhưng cô vẫn thấy trong tay người đó cầm một chiếc khăn len.

Đó là chiếc khăn choàng màu hồng nhạt của Safu.

"Cô ơi."

Safu dừng lại.

Không được, cô ấy không thể qua đây được.

Ngay khi cô định xoay người, vai đã bị tóm, hai tay bị kéo ngoặt ra sau.

Đau quá. Đúng lúc cô sắp hét lên vì đau, thì bị bịt miệng.

Hai người đàn ông không nói thêm câu nào, im lặng bắt lấy Safu. Nỗi sợ lan ra toàn thân cô. Đáng sợ quá. Buông tôi ra! Cứu với! Cô giãy giụa muốn bỏ trốn, cô nghe thấy có tiếng xé áo khoác, cúc áo rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất.

Cứu với, đừng bắt tôi, cứu với!

Đột nhiên, cổ bị đánh một cú, toàn thân Safu tê dại, lịm đi.

"Không... Cứu tôi với."

Ý thức Safu dần trở nên mơ hồ. Cảnh đêm cũng mờ lung.

Shion.

Trước khi kịp thốt lên cái tên này, Safu chìm vào bóng tối.

Karan nhìn thấy bóng người đang giăng co, cũng nghe được tiếng kêu cứu yếu ớt. Bà lập tức nhận ra đó là tiếng của Safu. Thoạt tiên, Karan cảm thấy sợ hãi, rồi tức tốc lao ra, nhưng đôi chân bà lại không nghe lời, bà vấp ngã, đầu gối đập mạnh xuống mặt đường.

Khi bà đứng lên, hai người đàn ông đó đã đưa Safu không sức chống cự vào xe. Cảnh tượng như một vở kịch bóng trên con đường thừa thớt người qua lại. Nhưng, dưới ánh đèn đường, mọi chuyện đang diễn ra lại vô cùng chân thật. Hai người đàn ông cũng chẳng phải là diễn viên kịch, mà là những con rối theo mệnh lệnh, âm thầm chấp hành nhiệm vụ.

(Sân khấu chỉ có một tấm vải trắng căng ra như phông để chiếu phim, có đèn chiếu sáng để lấy bóng các nhân vật, các nghệ sĩ hai tay cầm que điều khiển con rối diễn tả nội dung câu chuyện)

Cục Trị an.

Karan thấy khó thở, cứ thế ngồi phệt xuống đường bất động. Bà cũng không bước đi nổi, không phải vì đau mà do sợ hãi

Một người đàn ông liếc mắt, chùng như nhìn thấy bà. Karan rụt người lại. Nơi bà ngồi không có đèn đường thấp sáng, trong đêm có lẽ rất khó nhìn thấy được, nhưng chỉ cần hấn ta đeo kính nhìn ban đêm, vậy thì trời sáng hay trời tối cũng như nhau, trong bóng tối có thể nhìn rõ như ban ngày, nhất định sẽ thấy bà rõ mồn một.

Thật đáng sợ.

Nhưng, người đàn ông nọ nhanh chóng lên xe bỏ đi. Chiếc xe du lịch màu đen sẫm âm thầm nổ máy, chỉ vài giây đã biến khỏi tầm mắt của Karan. Bà đứng dậy, ôm lấy chiếc khăn choàng.

"Safu."

Karan nhỏ giọng gọi, không khỏi hoảng sợ, tay run lấy bầy. Bà tập tễnh đi về nhà, đóng cửa sổ, hương bánh mì thoang thoang, khiến bà bình tĩnh lại.

Safu bị Cục Trị an bắt rồi, như một vụ bắt cóc.

Tại sao? Tại sao lại bắt con bé? Vì Shion sao? Nếu như vậy, tại sao không bắt mình, mà lại bắt con bé? Tại sao chứ? Không hiểu, thật không thể hiểu nổi.

Chít chít.

Con chuột nhắt bò ra từ tủ kính trưng bày, dùng chân trước nhặt vụn bánh phô mai.

"Nezumi."

Nezumi sẽ giúp con bé? Cứu con bé? Sẽ nắm lấy cánh tay đang cầu cứu của con bé chứ?

Karan chìa tay ra trước mặt con vật nhỏ có đôi mắt màu nho.

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ngày thứ nhất và thứ hai, mỗi người chúng ta đều hướng về tổ quốc. Sang ngày thứ ba, thứ tư, chúng ta chỉ nhớ châu lục. Đến ngày thứ năm, còn mỗi địa cầu trong kí ức.

- Sultan bin Salman Al Saud

Sau khi Shion đọc xong quyển truyện cổ tích, Karan thỏa mãn thở một hơi dài.

"Thú vị thật."

Rico hừ mũi một cái, sờ vào dải băng quấn quanh cổ, phàn nàn.

"Câu chuyện về con thỏ không hay gì hết."

"Vậy Rico muốn nghe chuyện như thế nào?"

"Để em nghĩ đã. Em muốn nghe một câu chuyện về bánh mì, về bát canh nóng và cả khoai lang chiên."

Karan gật đầu nhìn Shion.

"Lúc nào em ấy cũng đói bụng, Rico nhanh đói lắm."

"Chờ một lát, anh đi xem có canh không."

Hình như còn canh thì phải? Có đủ cho Rico đang đói bụng một bát không nhỉ?

Karan vội đứng dậy.

"Không cần đâu anh, bọn em về nhà đây."

Cô bé đứng dậy kéo tay cậu em trai đi về phía cửa. Đột nhiên, cô bé quay đầu lại, nhỏ giọng nói.

"Cảm ơn anh đã đọc sách cho chúng em nghe."

"Không có chi."

"Ngày mai chúng em lại đến được không?"

"Được chứ."

"Thật tốt quá."

Karan nhón miệng cười, kéo Rico ra ngoài. Bên chõng sách, Nezumi đang vờn vai.

"Cậu vẫn gốc như cũ."

"Gốc? Tôi ư?"

"Gốc đến mức ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra, không biết là có từ nào chỉ những người như cậu không?"

Nezumi đứng dậy, lấy tấm vải choàng siêu sợi quấn quanh cổ.

"Cậu định giúp lũ trẻ bằng cách lấy canh thừa cho chúng ăn à?"

"Vậy là gốc sao?"

"Chúng nó đến đây là để nghe cậu đọc sách, chứ không phải xin bố thí thức ăn. Nếu cậu tự tin từ nay về sau dứt khoát không để Rico phải đói nữa thì đi một nhẽ, nhưng nếu cậu chỉ có thể cho nó ăn khi còn canh thừa, thì

cậu định làm sao khi nó đói mà cậu hết canh? Đã không đủ khả năng, chỉ đắp điểm được chẳng hay chớ thì tốt nhất dừng ngay từ đầu. Đến Karan còn hiểu điều đó. Con bé vừa thông minh vừa tự trọng. Cậu xem, không phải nó đã từ chối đấy ư?"

Shion ngồi bần thần trên ghế. Lời Nezumi luôn khiến cậu đau đớn như lột da. Từng lớp, từng lớp, lột bỏ sự ngu xuẩn, ngạo mạn và vô tâm của cậu. Sau khi lớp vỏ giả tạo bị bóc đi, phơi ra bên dưới chính là cái tôi phù phiếm và kiêu ngạo. Nezumi đến trước mặt Shion, vừa đeo bao tay, vừa nói.

"Điều ngu ngốc thứ hai, cậu có muốn nghe không?"

"Ừ, cậu nói đi."

"Cậu đồng ý cho chúng ngày mai lại đến."

"Chuyện này cũng là sai sao?"

"Việc ngày mai, không ai có thể đảm bảo được."

Shion hít thật sâu.

"Ý cậu là chưa chắc ngày mai tôi còn có thể đọc sách cho chúng nghe, phải không?"

"Đúng vậy. Cậu hiểu vấn đề nhanh hơn rồi đấy. Cậu là tội phạm bị truy nã, ngày hôm qua còn la cà ở bên ngoài, bị hệ thống định vị vệ tinh tóm được cũng chẳng có gì lạ. Có khi Cục Trị an đã chuẩn bị lực lượng, bây giờ đang đến đây rồi cũng nên. Nếu vậy, đừng nói mai cậu muốn đọc sách cho chúng nghe, nếu may thì chỉ bị nhốt vào phòng biệt giam, nếu xui xẻo thì chẳng kịp mở miệng đã chết rồi."

Shion nhìn Nezumi đã đeo xong bao tay. Dù miệng đang nói những lời cay nghiệt, động tác của Nezumi vẫn rất tao nhã. Nếu có thể bắt chước, cậu

cũng muốn làm thử.

"Cậu lại ngờ ngẩn tới tận đâu vậy hả?"

"A... Xin lỗi."

"Con người cậu chẳng có chút xíu cảnh giác nào cả, đến con hươu mới sinh còn mạnh mẽ hơn cậu."

"Nezumi."

"Được rồi, tôi phải đi làm đây."

"Cục Trị an quả thật muốn bắt tôi sao?"

Nezumi khựng lại.

"Nơi này rất gần với No.6, nếu muốn thì có thể bắt tôi dễ dàng. Không chỉ tôi, cậu chẳng phải cũng là VC đang lẩn trốn sao? Cậu còn ra ngoài suốt ngày nữa. Hệ thống định vị vệ tinh của No.6 lẽ ra có thể giám sát địa điểm trên quỹ đạo tinh rất rõ ràng."

"Ra thế. Rồi sao?"

"Nên tôi đang nghĩ, vì sao Cục Trị an lại không thật sự muốn bắt chúng ta? Chí ít là bọn họ chưa ra sức lùng sục bao giờ."

Nezumi nhún vai.

"Shion, theo cả hai nghĩa tốt và xấu thì thành phố nơi cậu sống không hứng thú với thế giới bên ngoài, chỉ quan tâm phần được lớp tường hợp kim đặc biệt bảo vệ mà thôi. West Block là một bãi rác, là nơi vứt những thứ dơ bẩn và ung nhọt. Nếu cậu là ung nhọt, có lẽ bọn họ cho rằng West Block là nơi thích hợp với cậu. Một cái nhọt loại bỏ từ cơ thể mình, đã vứt vào thùng rác rồi thì sẽ chẳng cất công chạy tới tìm lại làm gì."

"Ý của cậu là, chỉ cần tôi ở lại đây thì sẽ an toàn?*"

"Tôi không biết. Có lẽ sự việc không đơn giản như vậy, nhưng ở lại đây thì tính mạng cậu được đảm bảo hơn. Cậu chẳng nói muốn sống ở đây sao? Nếu vậy, có lẽ ước mơ của cậu đã thành hiện thực."

"Chỉ đến mùa xuân thôi."

Từ đây đến mùa xuân vẫn còn thời gian. Một khi mùa xuân đến, loài ong bắt đầu hoạt động, không rõ bên trong thành phố Thánh sẽ xảy ra chuyện gì? Phải chăng sẽ ngập tràn nỗi sợ hãi do loài ong kí sinh mang lại? Trước khi mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở tới, nhất định phải nghĩ cách gì đó. Trước khi mùa đông kết thúc, cậu phải tìm ra cách.

"Hiếm lắm mới xuất hiện ong ăn thịt người, cậu cứ ngồi yên thưởng thức cũng được, nhìn xem rốt cuộc No.6 sẽ biến thành thế nào, nhất định sẽ là một vở kịch hấp dẫn. Vai chính nào sẽ xuất sắc nhất? Đó là một vở bi kịch đầm nước mắt hay một vở hài kịch cười sái quai hàm đây?"

"Mẹ tôi vẫn còn sống ở thành phố đó, tôi không thể khoanh tay bàng quan được."

"Cậu định quay về à?"

"Khi sắp sang xuân, tôi sẽ quay về một lần. Trước lúc đó, tôi muốn thử xem có cách nào làm ra huyết thanh không."

"Dùng máu của cậu hả?"

"Ừ. Đương nhiên, muốn lấy huyết thanh một trăm phần trăm thì sẽ khó khăn, nhưng, ít nhất cũng đáng để thử."

"Dù cậu là thiên tài thì ở cái nơi không có nổi một ống nghiệm hay ống tiêm này cũng làm được gì?"

"Tôi đến tìm Rikiga xin giúp đỡ, biết đâu ông ấy lấy được một ít dụng cụ cơ bản."

"Loại người đó không có tiền thì không giúp cậu đâu! Cho dù cậu là con trai của cô gái mà ông ta đã từng yêu, nếu cậu muốn ông ta giúp không công, ông ta còn lâu mới ngó ngang đến cậu!"

"Thật sao? Nhưng mà huyết thanh nhất định phải có. Ừm, tôi sẽ nghĩ cách thuyết phục ông ấy rằng nếu thành công, có thể kiếm được một món tiền lớn..."

Nezumi vung chân. Shion và cả cái ghế cậu đang ngồi đều ngã nhào xuống đất, chông sách cũng đổ ập, lũ chuột nhắt hoảng hốt bỏ chạy.

"Cậu làm gì vậy?"

Shion vừa định đứng dậy thì Nezumi đã dùng đầu gối chặn lên ngực cậu, tay đè nghiêng vai cậu.

"Shion."

Nezumi cúi đầu nhìn Shion, ngón tay di chuyển từ vai đến yết hầu. Qua lớp găng da, Shion cảm nhận được năm đầu ngón tay đang di chuyển trên người mình. Nezumi từ từ siết tay lại.

"Cậu không phản kháng sao?"

"Ừm, phản kháng cũng vô ích."

"Bỏ cuộc nhanh như vậy, cậu không quý trọng tính mạng mình chút nào sao?"

"Làm gì có chuyện đó?"

"Cậu cho rằng tôi không thể giết cậu đúng không?"

"Ừ."

Nezumi bật cười. Gương mặt với đôi mắt màu xám sẫm, đôi môi mỏng, sống mũi cao ấy nở một nụ cười thật đẹp nhưng cũng thật lạnh lùng.

"Đừng tự đề cao mình như thế."

Trên tay Nezumi xuất hiện một con dao, cứ như làm ảo thuật.

"Bốn năm trước đã từng xảy ra việc này. Tôi đề cậu trên giường."

"Tôi vẫn còn nhớ. Khi đó tôi xông về phía cậu, nhưng cậu không những tránh được dễ dàng mà còn đề nghiêng tôi xuống giường chỉ trong nháy mắt."

Đó là một đêm mưa bão. Shion còn nhớ tiếng gió thét gào cùng thân hình gầy gò nhỏ bé phát sốt trong đêm. Đã bốn năm trôi qua kể từ ngày hôm ấy.

Dù bốn năm đã trôi qua, tôi vẫn không thể và cũng không muốn đẩy cậu ra.

"Khi đó, tôi dùng thìa ăn canh, tôi từng nói nếu trong tay tôi là một con dao, chắc chắn cậu sẽ chết."

"Ừ."

"Bây giờ có muốn thử không?"

Nezumi buông tay, lưỡi dao ẩn vào cầm Shion.

Lạnh quá, hơi đau nữa.

"Tôi sẽ không để cậu chế tạo huyết thanh đâu."

Nezumi nói.

"Tôi không cứu cậu để cậu chế tạo huyết thanh, đừng có lo chuyện bao đồng, cậu ngoan ngoãn trốn ở đây cho tôi, chờ khi thời cơ đến."

"Thời cơ? Là lúc nào?"

"Lúc tôi hủy diệt No.6."

"Hủy diệt No.6..."

"Không sai, tôi sẽ búng cả gốc lẫn rễ của nó lên."

Đột nhiên, áp lực đè lên lồng ngực biến mất. Nezumi rút dao lại, nụ cười lạnh lùng cũng không còn, tháo găng tay sờ lên cảm Shion. Đầu ngón tay dính chút máu đỏ.

"Đây là máu của cậu. Đừng nghĩ đến chuyện dùng máu mình chế tạo huyết thanh, hãy nghĩ cách sử dụng nào đó hiệu quả hơn đi."

"Nezumi..."

Shion nắm lấy tay Nezumi.

"Tại sao cậu lại cảm hận như vậy?"

Nezumi cũng không trả lời.

"Giữa cậu và No.6 rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại cảm hận nó đến vậy?"

Nezumi bỗng nhiên hít sâu, cánh tay cũng thả lỏng hơn.

"Shion, cậu vẫn không hiểu à? Vẫn không biết No.6 là một thành phố như thế nào sao? Nó hút hết chất dinh dưỡng của những vùng xung quanh, chỉ muốn bản thân lớn mạnh, là một..."

"Thành phố kí sinh khiến người ta căm ghét."

"Chính xác. Cậu biết đấy, loài người luôn tích cực loại bỏ các sinh vật kí sinh. Tương tự, tôi muốn thanh tẩy và hủy diệt nơi đó. Nó phải biến mất, những người ở đây mới thoát khỏi cuộc sống trong bãi rác."

"Tôi muốn biết lý do cá nhân của cậu."

"Không có."

"Nói dối! Chính cậu đã nói phải chiến đấu vì bản thân."

Nezumi im lặng nhún vai.

"Cậu... muốn báo thù ư?"

Im lặng. Nezumi không rút cánh tay đang bị Shion níu lấy, mà nhìn thẳng vào mắt cậu.

"Cậu muốn báo thù No.6 sao? Nếu như vậy... đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không cần thiết phải cho cậu biết."

"Tôi muốn biết."

Shion nắm chặt tay Nezumi.

"Tôi muốn biết, Nezumi."

Nezumi đột nhiên bật cười, giọng cười vô cùng sáng khoái.

"Thật là, cứ như một đứa trẻ đang nhõng nhẽo ấy. Vậy thì, Shion à..."

"Ừm."

"Nếu tôi cho cậu biết, cậu có giúp tôi không?"

"Hả?"

"Cậu sẽ giúp tôi đâm thẳng vào tim của thành phố nơi cậu đã lớn lên sao? Cậu sẽ thôi không cứu rồi thành phố đó mà giúp tôi phá hủy nó ư? Tôi không cần huyết thanh gì hết. Nếu thật sự có ong kí sinh, vừa hay có thể khiến No.6 hỗn loạn từ bên trong. Tôi muốn nhìn xem đám người luôn ung dung tự tại trong vùng đất được đảm bảo an toàn tuyệt đối ấy sẽ hoảng loạn, cuống cuồng chạy trốn như thế nào. Đây chính là lý do của tôi. Cậu có thể giúp tôi không, Shion?"

Shion lắc đầu, né tránh đôi mắt màu xám.

"Tôi không làm được."

Nezumi hất tay Shion ra.

"Cậu lúc nào cũng vậy! Giãy nảy lên đòi biết mọi chuyện nhưng lại không chịu hiểu và chấp nhận. Biết rồi thì phải hiểu và đón nhận! Nếu đã biết sự thật, thì không thể quay đầu, không thể trở lại lúc chưa biết gì, vô ưu vô lo hạnh phúc an nhàn được nữa. Tại sao ngay cả chuyện này mà cậu cũng không hiểu? Shion, tôi hỏi cậu một câu nữa."

Nezumi ngồi xổm xuống, chỉ vào cằm Shion.

"Tôi và No.6, cậu chọn bên nào?"

Shion nín thở. Từ lâu, cậu đã linh cảm được rằng một ngày kia mình bắt buộc phải lựa chọn.

Phải chọn bên nào? Hễ chọn một bên, là mất ngay bên còn lại. Cậu không hề muốn quay về No.6. Nếu chỉ lựa chọn đi hay ở, thì cậu chẳng lưu luyến nơi đó chút nào cả. Nhưng liên quan đến con người thì không thể nói đơn giản như vậy. Mẹ cậu, rồi Safu (hiện đã đi học xa), và những cư dân Lost Town, tất cả đều ở bên trong bức tường đó. Nơi có những cảnh vật và kỉ niệm mà cậu lưu luyến.

Nếu Nezumi cắn hận cả con người, cảnh vật và kỉ niệm thuộc về No.6, thì Shion không thể đứng cùng chiến tuyến với nó.

Ngón tay Nezumi rời khỏi cằm Shion.

"Cậu yêu No.6, còn tôi lại cắn hận, cho nên, sẽ có một ngày hai chúng ta biến thành kẻ thù."

Lời thì thầm như đâm xuyên qua lồng ngực Shion.

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Trước đây, Nezumi đã từng nói thế. Bây giờ Shion cũng muốn biết vài sự việc, muốn tìm hiểu quá khứ của Nezumi. Khi cậu nói với Nezumi rằng "Tôi muốn biết mọi chuyện về cậu", Nezumi cũng đáp lại cậu như vậy.

Chúng ta sẽ trở thành kẻ thù. Nhưng Nezumi khi ấy, ánh mắt vẫn đượm ý cười, lời lẽ nói ra nhẹ nhàng như đùa giỡn. Nhưng bây giờ câu tương tự lại vô cùng nặng nề. Lời thì thầm mang theo bóng đen u tối đâm thẳng vào tim Shion. Đó là tiếng lòng của Nezumi.

Đến một ngày, hai chúng ta sẽ biến thành kẻ thù.

Nezumi đứng dậy, nhìn đồng hồ treo tường.

"Chết thật, tôi muộn giờ rồi, quản lý sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem."

Nezumi quay lưng về phía Shion. Sát khí u ám nặng nề trong giọng nói và ánh mắt đều tan biến. Đôi mắt màu xám sẫm sáng lên, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

"Nezumi..."

"Được rồi được rồi, mẹ phải đi làm đây, dê con trông nhà cẩn thận nhé, nếu sói dữ đến, nhất định không được mở cửa đâu đấy."

"Đừng có xem thường tôi như thế."

Nezumi khựng lại, không cười nữa, nhú mày.

"Cậu nói gì?"

"Tôi nói, đừng có xem thường tôi như thế."

"Cậu không vui vì bị gọi là dê con? Vậy lần sau cho cậu làm cô bé quàng khăn đỏ vừa dễ thương vừa ngây thơ, không biết nghi ngờ cũng như cảnh giác, kết quả bị sói ăn thịt, rất phù hợp với cậu đấy."

Tôi sẽ không bị cậu chọc giận đâu. Cậu muốn chế nhạo tôi thế nào thì tùy. Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết vài điều thôi.

"Có những việc cậu không nhìn thấy, nhưng tôi thì có."

"Tôi chẳng hiểu cậu nói gì cả. Ấy dà, đây chẳng phải là lời thoại ruột của cậu đó sao?"

"Cậu cho rằng không phải một thì là hai, không phải yêu thì là hận, không phải kẻ thù thì là bạn, không phải bên trong bức tường thì là bên ngoài, và cậu kiên quyết cho rằng, nhất định phải chọn một trong hai."

"Dĩ nhiên rồi, đâu như cậu cứ lưỡng lự ở ngã ba đường, sớm muộn gì cũng chết mất xác. Đó là hành động của kẻ nhát gan. Không thể cứ trốn chạy mãi được. Phải chọn cho mình một con đường để đi."

"Cậu chưa hề nghĩ đến sẽ có con đường thứ ba sao?"

"Con đường thứ ba?"

"Phải."

"Shion, tôi quả thật không thể hiểu nổi cậu muốn nói gì, con đường thứ ba nào chứ?"

"Không cần phải phá hủy No.6, chỉ cần khiến nó biến mất là được, cậu chưa từng nghĩ đến điều này sao?"

Nezumi gãi mặt, hít thở thật sâu. Tuy cố không thể hiện ra nhưng Shion biết nó đang dao động. Shion tiến lên một bước.

"Chỉ cần phá hủy bức tường bao quanh bên ngoài là được, như vậy nó sẽ biến mất."

"Bức tường phòng ngự của No.6?"

"Phải. Chỉ cần bức tường đó không còn, bản thân No.6 sẽ tự biến mất. Ai cũng có thể tự do ra vào. Một khi bức tường ngăn cách và các trạm gác bị loại bỏ thì sẽ không thể phân định rạch ròi No.6 với nơi khác nữa."

Nezumi ôm bụng cười rũ rượi. Tiếng cười chói tai vang vọng trong căn phòng dưới tầng hầm. Lũ chuột nhắt giật mình, co rúm lại với nhau, trông chúng đã bé nay càng bé hơn.

"Buồn cười lắm à?"

"Chứ sao nữa, buồn cười đến mức tôi chảy cả nước mắt đây này. Cậu không chỉ ngây thơ bần sinh mà còn mắc chứng hoang tưởng nữa. Cái gì mà con đường thứ ba? Chẳng qua chỉ là ước mơ hảo huyền mà thôi!"

"Nezumi, tôi nói thật lòng đấy."

"Cho tôi xin đi."

Khi nói câu này, Nezumi không cười nữa.

"Biển mất dễ dàng như vậy chẳng thú vị gì hết. Thành phố đó nhất định phải duy trì bộ dạng như hiện nay, cứ tiếp tục chưng diện hào nhoáng, ăn uống thỏa thuê cho béo trọc béo tròn đi. Đến khi tôi rạch cái bụng căng tròn của nó ra sẽ tuyệt biết bao. Tôi muốn lôi đồng nội tạng đầy những mỡ ra ngoài, phơi khô dưới nắng. Thật mong chờ quá."

"Cậu muốn cười thế nào cũng được, nhưng tôi cho rằng có thể làm được, tôi muốn tin rằng mình có thể làm được."

"Cậu chỉ đang tìm đường lui, nghĩ cách khiến bản thân mình không bị thương thôi. Lỡ như bức tường biển mất thật, thì thứ xuất hiện chẳng phải thiên đường mà là địa ngục với hỗn loạn, mất mát, đấu tranh và cướp đoạt. Cậu không hề biết những cư dân bên ngoài đã chịu đựng bao lâu, thành phố đó được xây dựng trên bao nhiêu thi thể. Vì cậu không biết, nên mới nói mấy lời hào nhoáng ấy. Shion, điều cậu nói là không tưởng. Đây không phải bảng màu vẽ, cậu không thể đem tất cả màu sắc trộn lẫn với nhau. Rồi sẽ đến lúc một bên tiêu diệt bên còn lại. Chỉ có một con đường, đây chính là định mệnh. Yêu và hận, bạn và thù, bên trong và bên ngoài bức tường, còn cả cậu và tôi, tuyệt đối không thể hòa hợp."

"Không thử làm sao biết? Ít nhất..."

"Ít nhất?"

"Tôi sẽ không trở thành kẻ thù của cậu, tuyệt đối không. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cho dù tôi bị giết, tôi vẫn sẽ đứng về phía cậu."

"Cậu nói thật đê nghe."

"Đó là quyết tâm."

Đó là ý nguyện của tôi, là quyết tâm không thay đổi. Hơn nữa, không thử làm sao biết chứ? Tôi tin rằng vào phút cuối cùng buộc phải chọn lựa, loài người sẽ chọn yên bình, từ chối tranh đấu; chọn khúc hát và sách vở

mà vứt bỏ vũ khí; chọn lấy tình yêu, quên đi thù hận. Tôi tin đó không phải mơ ước hảo huyền. Đó là hi vọng. Tôi vẫn chưa từ bỏ hi vọng. Tôi sẽ tìm thấy con đường mà cậu không thấy, và dẫn đường cho cậu.

Nezumi không nhìn Shion nữa, đá mũi giày vào ghế.

"Ở cùng với cậu lắm lúc khiến tôi thấy cái gắt chết đi được, cậu lúc nào cũng nói toàn lý thuyết suông và mơ mộng hảo huyền, thế mà lại nói rất nghiêm túc."

"Nếu tôi không nghiêm túc thì cậu sẽ không nghe tôi nói."

"Đủ rồi, cậu đừng nói nữa."

Nezumi dựng lại chiếc ghế bị mình đạp đổ, phúi phúi đệm ghế đã phai màu.

"Loại người theo chủ nghĩa lý tưởng chỉ biết nói suông như cậu cứ ngồi đây cả ngày là được rồi. Đừng lo nghĩ về thế giới bên ngoài nữa, ngồi mơ mộng hoang tưởng tiếp đi. Đừng nói thêm bất cứ điều gì làm phiền tôi nữa."

"Nezumi..."

"Tôi không muốn nghe. Mỗi khi nghe cậu nói tôi lại thấy buồn nôn. Đủ rồi, tôi nói thật đấy, sớm biết cậu lắm lời thế này, tôi đã không đưa cậu về đây."

"Tôi không lắm lời, thực chất tôi không thạo giao tiếp với người khác."

"Vậy thì cậu càng nên ngậm miệng lại."

Tôi không thể im lặng, không thể ngồi ở đây, trú trong thế giới của mình, đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài. Tôi muốn trò chuyện với cậu, nghe

cậu nói, tôi nhất định phải cùng cậu lần mò tìm thấy con đường để tiếp tục sinh tồn.

Bịt tai, ngậm miệng, nhắm mắt. Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống ấy nữa. Người khiến tôi nảy sinh suy nghĩ như thế chính là cậu, Nezumi. Cậu muốn tôi không bịt tai nữa, mở miệng ra, chú ý nhìn rõ mọi thứ. Chính cậu đã nói với tôi những điều này. Thế mà bây giờ cậu lại muốn tôi im miệng sao? Cậu nói cậu không muốn nghe nữa?

"Ai mới là kẻ nhát gan chứ!"

Shion buột miệng nói. Vẻ mặt Nezumi lập tức trở nên đáng sợ.

"Cậu vừa nói gì?"

Muốn cãi nhau à? Shion chợt có ý nghĩ đó. Nhưng, cậu cho rằng như vậy cũng không sao. Nezumi rất dễ kiểm soát bản thân. Dù là bốn năm trước hay là hiện tại, kết quả đều như nhau. Cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của Nezumi, nhưng cậu không quan tâm đến thắng thua.

Cậu chỉ muốn đánh với Nezumi một trận. Cho dù bị đè xuống sàn, bị đánh đau, bị siết cổ không thở nổi cũng chẳng sao cả. Chỉ một giây thôi cũng được, cậu muốn đứng ở vị thế bình đẳng, đọ sức với Nezumi.

Thế nhưng, Nezumi lại lảng đi, không nhìn Shion mà đi thẳng ra cửa.

Khi Nezumi sắp chạm vào tay nắm cửa, bên ngoài vọng vào tiếng sột soạt. Có thứ gì đó đang cào cửa. Một lát sau, lại nghe thấy tiếng sủa oang oang. Nezumi và Shion nhìn nhau.

"Là chó."

Nezumi mở cửa. Một con chó lớn với bộ lông màu nâu đang ngồi bên ngoài, ngoác ngoắc đuôi, miệng đang ngậm một túi màu trắng.

"Là chó của Inukashi. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?"

Nezumi lấy chiếc túi từ miệng con chó.

Là một lá thư. Nó xem qua, miệng nở nụ cười.

"Shion, cái này gửi cho cậu, muốn nhờ cậu làm việc."

Shion nhận thư, mở ra xem. Lá thư rất khó đọc. Bản thân tờ giấy viết thư đã quá cũ đến ố vàng, bên trên còn có nước dãi chó, cộng thêm chữ xấu như gà bới. Dù vậy, lá thư vẫn khiến cậu vui mừng hơn bao giờ hết.

Shion, cậu có muốn đến chỗ tôi làm việc không? Là công việc tắm chó. Tôi bận quá lo không xuể, nếu cậu đồng ý thì đi theo chú nhóc này về nhé, chỉ cần đi theo nó, "kẻ thu dọn" sẽ không dám làm gì cậu đâu. Cứ thế nhé.

P/S. Chú nhóc này nói cậu rất thích hợp với công việc tắm chó đấy.

"Tắm chó là như thế nào?"

"Thì nghĩa đúng như cậu ta viết, là tắm cho chó đó. Tắm cho lũ chó mà Inukashi cho thuê. Con chó lớn với bộ lông dài, chắc có khoảng hai mươi con. Có một số người khách sẽ tức giận khi gặp phải bộ chó hoặc chê bọng chúng hôi, không muốn trả tiền, cho nên mỗi tuần hẳn ta đều chọn một ngày đẹp trời, tắm cho lũ chó. Cậu sẽ đến đó chứ?"

"Đương nhiên là đi rồi. Trên thư còn viết có muốn đến làm việc không này! Đây là công việc đầu tiên của tôi, có người tuyển tôi làm việc."

"Có gì vui đâu chứ? Sao cậu dễ vui quá vậy?"

"Nezumi, tôi nên mang gì theo? Có cần phải mang theo xà phòng không?"

"Chắc không. Cậu nên cẩn thận đừng lạc vào hẻm nhỏ, gặp nam hay nữ đều phải chú ý. Nhưng có chú nhóc này đi theo, chắc sẽ không vấn đề gì, tôi sẽ đưa cậu một đoạn."

"Nói đến đây, tôi cũng muốn xem nơi làm việc của cậu, muốn nhìn thấy sân khấu biểu diễn quá."

"Đừng có được voi đòi tiên."

Con chó sủa một tiếng.

"Cảm ơn, nhờ mày mà tao đã tìm được việc làm đầu tiên. Được rồi, đưa tao đi nào."

Con chó vẫy vẫy đuôi, liếm vào má Shion khi cậu đang cúi xuống.

"Mày giúp tao liếm vết thương, thật chu đáo."

"Cậu không có não à? Đó là vì có máu, cho nên mới liếm cậu thôi."

"Không có chuyện đó đâu. Nó liếm tôi rất cẩn thận. Xem ra còn dịu dàng gấp mấy lần cậu."

"Đừng có mà so sánh tôi với chó."

Hình như tâm trạng của Nezumi thực sự rất tệ. Nhìn Nezumi bĩu môi, Shion đột nhiên nhớ đến bộ dạng bốn năm trước của nó. Shion cảm thấy hơi buồn cười, cũng cảm thấy hoài niệm.

"Gì thế, cậu cười cái gì?"

"Không, thì ra cậu vẫn còn giữ được một chút ngây thơ, tôi khá vui."

"Cái gì?"

"Không có gì. Được rồi, phiền mày dẫn đường."

Shion nhẹ nhàng vuốt lưng con chó. Động tác này cứ như ám hiệu, con chó lập tức phóng lên câu thang. Shion đuổi theo nó, rời khỏi tầng hầm.

Bên ngoài ánh nắng chói chang. Thời tiết thế này đúng là rất thích hợp để tắm cho lũ chó. Shion ngược nhìn bầu trời, hít thật sâu.

Nezumi thấy Shion như bị hút vào ánh mặt trời. Ra khỏi hang động tối tăm, ánh sáng bên ngoài luôn chói mắt. Nezumi không thích những nơi có ánh sáng. Nơi tràn đầy ánh sáng rất dễ gặp nguy hiểm. Nó hiểu rõ điều này. Nó không giống Shion, có thể ôm lấy ánh sáng không hề do dự.

Là bạn hay thù, bên trong hay bên ngoài bức tường, yêu hay hận, ánh sáng hay bóng tối.

Cho nên, tôi đã nói rồi, chúng ta không thể hòa hợp với nhau. Tôi đã nói bao nhiêu lần, cậu vẫn cứ không hiểu.

Nezumi thở dài, cứ thế giấu đi sự phiền muộn và bất lực xuống đáy lòng.

"Mày về rồi à?"

Nezumi nâng con chuột trên lòng bàn tay. Nó hình như rất mệt mỏi, đôi mắt màu nho có vẻ mơ màng.

"Mày vất vả rồi, nghỉ ngơi đi."

Con chuột nhắt lắc đầu, nhả một viên con nhộng vào lòng bàn tay Nezumi, bên trong có một mẫu giấy.

"Thư hồi âm à?"

Nếu là vậy, Shion sẽ rất vui. Hôm nay thật có duyên với thư từ.

Đột nhiên, trong đầu nó xẹt qua một màu đen. Một vật không xác định, không hình dáng. Chỉ là một màu đen. Bất an. Cảm giác không may. Một bên đầu đau nhói lên.

Bẩm sinh nó đã có thể đánh hơi được nguy hiểm và tai họa. Nhờ năng lực này mà Nezumi đã nhiều lần thoát khỏi cõi chết. Nó cảm thấy vật bên trong viên con nhộng có mùi rất đáng ghét, tựa như sẽ đẩy nó đến gần hơn với sự hủy diệt...

Nó mở viên con nhộng. Bên trong là mẫu giấy do Karan viết tháu.

Safu bị Cục Trị an bắt đi rồi. Hãy cứu con bé. K

Cơn đau dữ dội hơn. Nezumi nhắm mắt lại, dựa vào thành cửa.

Safu, là cô gái đó ư? Sao cô ta lại bị bắt? Cô ta chẳng phải là nhân tài ưu tú sao? Giống Shion vậy... Nói cách khác, cô ta là vật thay thế cho Shion? Là kẻ thế tội thứ hai ư? Tại sao? Tại sao lại cần vật thế? Vì muốn che giấu việc ông kí sinh giết người, nên mới ngụy tạo tội danh cho Shion, nhưng một hung thủ là đủ rồi, tại sao Cục Trị an lại cần một vật thế sống khác? Tại sao...

Không cần biết lý do tại sao, nếu cô gái đó là vật thế sống thứ hai, vậy thì sẽ không bị giải đến Cục Trị an, nhất định đã bị đưa đến Trại Cải tạo. Con chuột nhắt mang thư từ No.6 quay trở về mất nửa ngày. Không kịp rồi, cô ta nhất định đã bị đưa vào Trại Cải tạo.

Những học sinh ưu tú được kiểm tra năng lực, lựa chọn kĩ càng, từ nhỏ đã bỏ nhiều tiền của và thời gian để đào tạo, sao lại đang tâm hủy hoại được?

Tại sao? Tại sao lại như vậy... Nhất định có vấn đề. Nhất định chúng đang che giấu điều gì đó, có việc lớn sắp xảy ra. Nezumi đứng vững trở lại.

Nó không hiểu. Một câu đố thật rối rắm. Nhưng, trước khi tìm được đáp án, có một việc cần quyết định trước.

Xử lý thư thế nào?

Nếu đưa mẫu thư viết vội này cho Shion, cậu công tử bột ngu ngơ sẽ đến thẳng trại giam để cứu Safu, bất chấp nơi đó ra sao. Với quyết tâm "không để bạn mình bị làm hại", dù trại giam có là hang rắn độc, cậu ta cũng sẵn sàng lao vào nộp mạng.

Chẳng may Shion chết, Nezumi sẽ chấn động lắm. Nó không muốn thấy Shion chết, vì nó biết mình sẽ rất đau đớn. Shion xấu số bất hạnh đã đành, Nezumi ở lại phải nhìn thi thể lạnh băng, cũng không khác nào bị lửa địa ngục giày vò lần nữa.

Nói đùa gì vậy. Tôi đã chịu đựng đủ lắm rồi!

Tôi không muốn mất mát nữa, không muốn ném trái nõi thống khổ khi bị bỏ lại trơ trọi bơ vơ trên thế giới này.

Không muốn mất mát? Thống khổ...

Vậy thì, phải xé bỏ sao?

Với mình, Safu chỉ là một người xa lạ. Cô ta có ra sao cũng không liên quan đến mình. Cứ mặc kệ cô ta là xong...

Nezumi bỗng tắc lưỡi.

Sao lại thế này? Nó suýt ngã.

Cứu Shion thoát khỏi tay Cục Trị an chỉ là muốn trả món nợ năm nào. Không hơn không kém. Bản thân Nezumi chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ dây dưa gì với cậu ta. Không chỉ Shion, từ trước đến nay nó không hề muốn dây dưa hay có tình cảm với bất cứ ai. Có tình cảm với người khác

còn nguy hiểm hơn cả ánh sáng. Tuyệt đối không thể có mối liên hệ với bất cứ ai. Dù là nam hay nữ, cũng phải sẵn sàng đoạn tuyệt mọi quan hệ bất cứ lúc nào.

Tuyệt đối không trái lòng! Tuyệt đối không tin tưởng ai.

Nó suýt nữa đã làm trái lời dặn dò trước khi mất của bà.

Không muốn mất mát. Đau khổ.

Nezumi cẩn thận gấp mẫu giấy của Karan lại, đặt vào viên con nhộng.

Chẳng phải nó đã quen với mất mát và đau khổ rồi sao?

Cứ cho là Shion sẽ chết, chưa chắc nó đã thấy mất mát hay đau khổ. Cứ cho là có, thì cũng chỉ một thời gian ngắn mà thôi.

Đến lúc đó, nó có thể thoải mái dùng giường và phòng tắm, không còn dẫn đo lường xúp phải nẫu. Sẽ chẳng có ai hỏi này hỏi nọ, không ai nói chuyện với nó nữa. Nó không cần phải đóng lại quyển sách đang xem dở để chuyên tâm lắng nghe đối phương, càng không cần nén cơn cáu giận để trả lời ai hết.

Chẳng qua chỉ là quay lại cuộc sống trước kia thôi mà.

Chỉ cần đưa mẫu giấy này cho cậu ta rồi quay người đi là xong, không cần vướng bận gì hết.

Nezumi bỗng giật mạnh cửa ra. Căn phòng chỉ có sách và một ít đồ nội thất bằng gỗ, một tầng hầm dưới lòng đất với bốn bề tường dày, rất thích hợp với Nezumi.

Nhưng hôm nay, cảm giác tối tăm trống trải bỗng nhiên ập vào nó.

Dây dưa với người khác rồi tai hại như vậy đấy, còn lại một mình là không sống nổi nữa. Đòi người đầy rẫy cạm bẫy tinh vi, bản thân nó đã sa chân vào một trong số đó.

Có còn kịp thoát thân không?

"Nezumi, làm sao thế?"

Shion đứng trên cầu thang thông lên mặt đất, gọi với xuống.

"Con chó cứ lôi tôi suốt, cậu lên nhanh lên."

Shion đứng ngược sáng dưới ánh nắng chói chang, đường nét gương mặt đều trở nên mờ ảo.

Còn kịp không?

Tôi có sống tiếp được khi thiếu vắng cậu không?

Tôi có thoát khỏi cái bẫy của cậu không?

Tôi có cắt đứt được mối quan hệ này không?

"Nezumi?"

Tiếng gọi từ mặt đất vọng xuống.

"Không có gì, tôi lên ngay đây."

Nezumi đóng cửa lại.

Chó sủa, nắng trời, gió thổi.

Nezumi choàng tấm vải dệt siêu sợi.

Tiến từng bước lên cầu thang.

Tiến từng bước về phía trước.

NO.6 TẬP 2

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Tôi xin gửi lời chào đến các độc giả đang đọc trang sách này. Bây giờ khung cảnh xung quanh các bạn thế nào?

Chiến tranh, nạn đói, thế giới đã trở nên ra sao? Vẫn còn đó những cảnh giết chóc? Nơi nơi tràn ngập sự thù hận? Hay là đầy rẫy tiếng thở dài?

Bạn có tin vào hi vọng không? Tôi nghĩ mình vẫn tin vào hi vọng. Thế giới này vẫn có thể phục hồi, nhân loại nhất định sẽ từ bỏ vũ khí, vào một ngày nào đó.

Khi viết truyện dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, tôi đã muốn viết về niềm hi vọng. Vì không có gì được thai nghén từ sự tuyệt vọng cả.

Tôi luôn nghĩ như thế, và luôn đặt hi vọng vào những điều mình tin tưởng.

"Không biết thế nào là đói rét, thế nào là tái tê vì vết thương mưng mủ không ai cứu chữa, thế nào là đau đớn khi còn sống mà thịt da lên dòi thối rữa, thế nào là tuyệt vọng khi phải nhìn người khác chết đi mà mình lại chẳng làm được gì. Những cảnh ngộ đó, cậu đều chưa trải qua, lại liêu lĩnh nói ra những lời hoa mỹ."

"Cậu chỉ biết tìm đường lui, nghĩ cách để bản thân không bị thương."

"Shion, ngôn từ không nên sử dụng tùy tiện như vậy. Dưới ách áp bức không nên thản nhiên như vậy. Ngay điều này mà cậu còn không hiểu, bảo tôi làm sao tin cậu đây."

Nezumi nói với Shion những lời cay độc, đồng thời chúng như mũi kim, như lưỡi dao đâm thẳng vào tim tôi.

Đúng vậy, tôi cảm giác bản thân mình sống đến tận bây giờ nhưng chẳng biết gì cả, cũng không muốn đi tìm hiểu. Tôi không ốm đau, không cần lo lắng thức ăn cho ngày mai, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm do tên lửa hoặc động đất gây ra, đây chính là cuộc sống của tôi. Tôi tha thiết yêu quý cuộc sống an ổn nhưng hơi đơn điệu này. Tuy chẳng phải điều gì sai trái, nhưng hễ vén bề mặt cuộc sống bình yên ấy lên, tôi lại thấy mối quan hệ nhân quả giữa chiến tranh và nạn đói trên thế giới.

Con người và đất nước của họ có liên quan đến nhau, các quốc gia thì liên kết với thế giới như một đường ray, chúng không thể tách rời. Cuối cùng tôi đã nhận ra quy luật đó. Nên tôi viết bộ truyện này, để cùng Shion thử tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Chúng tôi mở rộng lòng mình, kể lại bằng cả hân hoan và đau đớn những non nớt vụng dại trong quá trình tiếp xúc ấy.

Nhưng thật ra, trong quá trình sáng tác, có nhiều lúc tôi cảm thấy mình không thể hóa thân thành Shion. Tôi không thể giống như cậu ấy, toàn tâm toàn ý với thế giới, chân thành với người khác, thẳng thắn nói lên suy nghĩ của mình. Tôi sợ mình sẽ tổn thương, cũng sợ tự mình gạt mình, tôi không thể tha thiết được như cậu ấy.

Tuy hiện tại tôi đã viết nên câu chuyện này, nhưng chẳng hiểu sao việc hoàn thành tác phẩm lại khiến tôi có cảm giác thất bại hơn là thành tựu.

Thực xin lỗi, tôi đã nói lời không đâu rồi. Người tìm đường lui lúc nào cũng trở nên lăm lờ và hay than phiền.

Tóm lại, câu chuyện này chỉ mới bắt đầu. Tôi chân thành mong các bạn độc giả có thể cảm nhận từng bước đi của Shion và Nezumi cùng câu chuyện mà họ mở ra.

Sau này họ sẽ gặp phải cảnh ngộ như thế nào, tôi cũng không biết. Không phải do tôi cố ý không nói, mà thật sự không thể đoán trước.

Duy có điều, tôi sẽ không để Shion trở thành người chỉ biết nói lý lẽ suông; đồng thời, sẽ không để Nezumi trở thành người theo chủ nghĩa cực đoan, hoàn toàn mất đi hi vọng. Cho nên tôi phải làm sao đây? Nếu họ tiếp tục sống, vậy họ phải làm gì để tránh được viễn cảnh "sẽ có một ngày trở thành kẻ thù" mà Nezumi đã nói? Không thể quá hư cấu, tôi muốn bản thân mình phải tỏ tường sự thật, tự mình suy xét. Tôi phải đặt trọng tâm ở bộ máy chính quyền xấu xí, con người yếu ớt, cùng với sự giả nhân giả nghĩa, nhất định không thể đi lệch được.

Kế tiếp, ở đoạn kết của truyện, tôi còn muốn tôn lên niềm hi vọng. Không chỉ là những lời sáo rỗng. Xem như tôi đang tự đánh một ván bài, tuy vẫn chưa quen tay lắm, nhưng tôi vẫn muốn mình trở thành một tác giả có thể vẽ nên niềm hi vọng.

Tôi không đủ tự tin, vì tôi biết rõ bản thân thiếu năng lực. Nhưng, tôi cho rằng mình chỉ có thể lựa chọn con đường đấu tranh cùng với các bạn trẻ.

Người luôn thách thức, lại luôn giúp đỡ để tôi tiến bộ từng ngày là anh Yamakage Yoshikatsu của ban biên tập, tôi muốn gửi đến anh lời cảm ơn với tấm lòng kính trọng, đồng thời, tôi cũng muốn khóc lóc kể lể với anh ấy rằng "Công việc này quả thật vất vả". Anh ấy nhất định sẽ trả lời tôi, "Ở đâu mà có công việc dễ dàng chứ! Cô là người chuyên nghiệp, đừng để cho Nezumi và Shion chê cười cô, được rồi, hãy phấn chấn lên."

Cuối cùng, từ đáy lòng tôi muốn gửi lời cảm ơn vô cùng đến anh Kageyama Toru, người đã vẽ ra một No.6 vừa chân thật, vừa hư ảo, vượt xa trí tưởng tượng của tôi.

Asano Atsuko

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tập 2](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Lời Bạt](#)